

Genç Birikim'den...

Değerli Genç Birikim Okuyucuları,

Yeni bir sayıyla karşınızdayız, bu bahtiyarlı-
ğı nasip eden rabbimize hamd olsun. Rabbimiz
bize, 163 sayıdır bizi izleyen binlerce okuyucuyla
kardeş olma nimeti verdi, tarifi mümkün olma-
yan bir haz. Biz de siz dostlarımıza layık olmaya,
bizden bekledikleri çizgide yayın yapmaya gayret
ediyoruz.

Kış soğuğunun ve beyaz perdenin yeryüzünü
sardığı bir mevsimde Müslümanların etrafı ma-
alesef ki çok sıcak, adeta ateş çemberi gibi. İslam
coğrafyasında kan sel sel oldu akıyor, canlar
veriliyor, bedenler toprağa düşüyor. Irak, Suriye,
Afganistan, Arakan, Somali, Libya, Yemen, Filis-
tin... Ve daha nice beldelerde kimi kardeşlerimiz
Allah'a verdiği sözü yerine getiriyor, kimileri yok-
luk, yoksulluk; mahrumiyet ve mağduriyet içeri-
sinde kıvranıyor. Bu bölgelerde yaşananlara dair
yorumları Ali Kaçar, Süleyman Arslantaş, Celal
Sancar ve diğer uzman yazarlarımızdan okuya-
bilirsiniz. Ama biz bu koşulların ortaya çıkardığı
başka bir boyutu dile getirmek istiyoruz.

Tipki iklim şartları gibi müslümanların ekono-
mik ve sosyal koşulları da ikilik arz ediyor. Az önce
saydığımız (ve saymadığımız) coğrafyada Müslü-
manlar zulme ve zalimlerin dayattığı koşullara
karşı mücadele verirken 'gelişmekte olan' bazı
beldelerde Müslümanlar başka bir imtihan veri-
yor. Bu beldelerdeki kardeşlerimiz sosyal ve eko-
nomik statülerindeki yükselişin belki de farkında
bile değiller. Ateş çemberi dışında yaşayan bir kım-
sım Müslümanların canhıraş bir şekilde meseleyi

sahiplendiklerine şahit olurken bazı kardeşlerimi-
zin 'ellerinden bir şey gelmediği' şeklinde bir ta-
vır takındıklarını üzüntüyle müşahade etmekte-
yiz. Bu kardeşlerimize ne yapabileceklerini uzun
uzun anlatmak yersiz ama yine de hatırlatmakta
yarar var: Yapılması gereken iki şey var; şu veya
bu şekilde sıkıntıda bulunan kardeşlerimizin der-
diyle dertlenmek ve elimizdeki nimetleri paylaşt-
mak. Eğer gerçekten infak edeceğimiz birşeyimiz
yok deniyor ise dualarımızda mı yok? Ki o en bü-
yük destek, en büyük yardım ve hediyedir.

Değerli Okuyucularımız,

Son günlerin en önemli gelişmelerinden biri
şüphesiz ki Filistin'le alâkalıdır. Birleşmiş Millet-
ler, Filistin'i üye olmayan gözlemci statüsündeki
devlet ilan etti. Bu elbette önemli ve sevindirici-
dir. Bu karar bazı yayın organları ve kamuoyu
nezdinde bir bayram havası estiriyor. Sevinelim
ama unutmayın ki en çok sevinmesi gereken
mazlumlar değil, yıllardır bu zulme seyirci kala-
rak destek verenlerdir. Çünkü BM bu yolla (zer-
re kadar da olsa) kendi namusunu temizleme,
haysiyetini kurtarma ve acziyetini örtme adına
bir başarı kazanmıştır. Emperyalist kalemlerin
ansiklopedileri ne kadar da bir ülke olarak zikret-
mese de Filistin bizim gözümüzde ve gönlümüz-
de başköşede yerini hep muhafaza etmiştir. Filis-
tin, zalimlerin çirkin hesaplarını boşa çıkaracak
ve iğrençliklerini yüzlerine paçavra gibi çarpacak
inşallah.

Sizi öncelikle Allah'a emanet ediyor ve dergi-
nizle baş başa bırakıyoruz.

Yıl: 15 Sayı: 163

**Sahibi ve
Sorumlu Yazı İşleri
Müdürü**
İbrahim Hakkı Toprak

**Genel Yayın
Yönetmeni**
Ali Kaçar

Yazışma Adresi
İlkiz Sokak No: 22/B
Sıhhiye - ANKARA

Yayın Türü
Yerel, Süreli

Yönetim Yeri

İlkiz Sokak No: 22/B
Sıhhiye - ANKARA
Tel : (0312) 229 67 18
Fax: (0312) 229 67 19

Dizgi & Tasarım
Genç Birikim

Baskı
Sistem Ofset
Strazburg Cd. No: 31/17
Sıhhiye - ANKARA
Tel: (0312) 229 18 81

Baskı Tarihi:
10.12.2012

genc
BİRİKİM

web : <http://www.gencbirikim.net>
e-mail : gencbirikimdergisi@gmail.com

Abone Şartları:

Yurtiçi abonelik için 6 aylık abonelik ücreti olan
24.00 TL'yi Yurt dışı abonelik için 6 aylık abonelik
ücreti olan 35.00 TL'yi Yapı Kredi Bankası, Sıhhiye
Şubesi (Şub. Kod. 309, Hes. No: 69405472)
no'lu hesaba veya Ramazan DEMİRHAN 6157119
no'lu posta çeki hesabına yatırmanız ve Posta
Çeki alındı belgesinin fotokopisini ve adresinizi
İlkiz Sokak No: 22/B Sıhhiye /ANKARA adresine
göndermeniz yeterlidir.

Bu sayımızda...

3

İsrailsiz Filistin'e Doğru
Ali KAÇAR

10

Filistin Devletine Doğru
Süleyman ARSLANTAŞ

14

Arakan'ın Sürülmüş ve Bölünmüş Müslümanları
BBC'den Aktaran: Celal SANCAR

17

Kudüs Davası Gazze Meselesine Dönüşürken...
Erdal BAYRAKTAR

21

Kerbela'dan Şam'a... Zulmün Değişmeyen Yüzü...
Ömer Faruk ÇAKICI

24

Gazze'nin Gazi
Michel CHOSSUDOVSKY / Çev: İsmail CEYLAN

26

Toplumsal Arınmaya Dair
Hayriye BİCAN

29

Ezan Yasağı ve Dar'ul Çelişki
Mustafa GÜLDAĞI

32

Rüya Hakkında Neler Biliyoruz? Rüya İle Amel Edilir Mi? - II
Muhammed İMAMOĞLU

38

Kitap Tanıtımı: Önce İman
Hasan GAFFAROĞLU

41

Selman-ı Farisi (580-656)
Mehmet SILAY

42

"Ankara'da Kırk Beş Yıl"
Celal SANCAR

44

Hayatı Mescidden İbarete Olan Zahid Osman Bin Maz'un (R. Anh.)
Hacer ERENER

47

İsraf Kavramı
Abdulkadir İSLAM

50

Ümmetim Hal-i Pür Melali
İdris KERİMOĞLU

52

Eritildik Biz Dostum!
Bekir TOK

54

Şehâdetinin 46. Yılında Büyük Dâvâ Adamı: Şehid Seyyid KUTUB - IV
Ubeydullah TOPRAK

64

Hakikat
Ömer Ali TORTUM

İsrailsiz Filistin'e Doğru

Ali KAÇAR
kacarali@hotmail.com

Filistin topraklarının kutsallığı, başta Kudüs ve Mescid-i Aksa olmak üzere birçok kutsal mekânı içinde barındırıyor olmasından kaynaklanmaktadır. Kur'an-ı Kerim'de 'etrafı mübarek kılınmış' olarak bahsedilen yer, sadece Mescid-i Aksa ya da Kudüs değil bütünüyle Filistin topraklarıdır. Kudüs, Kur'an-ı Kerim'de lafız olarak geçmese de, 'etrafı bereketli kılınmış' (İsra, 17/1), "mukaddes topraklar" (Maide, 5/21), "İyi, güzel bir yerden" (Yunus, 10/93) kasıt Kudüs olduğu rivayet edilmiştir. Kudüs'te, birçok peygamberin yaşamış olması da Kudüs'e ayrı bir kutsiyet kazandırmıştır. M.Ö. 4000 yılında kurulduğu rivayet edilen Kudüs, M.Ö. 1900 yılında Hz. İbrahim (as) tarafından ziyaret edilmiş, daha sonrasında ise Hz. İbrahim (as)'ın oğlu Hz. İshak (as)'ın soyundan gelen Hz. Davud (as) döneminde başkent ilan edilmiştir. Kudüs, Hz. Davud (as)'dan sonra yerine geçen oğul Hz. Süleyman (as) döneminde de bu özelliğini korumuş ve bu şehirde yeryüzünün ikinci mescidi, Mescid-i Aksa da inşa edilmiştir. Ayrıca bu şehirde, Hz. Zekeriya (as) ve oğlu Hz. Yahya (as), Hz. Zekeriya (as)'ın baldızı olduğu rivayet edilen Hz. Meryem ve oğlu Hz. İsa (as) da yine bu topraklarda yaşamışlardır.

Son Peygamber Hz. Muhammed (as)'ın Mirac olayı da, bu topraklarda gerçekleşmiştir. Müslümanlar, -rivayetlere göre- 16-17 ay bu mescidi kible edinerek namazlarını kılmışlardır. Dolayısıyla Mescid-i Aksa Müslümanların ilk kiblesidir. Hz. Muhammed (as) övgüsüne mazhar olan Mescid-i Aksa ile ilgili bir Hadis-i Şerif'te: "Yolculuk ancak şu üç mescidden biri-

ne yapılır: Benim şu mescidime (Mescid-i Nebi), Mescid-i Haram'a ve Mescid-i Aksa'ya" buyurulmak suretiyle Mescid-i Aksa'nın kutsallığı ve önemi belirtilmiştir. Ayrıca İsra Suresinin ilk ayetinde 'etrafı mübarek kılınmış topraklar' denilmek suretiyle kutsallığı ayetle de tescil edilmiştir.

Kudüs'ün içinde bulunduğu bu toprakların kutsallığı ve önemi, tarih boyunca çeşitli kralıklar tarafından defalarca işgal ve istilaya uğramasına neden olmuştur. Özellikle M.Ö. 586'da Babil kralı Buhtunnasir tarafından gerçekleştirilen işgalde Mescid-i Aksa yerle bir edilmiş, burada yaşayan Yahudilerin bir kısmı öldürülmüş, geri kalan kısmı ise, Babil'e sürgün edilmiştir. Sürgün edilen bu Yahudiler, ancak M.Ö. 538'de Persler tarafından bu topraklar işgal edildikten sonra yurtlarına dönebilmişlerdir. Kudüs'te yakılan, yıkılan yerler ve mabedler bu dönüşle birlikte tekrar onarılmıştır. Bu arada Mescid-i Aksa da yeniden inşa edilmiştir.

Kudüs, Hz. Ömer (ra) tarafından 638'de fethedildikten sonra tekrar eski hüviyetine kavuşturulmuş ve bütün din mensuplarının kutsal sayılan yerler serbestçe ziyaret edilebilir hale getirilmiştir. Bu durum, Haçlıların 1099'daki işgaline kadar devam etmiştir. Ancak Haçlılar tarafından Kudüs işgal edilince, başta Müslümanlar olmak üzere diğer din mensuplarına ziyaret yasaklanmış ve özellikle de Müslümanlara yönelik insanlık dışı katliam günlerce devam etmiştir. Bu insanlık dışı işgal (1099-1187) tam 88 yıl sürmüştür. Ünlü komutan Selahaddin Ey-

yubi uzun bir hazırlıktan sonra 1187’de Hittin denilen yerde Haçlıları ağır bir mağlubiyete uğratarak Haçlı işgalini sona erdirmiştir. Haçlıların bugünkü torunları ve özellikle de Siyonist İsraililer bu savaşı, yani Hittin Savaşı’nı unutmüş değillerdir. Bu nedenle her İsraili, bir gün aynı şekilde kendilerinin de tıpkı Haçlılar güruhu gibi bu topraklardan kovulacakları endişe ve korkusunu yaşamaktadır.

İşte bu nedenle Siyonist İsrail, aradan geçen bunca zamana rağmen hâlâ Selahaddin Eyyubi ve Hittin Savaşı’nı unutmüş değildir. Selahaddin Eyyubi sıradan bir komutan değildi. Kudüs’ün Haçlılar tarafından işgali bütün Müslümanları, ama özellikle de Selahaddin Eyyubi’yi çok üzmüştü. Bu üzüntü, Selahaddin Eyyubi’nin her halinde kendini göstermekteydi. Hatta bir defasında neden bu kadar üzüntülüsün diye kendisine sorulduğunda, ilginç, ilginç olduğu kadar da düşündürücü şu cevabı vermişti; “Kudüs ve Beytü’l-Makdis, Mescid-i Aksa, Haçlıların işgali altında bulunduğu müddetçe ben nasıl olur da gülebirim, nasıl olur da sevinebirim ve istediğim gibi nasıl olur da yemek yiyebilirim? Hele hele, gözüme uyku nasıl girebilir?”

İşte Allah’u Teâlâ, Peygamberler şehri, Hz. Ömer (ra)’in emaneti olan Kudüs’ü Haçlı işgalinden kurtarmayı böyle bir komutana nasip etmişti. Siyonist işgal altında bulunan Kudüs,

bugün de, kurtarılmak için, bu şekilde İslami duyarlılığa sahip böyle bir komutan beklemektedir. Bu topraklar, geçmişte nasıl böyle büyük bir komutan çıkarmışsa, bugün de, yarın da benzeri komutanlar elbette ki çıkaracaktır. Yeter ki, biz isteyelim ve buna layık olalım!

II. ABDÜLHAMİD, FİLİSTİN’DE SİYONİSTLERE TOPRAK SATIŞINI YASAKLAMIŞTI!..

Dönemin emperyal ülkesi Britanya İmparatorluğu (İngiltere) 1800’lü yılların ortalarında Kudüs’te elçilik açtıkları zaman “Britanya İmparatorluğunun yüksek çıkarlarını korumak üzere” burada bir Avrupalı Yahudi yerleşim kolonisi kurma fikrini ortaya atmıştı. Filistin’de kurulacak Müslüman olmayan bir devlet, İngiliz emperyalizminin orta doğu’da hem ileri karakolu, hem de Avrupa’daki Yahudi nüfusu azaltmış olacaktı. Zaten muharref Tevrat’a göre Nil nehri ile Fırat nehri arasındaki topraklar tanrının (Yahova) İsrail oğullarına vaat ettiği topraklardı. Bu nedenle Yahudiler, iki bin yıldır dini törenlerinden sonra ‘gelecek baharda Kudüs’te buluşacağız’ diye sayıklıyorlardı. Ayrıca “vatansız halka, halksız vatan” sözlerini de sloganlaştırmışlardı. Onlara göre Yahudiler vatansız, Filistin ise halksız bir vatandı. Oysa Filistin halksız vatan değildi. Çünkü 1800’lü yılların başlarında Filistin’de sadece 8000 civarında Yahudi yaşar-

ken, 1000'den fazla köy ve ondan fazla kentte (Kudüs, Hayfa, Gazze, Yafa, Nablus, Akre, Eriha, Ramle, Hebron, Nasıra gibi) Filistinliler yaşamaktaydı. Yani bu topraklar, o zamanlarda da halksız değildi.

Filistin'de bir Siyonist devletin kurulmasının öncülüğünü Dr. Theodor Herzl yapmaktaydı. Theodor Herzl, Yahudilere, Filistin'de toprak satın almak için birçok yol denemişti. Nitekim bu amaçla 19 Temmuz 1896'da danışmanı Kont Nevliniski aracılığıyla Sultan II. Abdülhamid'e, Filistin'de toprak karşılığında Osmanlı'nın borçlarını ödeme teklifini iletti. Avrupalı zengin Yahudiler 20 milyon sterlin ya da altın olarak tahmin ettikleri Osmanlı'nın dış borcunu ödeyecekler, buna karşılık Filistin topraklarından kendilerine bir yurtluk yer verilecekti.

Abdülhamit şiddetle Teodor Herzl'in teklifini reddederek Nevliniski'e Herzl'e ilemesi için şu cevabı vermişti: 'Eğer Bay Herzl senin, benim arkadaşım olduğu gibi arkadaşın ise, ona söyle bu meselede ikinci bir adım atmasın. Ben bir karış dahi olsa toprak satmam, zira bu vatan bana değil, milletime aittir. Milletim bu vatani kanlarıyla mahsuldar kılmışlardır. O bizden ayrılıp uzaklaşmadan tekrar kanlarımızla örteriz. Benim Suriye ve Filistin alaylarımın efradı birer birer Plevne'de şehit düşmüşlerdir. Bir tanesi dahi geri dönmek üzere hepsi muharebe meydanlarında kalmışlardır. Türk imparatorluğu bana ait değildir, Türk milletindir. Ben onun hiçbir parçasını vermem. Bırakalım, Museviler milyonlarını saklasınlar, benim imparatorluğum parçalandığı zaman onlar, Filistin'i hiç karşılıksız ele geçirebilirler. Fakat yalnız bizim cesetlerimiz taksim edilebilir. Ben canlı bir beden üzerinde ameliyat yapılmasına müsaade edemem.' (Doç. Dr. Yaşar Kutluay, Siyonizm ve Türkiye, s 108-109)

Filistin'de bir Siyonist devletin kurulmasının öncülüğünü Dr. Theodor Herzl yapmaktaydı. Theodor Herzl, Yahudilere, Filistin'de toprak satın almak için birçok yol denemişti. Nitekim bu amaçla 19 Temmuz 1896'da danışmanı Kont Nevliniski aracılığıyla Sultan II. Abdülhamid'e, Filistin'de toprak karşılığında Osmanlı'nın borçlarını ödeme teklifini iletti. Avrupalı zengin Yahudiler 20 milyon sterlin ya da altın olarak tahmin ettikleri Osmanlı'nın dış borcunu ödeyecekler, buna karşılık Filistin topraklarından kendilerine bir yurtluk yer verilecekti.

II. Abdülhamid Yahudilerin gizli yollardan gidip Filistin topraklarına yerleşmelerini engellemek için de çeşitli tedbirler almıştı. Bu tedbirlerden birisi Filistin topraklarındaki kutsal mekânları ziyaret etmek için oraya giren Yahudilerin pasaportlarının gümrük kapılarında alınması ve dönüşte iade edilmesi idi. Yine Yahudilerin Filistin'de, daha sonraları Osmanlı'nın tamamında herhangi bir şekilde toprak satın almaları yasaklanmıştı.

Siyonistler, bu taleplerinden vazgeçmeyerek yeni tekliflerle Abdülhamid'e başvurmuşlardı. Dr. Theodor Herzl, Sultan İkinci Abdülhamid Han'a, Tahsin Paşa kanalıyla yeni teklifler sunmuştu:

1. Yahudiler, Osmanlı Devletinin bütün borçlarını ödeyecekler.
2. Osmanlı Devletine büyük malî yardımda bulunacaklar.
3. Sultan Abdülhamid Han'ın siyasetini Avrupa'da destekleyecekler.
4. Yahudiler, Osmanlı Devletinde inşa edilecek savaş üslerinin parasını ödeyecekler.
5. Sultan Abdülhamid Han'a şahsı için büyük servet verecekler.
6. Filistin'de kurulacak büyük üniversitede aynı zamanda Türk talebeleri de okuyacak. Tahsil için Avrupa'ya gitmeye lüzum kalmayacak.

Tahsin Paşa'nın hatıralarına göre, Sultan Abdülhamid Han, bu teklifler karşısında çok hiddetlenmiş ve yüksek sesle bağırarak: "Dünyanın bütün devletleri ayağıma gelse ve bütün hazinelerini kucağıma dökseler, size Siyonistlik adına bir karış yer vermem. Ecdadımızın ve milletimizin kanıyla elde edilen bir vatan, para ile satılamaz. Derhal burayı terk edin. Defolun!" demiştir. (<http://www.istanbultarih.com/filistin-meselesi-ve-filistin%E2%80%99in-siyasi-tarihi/>)

Kudüs'teki Osmanlı askerleri

Parayla toprak satın alma girişimleri, Abdülhamid'in kararlı tutumuyla sonuçsuz kalınca, Siyonist hareket, Osmanlı'yı yıkmak için yoğun bir faaliyet başlatmıştır. Herzl bu durumu kendi sözleriyle şöyle açıklamıştı:

"Siyonizm'in amaçlarına ulaşabilmesi için Osmanlı'nın dağılmasını beklemeliyiz." Tabii bu son derece 'aktif' bir bekleyiş olmuştur. Siyonistler, İsrail Devleti'ne izin vermeyen Abdülhamid'i kesin olarak saf dışı bırakmaya karar vermişlerdi. Dolayısıyla Abdülhamid karşıtı, bir iç muhalefet grubuyla iş birliği yapmak gerekiyordu. Yahudi liderler bu noktadan hareketle, Jön Türklerle iş birliği yapmaya karar vermişlerdi. Siyonist lider Theodor Herzl bu tarihi kararı şöyle dile getirmişti:

"Bir tek plan aklıma geliyor. Sultana karşı kampanya açmalı, bu iş için de sürgün edilmiş prensler ve Jön Türklerle temas kurmalı." (http://dinimizvetarihimiz.blogcu.com/_jon-turkler-ve-siyonistler/12278802)

Siyonistler, İttihat ve Terakki ve diğer karanlık güçlerle el ele vererek 1908'de ikinci Meşrutiyet'i ilan ettirmişler ve 31 Mart vak'ası ile de İkinci Abdülhamid Han'ın hal'edilmesinin (tahttan indirilmesi) zeminini oluşturmuşlardır. Ve nitekim çok geçmeden 31 Mart vak'asıyla hiç ilgisi olmayan Sultan Abdülhamid 27 Nisan 1909'da tahttan indirilmiştir.

SIYONİST DEVLETİN KURULUŞUNA DOĞRU!..

Bir terör devleti olan Siyonist İsrail'in ve İsraillilerin hayat felsefesini layıkıyla anlayabilmek için onların bozuk/batıl dini inançlarını bilmek gerekmektedir. Tahrif edilmiş Yahudilik, insan aklının ürünü milli bir dindir. Yani onların dinleri ile ırkları birdir. Annesi Yahudi olmayan birisinin Yahudi olması mümkün değildir. Kendilerinin üstün ırk olarak yaratıldığına inanırlar. Bu nedenle de, kendileri dışındaki bütün insanların kendilerine hizmet etmek üzere yaratıldığını kabul ederler. Binlerce yıl vatansız yaşayan Yahudilerin Filistin'e yerleşip daha sonra Nil ile Fırat arasında bulunan ve Kapadokya bölgesine kadar uzanan toprakları (Arz-ı mevud) ele geçirmeyi inançlarının bir gereği sayarlar. Çünkü Siyonist devletin Muharref Tevrat'ta, 'Dünya Krallığı'nın merkezi haline gelecek bir Yahudi Devleti'nin bu topraklarda kurulacağından bahsedilmektedir. Kurulacak Siyonist devletin sınırları Tevrat'ta şöyle belirtilmektedir: "Ayak tabanınızın bastığı her yer sizin olacak. Sınırsız çölden Lübnan'dan, ırmaktan, Fırat ırmağından Garp denizine kadar olacaktır. Önünüzde kimse duramayacak, Allah'ınız Rab size söylediği gibi dehşetinizi ve korkunuzu ayak basacağınız bütün diyar üzerine koyacaktır." (Tekvin Bölümü, 12/25)

Yahudiler kendilerine vaat edildiğine inan-
dıkları bu topraklara kavuşmak amacıyla ilk ta-
rihi adımı 29 Ağustos 1897'de İsviçre'nin Basel
kentinde I. Siyonist Kongresi'ni düzenleyerek
atmışlardır. Theodor Herzl, başkanlığını yaptığı
bu kongrede kuracakları Yahudi Devleti'nin sı-
nırlarını şöyle açıklamıştır:

"Kuzey sınırlarımız Kapadokya'daki (Orta
Anadolu) dağlara kadar dayanır. Güneyde
de Süveyş Kanalı'na; sloganımız Davud ve
Süleyman'ın Filistin'i olacaktır."

Muharref Tevrat'ta da belirtildiği gibi kuru-
lacak Siyonist devletin sınırları Filistin toprakla-
rı ile sınırlı değildir. Nitekim Theodor Herzl'den
88 yıl sonra, İsrail ordusunun komutanı Mos-
he Dayan, mevcut Yahudi Devleti'nin sınırları-
nı yeterli bulmayacak ve şunları söyleyecekti:
"Eğer Kitab'-ı Mukkaddes'e sahip çıkıyorsa-
k, eğer kendimizi Kitab-ı Mukaddes'te yazılı olan
halktan sayıyorsa, Kitabın yazdığı topraklara
da sahip olmamız gerekir..." (Jerusalem Post,
10 Ağustos 1967) (<http://www.ilmiarastirma.net/makale/110812/filistin-de-bugune-nasil-gelindi>)

Theodor Herzl'in Basel kentindeki kong-
reden sonra Siyonist devletin kurulması için
yoğun faaliyet gösterilmeye başlanmıştır. Bu
konuda en önemli destek ise Britanya İmpara-
torluğu tarafından sağlanmıştır. Birinci Dünya
Savaşı'nın başlamasıyla dönemin emperyal ül-
kesi İngiltere, Filistin'in içinde bulunduğu top-
rakları, Fransa ile 16 Mayıs 1916'da imzaladığı
Sykes-Picot Anlaşması ile kendi himayesine al-
mıştır. Kısa bir süre sonra ise, 1917'de, Balfour
Deklarasyonu ile Filistin'de Yahudilere devlet
kurma hakkını tanıdığını dünyaya ilan etmiştir.

Bu deklarasyondan sonra çeşitli ülkelerde
yaşayan Yahudilerin Filistin'e göç etmesi için
yoğun çaba sarf edilmiştir. Ancak bütün bu ça-
balara rağmen 1933 yılına kadar Filistin'e göç
eden Yahudilerin sayısı 180 bin'i geçmemiştir.
Bu sayı, Hitler tarafından Yahudiler fırınlarda
yakılıyor, öldürülüyor, katlediliyor şayiası nede-
niyle gittikçe artmış ve İkinci Dünya Savaşı'nın
sona erdiği 1945'de ancak 800 bin'i bulabilmiş-
tir.

Filistinli Müslümanlar, emperyalist İngiltere
öncülüğünde gerçekleştirilmek istenen işgale
karşı yoğun bir mücadele vermeye başlamış-
lardı. Özellikle İzzeddin El-Kassam'ın verdiği
mücadele takdire şayan bir mücadele idi. El-

Kassam bir yandan Filistinlilere yönelik tebliğ
çalışmalarını devam ettirirken, bir yandan da
Filistinli gençleri Siyonistlere ve emperyal İn-
giliz işgaline karşı cihada hazırlamakta idi.
Siyonistlere ve işgalci İngiliz güçlerine ağır
kayıplar verdiren İzzeddin El Kassam, Cenin
yakınlarında bir dağda gençlere silahlı eğitim
verirken, karadan 500 tam donanımlı ve hava-
dan da uçaklarla etrafı işgalci İngiliz güçlerince
sarılmış ve öğleye kadar devam eden yoğun
çatışma sonucunda üç arkadaşı ile birlikte 19
Kasım 1935'de şehid düşmüştür. Filistin'de ve-
rilen İslami mücadele İzzeddin El Kassam'ın şe-
hadetiyle daha da şiddetlenmiştir. Mısır İhvan-ı
Müslimin lideri Hasan el-Benna tarafından gön-
derilen mücahidler, Filistin'deki İslami mücade-
leye güç ve moral takviyesinde bulunmuşlardır.
Bugün, Filistin'deki İslami mücadeleyi omuzla-
yan Hamas, o dönemlerde Hasan el-Benna'nın
gönderdiği mücahidlerin gösterdikleri çabanın
bir ürünüdür.

Siyonistler, emperyalist İngiltere'den ve
Cemiyet-i Akvam/Milletler Cemiyeti'nden al-
dıkları güçle ve oluşturdıkları terör örgütleri ile
Filistin'de tam anlamıyla terör estirmeye baş-
lamışlardı. Irgun ve Haganah Siyonist terör ör-
gütlerinin, Filistin'de masum sivil halka yönelik
gerçekleştirdikleri insanlık dışı vahşet, halkın
yerlerini, yurtlarını terk etmelerine neden ol-
maktaydı. Bu terör örgütleri, bazen öldürdük-
leri, yaraladıkları ve esir ettikleri Müslümanları
kamyonlara doldurarak şehirde dolaştırıyor ve
bu kutsal şehri terk etmek istemeyen Müslü-
manlara yönelik olarak: "Eğer burayı terk et-
mezseniz sizin de sonunuz böyle olacak" şe-
kinde anonslar yapmaktaydılar. Bu katliamlar
doğal olarak sivil Müslümanların gözlerini kor-
kutmuş ve Müslümanlar Siyonist terör örgüt-
lerinin vahşice saldırılarından canlarını kurtara-
bilmek için göç etmeye başlamışlardı.

ABD ve İngiltere'nin öncülüğündeki Birleş-
miş Milletler, 29 Kasım 1947'de Filistin toprak-
larının Filistinliler ile Yahudiler arasında paylaş-
tırma kararı almasıyla Siyonist terör devletinin
kurulmasında ilk müşahhas adım da atılmış
oldu. Bu kararı Filistinli Müslümanlar kabul et-
meyince çatışmalar başlamış, Filistinliler karşı-
sında zor duruma düşen Siyonistlerin yardımı-
na yine malum bu çevreler yetişmişti. Böylece
Siyonistler, BM ve ABD ile İngiltere'nin yardı-
mıyla 14 Mayıs 1948'de terör devletinin kurul-
duğunu ilan etmişlerdi. BM kararı gereğince,
Filistin topraklarının %55'i Siyonistlere, %45'i

ise Filistinlilere bırakılmıştı. BM ve İngiltere'nin oyun ve senaryoları neticesinde Batı Kudüs Siyonistlere, Doğu Kudüs ise Filistinlilere bırakılmıştı. 5 Haziran 1967'deki 6 gün savaşında ise Kudüs'ün diğer bölümü yani Doğu Kudüs de, Arap ülke yöneticilerinin ihaneti sonucunda Siyonist güçlerce işgal edilerek, Kudüs bütünüyle işgal altına alınmıştı. Zaten Siyonist İsrail, Kudüs'ü, 11 Aralık 1949'da hukuksuz olarak kendisine başkent ilan etmişti.

HAMAS VE İNTİFADA!..

1967 mağlubiyeti Araplarda özellikle de Filistinli gençlerde tam anlamıyla bir hayal kırıklığı ve umutsuzluk meydana getirmişti. Gençler tarafından Siyonist İsrail, artık yenilmez ve baş edilmez bir güç olarak görülmeye başlanmıştı. İşte umutların tükendiği böyle bir zamanda, 1952'de, yüzme sporu esnasında kafası üstü düşerek felçli hale gelen Şeyh Ahmet Yasin gençlerin imdadına yetişmişti. Kendisine bile hayrı yok gibi gözükken bu nur yüzlü mübarek insan, 8 Aralık 1987'deki intifada'da etkin rol oynayacak gençleri yetiştirmeye başlamıştı. Gazze'de kurduğu İslam Merkezi'nde çalışmalarına yoğun bir şekilde devam eden Şeyh Ahmed Yasin, sık sık Siyonistler tarafından ifade için karakola çağrılır olmuştu. Ama o, bıkmadan usanmadan ve korkmadan çalışmalarına devam etmekteydi. Nihayet 1984'de Siyonistler tarafından 13 yıla mahkûm edilerek bu faaliyetlerinden alıkonmak istenmişti. Ancak 11 ay sonra bir esir takası neticesinde tekrar serbest bırakılan Şeyh Ahmed Yasin çalışmalarına daha da hız vermişti. 8 Aralık 1987'ye gelindiğinde o meşhur İntifada hareketini başlatmıştı. Şeyh Ahmed Yasin 20 yıl içerisinde bütün dünyayı, özellikle de Siyonist ırkçıları hayrette bırakan genç bir nesil yetiştirmişti. Şeyh Ahmed Yasin'in bu çalışmaları Hamas olarak bir örgüte dönüşerek, o zamana kadar milliyetçi, sosyalist bir çizgide devam eden Filistin mücadelesinin şeklini değiştirmiş ve İslami bir şekle dönüşmesini sağlamıştı. Siyonist İsrail, Şeyh Ahmed Yasin'i tekrar tutuklayarak İntifada'yı durdurabileceğini sanmıştı. Ama yanılmıştı. Çünkü İntifada daha da hızlanmıştı. 18 Mayıs 1989'da tutuklanarak cezaevine konan Şeyh Ahmed Yasin, felçli ve bakıma muhtaç olmasına rağmen, yargılandığı mahkemeye; "Bu mahkeme kanuni olarak beni yargılama hak ve yetkisine sahip değildir. Çünkü bu mahkeme işgalciler tarafından kurulmuştur. Dolayısıyla tamamen gayri meşru ve kanundışıdır" diye haykırıştı.

16 Ekim 1991'de açıklanan mahkeme kararıyla Şeyh Ahmed Yasin'e, Siyonist devleti yıkıp yerine İslami bir devlet kuracağı gerekçesiyle ömür boyu hapis cezası verilmişti. Siyonist ırkçılar, bu cezaya rağmen bir yandan da Şeyh Ahmed Yasin'le pazarlıklarını da devam ettirmekteydiler. Bir keresinde İsrail'i tanıdığını ve imzalanan özerklik anlaşmalarına olumlu baktığını açıklaması karşılığında serbest bırakılma teklifinde bulunulmuştu. Şeyh Ahmed Yasin bu teklifi elinin tersiyle reddetmişti. Daha sonra İsrail'i tanıma şartından vazgeçerek sadece özerklik anlaşmalarını kabullenmesi şartıyla serbest bırakma teklifinde bulunulmuştu. Bunun üzerine Şeyh Ahmed Yasin: "Bana dışarı çıktığımda karpuz yemememi şart koşsanız bile yine kabul etmem. Çünkü ben işgal rejimini muhatap kabul etmiyorum ki onun şartını kabul edeyim" cevabını vermişti.

Şeyh Ahmed Yasin, 8,5 yıl Siyonist zindanlarında yattıktan sonra serbest bırakılmıştı. Bırakıldığında sağlığı bozulduğundan Amman'da tedavi gördükten sonra memleketine dönmüştü. 29 Eylül 2000'de Aksa İntifadası'na öncülük etmişti. 22 Mart 2004'de evinin yakınındaki mescidde sabah namazını kıldıktan sonra evine dönerken tekerlekli sandalyesinde iki yardımcısıyla birlikte Siyonist katiller uçaktan attıkları bir füzeyle şehid etmişlerdi.

Şeyh Ahmed Yasin bütün vücudunun felçli olmasına rağmen Allah yolunda mücadele etmekten ve başkalarını da bu yolda mücadeleye teşvikten geri kalmaksızın mücadele dolu bir hayat yaşamıştı. O, bedeniyle ilgili engelleri aşamasa da, bunu çok fazla önemsememişti. Böylece örnek bir şahsiyet, örnek bir tavır sergilemişti. Dolayısıyla gösterdiği bu örneklik hak davada mücadeleye meyilli olanları cesaretlendirmişti. Örnek bir hayat ortaya koyduğu gibi "Allah yolunda şehit olmak en ulvi gayemizdir" sözüne sadık kalarak dünya hayatını noktalarken de, örnek olmuştu.

Şeyh Ahmed Yasin ve arkadaşlarının temel hedefi, Allah yolunda, O'nun razı olacağı tarzda mücadele etmektir. Bu mücadelede, Siyonist İsrail'le asla uzlaşmamak ve onu bir devlet olarak tanımamak bu hedefin bir gereği idi. Şeyh Ahmed Yasin'e göre bölgede barış, ancak Siyonist İsrail'in bu toprakları terk edip gitmesiyle mümkündü. O Siyonist ırkçı İsrail'le birlikte, iki ayrı devlet olarak yaşamayı asla düşünmemişti. Böyle bir taleple gelenleri de elinin tersiyle reddetmişti.

Filistin'e 29 Kasım 2012'de BM'de üye olmayan gözlemci devlet statüsünün verilmesi önemli bir adımdır, ancak asla yeterli değildir; Filistin'in de, diğer devletler gibi kendi topraklarında bağımsız ve aynı haklara sahip bir devlet olma hakkı vardır. Bu yeterli midir? Elbette ki hayır. Çünkü Siyonist İsrail, Filistin topraklarından ve dolayısıyla Ortadoğu'dan def olup gidinceye kadar, yapılan ve yapılacak hiçbir şey asla yeterli olmayacaktır. Aksi halde, 1920'lerden beri –ve halen– Siyonistler ve onların destekçisi emperyal güçlerle canı ve kanı pahasına verilen mücadelenin hiçbir anlamı kalmaz.

Şeyh İzzeddin El-Kassam, Kudüs Müftüsü Emin El-Hüseyn, Şeyh Ahmed Yasin, Abdülaziz Rantisi, Yahya Ayyaş, Fethi Şikaki, İmad Muğniye, Ahmed el-Cabari vb. ile Hasan El-Benna'nın gönderdiği mücahidlere yönelik gerçekleştirilen katliamlara rağmen verilen mücadelenin bir anlamı kalmazdı. Şayet Siyonist İsrail, Filistin topraklarında bir devlet olarak kabul edilirse, Filistin İslami mücadelesinde akıtılan bunca kanın, katledilen, şehid edilen bunca güzide insanın; henüz yeni doğmuş bebeklerin, çocukların, kadınların, yaşlıların kanları boşa akıtılmış olmaz mı? Filistin topraklarında yüzyıldır verilen mücadelede katledilen bunca şehidin rızası hilafına Siyonist İsrail'in tanınması, tanıyanların alnında silinmez kara bir leke olarak kalacaktır. Bu asla unutulmamalıdır.

Şu kesin olarak bilinmelidir ki, Ortadoğu, artık eski Ortadoğu değildir. Veleve ki, Ortadoğu'daki ülke yönetimlerine Müslümanlar gelmemiş olsalar bile! Çünkü artık Ortadoğu'daki hiçbir yönetim; ister muhafazakâr, ister laik, ister sol eğilimli yönetimler olsun, halkın iradesiyle yönetime gelen bu yönetimler, eskisi gibi, ABD'nin ya da Siyonist İsrail'in her dediğine boyun eğen yönetimler asla olmayacaktır. Nitekim Gazze'ye 14 Kasım'da başlayan ve 8 gün devam eden Siyonist saldırılarda bölge ülke yetkililerinin, saldırılar devam ederken bile Gazze'ye akınları bunu çok açık olarak göstermiştir. İki sene önce bu, mümkün olabilir miydi?

Yazılıp çizildiği gibi, zafer, ne Hamas'ın, ne Türkiye, Katar ve Mısır'ın ve ne de Siyonist İsrail'indir; asıl zafer, Tunus'ta ilk kıvılcımı çakan Muhammed Buazizi'nindir, Ortadoğu'da diktatörlere, emperyal ve Siyonist işgalci güçlere karşı kıyam eden yoksul halklarıdır; kısacası zafer, –eğer varsa– Ortadoğu halk ayaklanmalarında Allah için mücadele ederken şehid düşen mazlumlarıdır.

Siyonist İsrail, bu topraklardan sökülüp atılmadıkça zaferden bahsetmek kanımca çok doğru olmayacaktır. Gerçek zafer, ancak İsrailsiz bir Ortadoğu, İsrailsiz bir Filistin olunca gerçekleşecektir. İnşallah bu da çok yakındır.

Filistin Devletine Doğru

Süleyman ARSLANTAŞ
sarslantas46@hotmail.com

Amerika'da 8 Kasım 2012'de başkanlık seçimleri yapıldı ve beklendiği gibi Obama ikinci kez Amerika'nın başkanı oldu. Oysa hem Yahudi lobileri hem de Netenyahu hükümeti bütün yumurtalarını neredeyse Cumhuriyetçi aday Mitt Romney'in sepetine koymuşlardı. Fakat Romney kazanamadı. Peki, ne olacak şimdi? ABD-İsrail ilişkileri ve yine Suriye başta olmak üzere Filistin meselesi, İran'ın bölgesel global etki ve dışlanmışlığı, Türkiye'nin konumu vs. Evet çok yoğun bir gündemi var bölgemizin.

Obama savaş riskini artırdığı için değil, bilakis bu riski azalttığı için seçimleri kazandı. Keza Obama'yı menfi yönde etkileyen en önemli olay 2009'da işbaşına gelir gelmez Afganistan'a 33 bin Amerikan askerini takviye olarak göndermesidir. Aynı Obama 2012 seçimleri öncesi Afganistan takvimini açıklayarak 2014 yılı sonuna kadar 112 bin Amerikan askerini Afganistan'dan çekeceğini duyurdu. Hatırlarsanız 2008 Amerikan başkanlık seçimlerinin hemen ardından 16 Kasım 2008'de kısa adı SOFA anlaşması olan ve açılım itibarıyla Amerikan askeri gücünün Irak'ı terk etme takvimini belirleyen ve yine Irak yönetiminin stratejik paradigmasını ortaya koyan bir anlaşma idi. Adı geçen anlaşmaya göre Amerika 30 Haziran 2009'a kadar Irak'taki muharip birliklerini ve yine 31 Aralık 2011'e kadar da karargâh hizmeti veren birliklerini tamamen Irak'tan çekmeyi taahhüt ediyordu. Amerika bu sözüne uydu ve her iki takvimde de gerekenleri yaptı. Bu durum Amerikan halkı için bir nebze umut verdi. Zira dünya'nın neredey-

se her yerinde Amerikan askerleri var ve bunlar önemli ölçüde zayıflıyor. Bu durum Amerikalı anne ve babaları öfkeliyor ve bu öfke, haliyle sandığa yansıyor.

Önümüzdeki günlerde Amerika'yı bölgemizde çok yoğun bir uğraşı bekliyor. Hiç şüphesiz bunun başında Filistin sorunu ve Suriye'deki iç savaş gelmektedir. Keza Haziran 2013'de İran'da yapılacak Cumhurbaşkanlığı seçimleri de göz ardı edilemez. Evet, Amerika'nın, Türkiye'nin ve neredeyse tüm Ortadoğu'nun bugün için en önemli sorunu Filistin meselesidir. Zira İsrail kurulduğu 15 Mayıs 1948'den beri başta GÜVENLİK VE MEŞRUIYET sorunu olmak üzere ciddi sorunlar yaşayan, bu yüzden sürekli hır çıkaran, ne kendi halkına ne de bölge halkına huzur vermeyen hırçın bir yapıya sahip. Nitekim son olarak Kasım ayı içerisinde 8 gün süren Gazze saldırısı da bunun tipik bir yansımasıdır. İsrail, kavgasız, gürültüsüz varlığını devam ettiremiyor. Çünkü o suçunu çok iyi biliyor. Başkalarının toprağını gasp ederek oluşturdukları korsan devlet, Birleşmiş Milletler kararı ile çözüm ona devlet statüsü kazandı ama kendisi bile ne meşruiyetine inanıyor ne de bölgede güven içerisinde olduğuna. Bu yüzden de her fırsatta saldırganlaşıyor. Soru şu: Bu saldırganlık ve bunu doğuran güvenlik sorunu nasıl halledilecek?

İsrail kurulduğundan beri Amerika'nın omuzlarında bir yük. Keza bu yükü içeride dayanılmaz boyutlara ulaştıranlar da Yahudi lobileri ile neocon'lardır. Cumhuriyetçiler genelde

İsrail'i ve onların Amerika içerisindeki tetikçileri olan Yahudi lobilerini hep önemserler. Demokratlar ise bu konuda daha itidallidirler. Amerikan halkının da ekseriyeti İsrail'den ve Amerikan nüfusunun %2,5'ünü oluşturan Yahudilerin Amerikan ekonomisinden, medyasından, eğitiminden vb. yapılanmalardan almış oldukları anormal paylardan rahatsız. Obama'nın ya da demokratların seçimleri kazanmasının önemli nedenlerinden birisi de budur sanıyorum. Hem biliyor musunuz 1948'den bu yana İsrail'i ziyaret etmeyen tek Amerikan başkanı Obama.. Hatırlarsanız 2009'da başkanlığı fiilen devraldıktan sonra ilk ziyaretini Türkiye'ye yapmıştı.

Obama, yeni döneminde İsrail sorununu halletmek ister ve istiyordur da. Zira artık bu yükten kurtulmanın zamanı geldi ve geçiyor. Amerika bölgede arzu ettiklerinin neredeyse tamamına yakını elde etti. Daha önceki yorumlarımızda da ifade ettiğimiz gibi dünya petrol rezervinin %65,7'sinin bulunduğu bölge şu anda Amerika'nın kontrolü altında ve yine petrol trafiğini kontrol ediyor. Soğuk savaş sonrası kapitalizm'in ya da onun tatbik biçimi olan demokrasi'nin tek alternatifi İslam iken, Müslümanların iktidara gelmesi/getirilmesi ile İslam dünya görüşü olarak, dünya nizamı olarak alternatif olmaktan çıktı/çıkarıldı. Geriye bir tek önemli sorun kaldı; İsrail'in güvenliği. Bunun

halli için ise Filistin devleti'nin kurulması şart. Filistin devleti'nin kurulacağı toprağın Yahudi-Siyonist işgali altında olması ciddi anlamda bir toprak sorununu beraberinde getirmekte. İşte bu sorunun halli için bölgede kaçınılmaz olarak yeni bir haritaya ihtiyaç var. Suriye'deki Baas rejiminin devam etmesinin asıl nedeni de bu yeni harita değişimidir sanıyorum. Zira Beşşar Esad çok güçlü olduğu için ayakta değil, keza muhalefet de çok zayıf olduğu için Esad rejimini yıkamıyor değil. Amerika eskiden farklı olarak dünyanın hiçbir yerinde sıcak savaşa girmek istemiyor. Buna paralel olarak da sıcak savaşın yaşandığı yerlerde savaşın bir tarafı da olmak istemiyor. Amerika'nın eski Irak ve Afganistan Büyükelçisi Zalmay Halilzad yazmış olduğu bir makalede Amerika'nın sıcak savaşın yaşandığı yerlerde ne yapması gerektiğine ilişkin olarak: "Muhallifler arasında ılımlıları güçlendirmek, silah yardımı üzerinden güç dengesini değiştirmek, güç paylaşımını düzenlemek için bir askeri darbeyi teşvik etmek ve işbirliği karşılığında Rusya'nın buna ayak uydurmasını sağlamak." (Dünya Bülteni kaynak: Counterpunch 3.10.2012) gerektiğinin altını çiziyor.

Biraz geriye giderek bakalım. İran'da Şubat 1979'da gerçekleşen İran İslam İnkılabı nasıl gerçekleşti? Özetle ifade etmek gerekirse; Şah ve yandaşları halkın üzerine sürekli ateş

açtılar, halkın evini-barkını yıktılar, tanklarla halkın üzerine geldiler yıktılar, yaktılar, öldürdüler. Devrim yanlıları, Humeyni ve arkadaşları ne yaptı? Onlar, silaha karşı çiçekle cevap verdiler. Tankın üzerindeki Şah'ın askerleri tetik çekerken, halk onlara demet demet gül attı. Çünkü Humeyni ve arkadaşları biliyorlardı ki; Şah silah bakımından çok üstün. Bu silah üstünlüğüne silahla cevap vermek, hem onlara sahip oldukları güçlerini kullanma meşruiyeti verir hem de muhaliflerin ezilmelerine, kayıplarına ve kaybetmelerine neden olurdu. Devrim sürecinde Humeyni, Şah'a bu fırsatı vermedi. Sonuçta zafer tetik çekenlerin değil, çiçek atanların oldu..

Şu ana kadar Arap Baharı'nın geçerli olduğu yerlerde Libya'da, Mısır'da muhalifler zafer kazandı iseler bu zaferin arka planında ya dış güçlerin; NATO vb. desteği var ya da Tahrir meydanında olduğu gibi Mübarek karşıtları, Mübarek'in askerlerine silahla karşılık vermediler. Silaha karşı mazlumiyet konumlarını, haklılıklarını pekiştiren slogan ve söylemlerle cevap verdiler. Tunus'ta ise Bin Ali hain olduğunu herkesin bildiğini bildiği için erken pes etti ve gitti..

Suriye'ye baktığımızda bu tabloların hiçbirini görmüyoruz ve hiç kimse de sonuç getirici bir öneri, proje, destek ortaya koymuyor. Tabiri caizse halkın kanları ile harita değişiminin şartlarının oluşması bekleniyor. Duyuyoruz hemen her gün; muhalifler falanca kasabayı ele geçir-

di, muhalifler Esad'ın iki helikopterini düşürdü. Şam'da iki şiddetli patlama oldu vs. İnanın bunların hiçbirisi sonuç getirici gelişmeler değil. Bilakis Beşşar Esad'a sahip olduğu üstün silah gücünü canavarca kullanma meşruiyetinden başka bir şey vermiyor, vermez de.. Eğer Arap ligi, Amerika, Rusya, AB bu savaşın bitmesini isteseler 24 saatte bitirirler. Ama istemiyorlar. Zira şartlar olgunlaşmadı. Aslında Türkiye de Suriye konusunda strateji değişikliğine gitti. Türkiye'nin Suriye'ye karşı eski söylem ve eylemlerinden bir şey görünüyor mu ortarlarda? Ben göremiyorum. Gördüğüm tipik bir Amerikan taktiği.. Yani 'ne şiş yansın, ne ocak sönsün' kabilinden. Peki! Nereye kadar gidecek bu durum? Suriyeliler ölmeye, Esad rejimi öldürmeye, dünya seyretmeye ne zamana kadar devam edecek?

İsterseniz bu soruya direkt cevap vermeden önce İsrail'in son Gazze saldırısına bir bakalım. Zira adı geçen saldırının da Suriye'deki, bölgedeki gelişmelerden kopuk olduğunu ifade edemeyiz. Bilindiği gibi 14-21 Kasım 2012 tarihleri arasında İsrail Gazze'ye saldırdı ve bu saldırı sonucu 167 Filistinli öldü, 1.200'ü de yaralandı. Amerikan başkanı Obama; Türkiye ve Mısır'ın ateşkes için ve saldırıların durdurulması için Hamas'a baskı yapmasını istedi. Keza TC. Başbakanı da Kahire Üniversitesinde yaptığı konuşmada Netanyahu'ya seslenerek 2012 yılının 2008'e benzemediğini hatırlattı. Hemen herkes

bir şeyler söyledi. Ama gerçek neydi, İsrail neden Hamas'a, Gazze'ye saldırdı, niçin Ahmed el-Cebari'yi katletti? İsrail bu soruya 'savunma sütunu' operasyonunu başlatma gerekçesi olarak; Hamas'ın füze saldırılarına karşı 'meşru müdafaa hakkı'nı kullandığını belirtti. Ancak basında fazla yer almayan ve İsrail'in; 'Savunma Sütunu' adını verdiği saldırı öncesi 25 Ekim'de Sudan'ın Yermuk bölgesinde Sudan-İran işbirliği ile kurulan bir silah fabrikası vardır. Yaklaşık İsrail'e 1.900 km. uzaklıkta bulunan silah fab-

Son olarak ben size bir şey söyleyeyim mi? Ne kadar sürer bilmem ama ben Ürdün ve Batı Şeria'da kurulacak olan Filistin Devleti'nin ayak seslerini işitiyorum. Halid Meşal, Tayyib Erdoğan, Ehud Barak ve en önemlisi de Obama benim kulaklarımına bunu fısıldıyor...

rikası Hamas'ın ihtiyaç duyduğu füzeler başta olmak üzere, konvansiyonel silahları üreten bir fabrika. Doğrusu uluslar arası kaynakların da yer yer ifade ettiği gibi Hamas'ın silah ihtiyacının önemli bir kısmı SİNA üzerinden adı geçen fabrikadan geliyor. İsrail'in 2008 sonu ve 2009 başlarında gerçekleştirdiği Gazze saldırılarının ardından bu gelişmeler yaşanmaya başladı. Ve Hamas silah gücünü önemli ölçüde artırdı. Şu anda Hamas'ın elinde 12.000 füze olduğu ve bunlar arasında 75 km. menzilli İran üretimi Fecr-5'lerin de bulunduğu söylenmekte. Bir başka iddia da Fecr-5'lerin Sudan'ın Yermuk'daki fabrikasında üretildiği. Her neyse sonuç itibariyle İsrail, son Gazze saldırısı öncesinde 25 Ekim'de Hamas'a silah temin eden fabrikayı vurdu, ardından da Gazze'ye saldırdı. Obama veya Amerikan yönetimi bir taraftan Hamas'a baskı için Türkiye ve Mısır'ı uyarırken, diğer yandan İsrail'in kaygılarını artıracak gelişmelere de göz yummayı ihmal etmedi ve etmiyor. Bu arada 25 Kasım 2012'de BM oturumunda Filistin için: "Üye olmayan gözlemci statüsü'nün de onaylandığını not edelim. İşte Mısır ve Mursi! Mursi'nin, Mısır'ın bundan sonra İsrail'e dost olacağını sananlar eşyanın tabiatını bilmiyorlar demektir. 1948 Mayıs'ından bu yana İsrail ile yapılan tüm savaşlarda en ön saflarda hep 'Müslüman Kardeşler' çarpışmışlardır. Şimdi ise Mısır'da Müslüman Kardeşler iktidarda, Libya ve Tunus Mısır'dan da pek farklı değil. Keza şartlar olgunlaşınca Suriye de aynı yolda olacak. Unutmayalım ki Arap Baharı'nın cari olduğu hiçbir ülkede sonuç alınan ve alınmayan hiçbir ülkede İslam iktidar değil, Müslümanlar iktidarda. Haliyle bu durumun da Amerikan menfaatleri

ile çatışan bir tarafı yok! Ama İsrail için durum aynı değil. Zira İsrail'in güvenlik endişesinin kaynağı dün de bugün de İslam'dan çok Müslümanlardır. Mübarek, Kaddafi, Bin Ali, Kral Abdullah, Beşşar Esad bunlar İsrail'in güvenlik kalkanları idi. İşte bu kalkanlar tek tek yok oluyor, bu durum da İsrail'in endişelerini artırıyor. Bir şeyin altını tekrar çizelim; İsrail'in güvenlik sorununun kaynağı Müslüman halklar iken; İsrail'in meşruiyet sorununun kaynağı yönetimler ve devletlerdir.

Sonuç olarak İsrail her ne kadar son Gazze saldırısında yeni Obama yönetimine 'ben buradayım' mesajını verse de Amerika İsrail'i kuşatma altına aldırıyor. Halid Meşal'in gür çıkan sesi, Tayyib Erdoğan'ın 2012, 2008'e benzemez sözleri de bunun bir yansımasıdır. Keza gemi batarken gemiyi önce fareler terk ederler. İsrail'in eski Genelkurmay başkanı, şimdinin Savunma Bakanı eli kanlı Ehud Barak niçin istifa etti sanıyorsunuz? Herhalde torunları ile hoşça vakit geçirmek için değil. Unutmayalım ki Ehud Barak Oslo Mutabakatı'nın, Washington Antlaşmasının (13 Eylül 1993) mimarlarından. Ehud Barak'ın da istifası artık İsrail'in saldırgan, Arz-ı Mevud emellerine hizmet edecek bir geleceğin olmadığını ve hatta 1967 sınırlarını bile koruyup koruyamayacaklarının bilinmediğini bildiği için istifa etti. Bu bahsi kapatmadan Gazze saldırısına ilişkin olarak bir şeyin daha altını çizelim; Netanyahu hükümeti kurulacak Filistin Devleti konusunda Gazze'deki Filistinlilerin de Batı Şeria ya da Ürdün topraklarına göçünü sağlamak istiyor. Zira Doğu Akdeniz'i Gazze'den kontrol etmek istiyor. Ne var ki uluslar arası güç odakları ve Amerika buna sıcak bakmıyor ve muhtemelen Filistin Devleti kurulduktan sonra da Gazze, sorumluluk açısından Mısır'a verilecek. Zaten 1948'den 1967 savaşına kadar Mısır'ın yönetiminde değil miydi?

Son olarak ben size bir şey söyleyeyim mi? Ne kadar sürer bilmem ama ben Ürdün ve Batı Şeria'da kurulacak olan Filistin Devleti'nin ayak seslerini işitiyorum. Halid Meşal, Tayyib Erdoğan, Ehud Barak ve en önemlisi de Obama benim kulaklarıma bunu fısıldıyor... 29.11.2012

Arakan'ın Sürülmüş ve Bölünmüş Müslümanları

BBC'den Aktaran: Celal SANCAR
sancarcelal@yahoo.com

Sömürgecilik döneminden bir İngiliz yetkili Sittwe'yi ya da o zamanki adıyla Aykab'ı bugün görebilseydi çoğu şeyi hiç yadırgamazdı. Tozlu sokaklarda hâlâ bisikletli çekçekler dolaşıyor. Harabeye dönmüş binalar başka bir çağdan kalma gibi. Birmanya'nın batı sahilinde Bangladeş sınırındaki bu kente tepeden baktığınızda, altın yaldızlı bir kubbe dışında yalnızca Hindistan cevizi ağaçları denizinde kaybolan teneke çatıları ve onun ötesindeki denizin pırıltısını görüyorsunuz. Arakan, Birmanya'nın ikinci en yoksul eyaleti ve zaten Birmanya'nın kendisi de, dünyanın en az gelişmiş ülkelerinden biri. Yaşanan toplumlararası şiddette yoksulluk, ihmal ve baskı kadar, tarihin acı sayfalarının anıları ve Birmanya'nın yeni ve bilinmezlerle dolu siyasi ortamının yarattığı karşılıklı korkuların da rolü var.

Sıkışmışlık ve korku

Birleşmiş Milletler ve diğer uluslararası yardım örgütleri Müslümanlarla Budistler arasında

iki büyük dalga halinde yaşanan çatışmalarda yerinden olan 110 bin kişiye yardım ulaştırıyor ama gelen yardımlar yeterli olmaktan çok uzak.

Günü Sittwe'nin bir kaç kilometre dışındaki Teçaung köyünde geçirdim. Burası Budist çetelerin saldırısına uğramamış az sayıdaki Rohingya köyünden biri. Zaten çok fakir olan köydeki tek doğru dürüst bina ahşap bir medrese. Orada da şu anda evlerinden kaçmış onlarca aile barınıyor. Teçaung köyü şu anda, başka yerlerden, çoğunluğu da Sittwe'nin Haziran ayında yakılıp yıkılan mahallesi Nezih'den ve daha yakınlarda Ekim ayının 23 ve 24'ündeki saldırılarda yerle bir edilen Kyaukpyu'dan kaçmış 2.500 Müslüman'ı barındırıyor. Burası resmen bir mülteci kampı olmadığı için hükümetten ya da uluslararası kuruluşlardan yardım gelmiyor. Çoğunlukla yurt dışında ya da güvenli yerlerde yaşayan Rohingyaların yolladığı gıda yardımları ile ayakta kalmaya çalışıyorlar. Bağışlanan bir inekten yapılan bir kazan yemeğin her aileye ikişer kepçe usulüyle dağıtıldığını

gördüm. Medrese binasının içinde, acılı ailesi 45 yaşındaki Sura Katu'nun cenazesine ağıt yakıyor. Nezih'den Haziran'da kaçan Sura Katu bu sabah yüksek ateşten ölmüş. Müslümanlar şu anda bunun gibi küçücük güvenli alanlara sıkışmış, canlarının korkusundan işe, alışverişe, hastaneye gidemez hale gelmişler. Budist rahipler Sittwe'nin dükkân sahiplerine, alışverişe çıkacak cesareti bulan Müslümanlara mal satılmaması çağrısı yaptı. İki toplum artık birbirinden tamamiyle ayrılmış bulunuyor. Arakan bölgesinde bu olaylarda yerinden olan ve yardıma ihtiyacı olan Budistler de var. Kimisi tapınaklarda, kimisi hükümetin kurduğu kamplarda kalıyor. Ama bu durumdaki Budistlerin sayısı Müslümanlardan çok daha az. Yardım örgütleri, yerinden olanların % 10'dan azının Budist olduğunu söylüyor.

Sürekli ihmal

Evlerini terk edip kaçan Müslümanların anlattıkları, Ekim ayı süresince yaşananların planlı ve örgütlü saldırılar olduğunu ortaya koyuyor. Müslüman Mahallesi Kyaukpyu'nun nasıl yakılıp yıkıldığıyla ilgili tanıklıklar özellikle ilginç. Bu mahalle sakinleri esasen Kaman Müslümanları adıyla bilinen, tüccar ya da tekne sahibi ve görece daha var-

lıklı bir kesim. Diğer Rohingyalardan farklı olarak hükümet tarafından vatandaşlık hakları verilmiş olan Kamanlar, saldırıya uğrayacaklarını hiç düşünmemişler. Fakat silahlı Budist çetelerin dört bir taraftan mahalleye saldırdığını, tek tek bütün binaları yaktıklarını ve bütün bunları yaparken polis ve askerlerden yardım aldıklarını anlatıyorlar. Kimileri bu olaylar sırasında aldıkları kurşun yaralarını gösteriyor. Birçok kişiden güvenlik kuvvetlerinin yardım çağrısına hiç bir yanıt vermediğini dinledim. Arakan Budistleri ise farklı şeyler anlatıyor. İnternet üzerinden veya kulaktan kulağa yaygınlaşan, Müslümanlar tarafından işlenen tüyler ürpertici insanlık suçları hikâyelerinden, parçalanmış ceset fotoğraflarından söz ediyorlar.

'Bize benzesinler'

Ama onlarınki çok daha uzun bir hikâye aslında. Merkezi hükümet tarafından sürekli olarak ihmal edilmişliğin hikâyesi. Ayrıca onlara bakarsanız, Müslüman nüfusun, kendilerini yutma tehdidi içeren kontrolsüz artışı. Aşırı İslamcı fikirlerin, özellikle de Suudi Arabistan'da yaşamış bazı genç Rohingyalar arasında yaygınlaşmasından endişe ettiklerini söylüyorlar. Sittwe'deki Şwe Zedi manastırından Budist rahip Aşin Ariya Vunsa artık iki toplumun birlikte yaşayamayacağı kanaatinde. "Müslümanlar çok kadınla evleniyor ve çok çocuk yapıyorlar, Budist kadınları da taciz ediyorlar. Ayrıca kadınlarının okumasına izin vermiyorlar" diyor.

"Vatandaşlık hakkı kazanmış ve kimliklerini almış olanlar kalabilir" diyor, "Ama bize benze-meleri lazım, kültürümüzü öğrenmeleri lazım". Aşin Ariya Vunsa, vatandaşlık hakkı olmayanların ise, kamplarda tutulmaları gerektiğini düşünüyor. Bu kategoriye giren onbinlerce Müslüman var Birmanya'da. Birçok Budist Rohingya dilindeki adını bilmiyor, onun yerine bu insanların Bangladeş'ten gelen yasadışı göçmenler olduğu yolundaki resmi görüşü yansıtan "Bangladeşli Müslümanlar" kavramını kullanıyorlar. Ülkede şu

anda vatandaşlık hakları olmayan 800 bin civarında Müslüman var. Resmi ayrımcılık, Budistlerin de bu insanları sürme ve tecrit etme kampanyalarına meşruiyet kazan-dırıyor.

Ayrıllık zihinlerde

Tanınmış bir Rohingya politika-cı olan ve hayatının 11 yılını siyasi sebeplerle hapisanede geçiren Kyaw Hia Aung, bu görüşleri aktardığımda, acı acı gülümsüyor. Arakan'da doğmuş ve meslek hayatının önemli bir bölümünü avukatlık yaparak geçirmiş. Şimdi, 73 yaşında ve devletten emekli maaşı var. Bana babasının 1934 yılında şimdiki Arakan bölgesinde bir İngiliz okulunun müdüründen aldığı belgeyi gösteriyor. Ama Kyaw Hia Aung, resmen hâlâ yasadışı göçmen sayılıyor. Haziran ayındaki olaylar sırasında Fransız Sınır Tanımayan Doktorlar örgütü adına çalışırken, yeniden tutuklanmış. Birmanya'nın askeri yöneticilerinin uyguladığı onlarca yıllık tecrit ve süregelen adaletsizlik politikası, Arakan eyaletinde önyargı ve hoşnutsuzluğun iyice demlenerek zehirli bir güvensizlik ve yalan yanlış bilgi ortamına dö-

Aşin Ariya Vunsa, vatandaşlık hakkı olmayanların ise, kamplarda tutulmaları gerektiğini düşünüyor. Bu kategoriye giren onbinlerce Müslüman var Birmanya'da. Birçok Budist Rohingya dilindeki adını bilmiyor, onun yerine bu insanların Bangladeş'ten gelen yasadışı göçmenler olduğu yolundaki resmi görüşü yansıtan "Bangladeşli Müslümanlar" kavramını kullanıyorlar. Ülkede şu anda vatandaşlık hakları olmayan 800 bin civarında Müslüman var. Resmi ayrımcılık, Budistlerin de bu insanları sürme ve tecrit etme kampanyalarına meşruiyet kazandırıyor.

nüşmesine sebep olmuş. Bazı Arakan Müslümanları, bunun köklerini, Japon ordusunun ilerleyişi ve İngilizlerin çekilmesi sırasında yaşanan 1942 katliamlarında arıyor. O dönemde Budistler genel olarak Japon yanlısı güçleri desteklemiş, Rohingyalar ise İngilizlerden yana tavır almıştı. Bazıları ise daha da gerilere, tâ 15. yüzyıldan 18. yüzyıla kadar yaşayan güçlü ve bağımsız Arakan Budist krallığının muhteşem tarihine bağlıyor bugün.

Kısacası bugün Arakan'da Müslüman ve Budistler yalnızca fiziken değil, zihinsel olarak da, köklü bir şekilde birbirlerinden ayrılmış görünüyorlar. (Jonathan Head/BBC, Arakan/9 Kasım 2012)

Kudüs Davası Gazze Meselesine Dönüşürken...

Erdal BAYRAKTAR

Siyonist Rejim'in son "Gazze saldırısı" göstermiştir ki genelde Müslüman halkların özelde İslami grup ve örgütlerin Kudüs Davası gibi bir davaları kalmamıştır. Uluslararası Emperyalizmin ve Siyonizm'in yıllardır uyguladığı Kudüs'süz Filistin sorunu daha da daraltılarak Gazze meselesine indirgenmiştir.

Müslüman halklar ve örgütler kendi gündemlerini takip etmedikleri için, gündemi olanların peşine takıldıkları için kendileri olamıyorlar, kendi sorunlarını konuşamıyorlar ve kendileriyle ilgili kararlar alamıyorlar. Böyle olunca; kendileri hakkındaki bilgileri oryantalistlerden, kendi sorunlarının çözümünü uluslararası şirk güçlerinden bekliyorlar.

İslami bir iradede yoksun olduğumuz için yığın psikolojisiyle yaşıyoruz. Yığınların davası olmaz, gündelik dünyevi kaygıları olur. Ümmet davası olmayanların Kudüs davası da olmaz. Kudüs Davası olmayanların kendileri nezdinde de insanlık nezdinde de bir değeri olmaz.

Mü'minler bütün bir yeryüzünün varisleridir. Bütün bir yeryüzünü Allah'ın emaneti olarak görürler. Mü'minler bu emanete nasıl muamele edeceklerini Resullerden, Nebilerden öğrenmişlerdir. Verasete ihanet etmemenin yolu Peygamberlerin yolundan gitmeye bağlıdır. Resullerin Vahiy emanetine ihanet edenler yeryüzüne ve insanlığı da ihanet ederler. Dünya serüvenimiz bunun şahididir.

Tevhid merkezli, Vahiy merkezli bir dünya peşinde olmayanlar Kudüs'ü anlayamazlar. Ku-

düs Peygamber emanetidir mü'minlere. Kudüs davasını konuşmadan önce Tevhid davasını, Ümmet davasını konuşmalıyız asıl. Asıl davayı sürekli gündemleştiremediğimiz için Kudüs davasını unutuyoruz; ancak Siyonistler kanlı bir şekilde gündeme getirdikleri zaman konuşuyoruz, gündelik işlerimizden fırsat buldukça.

Vahyin hatırladığı doğal olarak bize de hatırlattığı mekânlar vardır. İşte böyle bir mekândır Mescid-i Aksa, Kudüs. Kudüs'ü hatırlamak, Kudüs'ün hatırını gözetmek Vahyin Sahibi'ni hatırlamak ve hatırını gözetmektir.

Tarihçiler insanlığın ikinci atası olarak bilinen Nuh (a.s)'a nispet edilen Sami kavimlerin gündeminde olan bir beldedir Kudüs ve çevresi. Nuh'dan sonra İlahi vahye muhatap olan bütün peygamberler ve özellikle üç büyük dinin peygamberlerinin doğrudan ilgi ve irtibatları söz konusudur Kudüs'le.

Kıblegâhdır, Tevhid ehlinin kıblegâhdır Kudüs. Allah'a yönelen, Allah'la irtibat kuran her resul ve nebi bir şekilde Kudüs'le birlikte anılır dini metin ve rivayetlerde. Hz. İbrahim'den sonra mü'minlerin ruhi miraçlarının adı olan namazda yöneldikleri yerdir Kudüs. Rivayetlere göre Mescid-i Aksa olarak isimlendirilen mescid, Süleyman (a.s) tarafından kible mekânı olarak yapılmıştır. Kur'an da bildirilen kible değişimine kadar Müslümanların da kıblegâhıydı, çevresi bereketli kılınan temiz belde Kudüs. Bu anlamıyla Yahudilerce, Hristiyanlarca, Müslümanlarca da kutsal ve mübarek bilinir Kudüs.

Süleyman (a.s)' dan sonra Tevhid merkezli dini, dünyevi amaçları için kullanan mülhid ve facirler Kudüs'ü kendi dünyevi amaçları için kullanmışlardır. Özellikle din adamı kılıklı baronlar, insanları din üzerinden sömürmenin aracı haline getirmişlerdir, dini metin ve şiarları. Rabbimizin Müslümanların kiblesini Mescid-i Aksa'dan Mescid-i Haram'a çevirmesi, o günkü Medine Yahudilerinin müfsid ve facir atalarının izinden giderek Mescid-i Aksa istismarı üzerinden Müslümanları vurma oyunlarını bozması olarak da okunabilir.(Allahu âlem). Son vahiy ve onun Yüce Peygamberi kadim dini şiarlarımızdan olan Kudüs'e yeniden olması gereken değeri iade etmiştir. İlhamını Vahiy'den alan Efendimiz (s.a.v), atlar üç mescid için koşturulur demiştir. Onlardan biri de Mescid-i Aksa'dır. Bu üç mescit yeryüzünün beynidir, kalbidir. Bu üç mescidi asıl anlamlarından uzaklaştırmak insanlığa ve tevhide yapılan bir saldırdır. İşte mü'minlerin Kudüs bilinci buralardan neşet ederek oluşur.

Kudüs'ü konuşmak için vahyi ve değerini, vahyin bildirdiği insanın Hilafet misyonunu konuşmalıyız. İnsanlığın sorunlarını konuşmalıyız, vahiyden koparılan insanlığın dramını, trajedisini konuşmalıyız. Bu konuları dert etmeyenler Mescid-i Haram'ı, Mescid-i Aksa'yı, Mescid-i Nebi'nin durumunu anlayamazlar ve dert edemezler. Yeryüzünün mü'minler için namazgâh edinilmesidir asıl dava. Yeryüzünün Allah'ın muradına uygun yaşanılır kılınma davasıdır asıl dava. Bu davayı unutanlar Kudüs davasını da, Kâbe davasını da unuturlar.

Aslında Kudüs davasını konuşmadan önce Beyt-i Haram, Kâbe davasını konuşmalıyız. Hacc ibadetini konuşmalıyız. Kur'an'da anlatılan Allah'ın çağrısı olan Hacc'ı, ziyaret etmemizi, hürmet etmemizi istediği Beyt-i Haram'ı konuşmalıyız. Beyt-i Haram ziyaretçileri "ziyaretin" hakkını verseler, onun kardeşi Mescid-i Aksa işgal edilebilir mi, esir alınabilir mi?

Kâbe özgürleşmeden Mescid-i Aksa özgürleşemez. Kendimizi kandırmayalım.

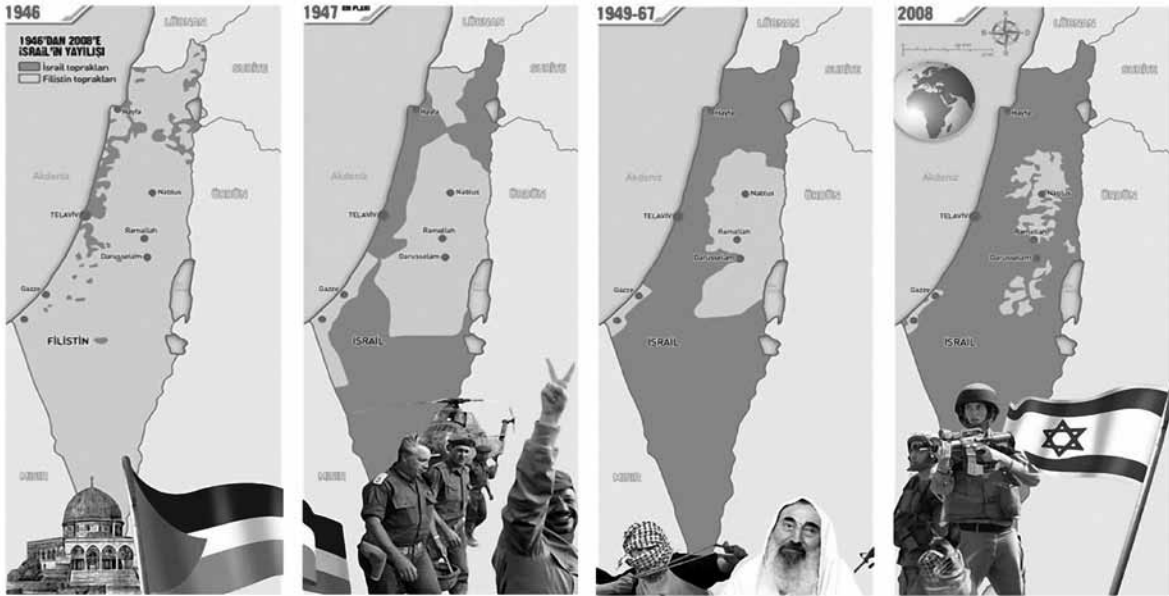
Ümmetin ümmet olması için; Arafat'ta ümmetine konuşan bir imam olması gerekiyor. Okumuyor muyuz kitaplardan, imamı olan topluma Ümmet deniyor. Atların en önünde imamın atı koşmadan mescitler için at koşturamaz Ümmet.

Filistin davası Kudüs davasının, Ümmet davasının bir cüzüdür.

Üzerinde hüküm süren farklı kavim ve hâkimiyet kuran siyasi güçlerle çok gerilere uzanan Filistin, birçok medeniyete beşiklik etmesi ve medeniyetlerin geçiş bölgeleri üzerinde kavşak noktası olması ile bilinmektedir. Bu açıdan tarih boyunca önemini her zaman korumuştur.

Kudüs'ün bulunduğu bölge milattan önceki ilk dönemlerde Kenan ülkesi olarak bilinirdi. Bu bölge M.Ö 12. yy'dan sonra Filistin olarak anılmaya başlanmıştır. Filistin o tarihten itibaren Sami kavimlerinin akınına uğramış. Hz. Musa'nın İsrailoğullarını Mısır'dan Kenan iline götürdükten sonra Filistin bölgesinin İsrail olarak anılma

Filistin'in işgal haritası

sürecinin başladığını söyler tarihçiler. Filistin, İsrail oğullarına gönderilen Tevhid peygamberleri onların o peygamberlere ihanetleriyle anılır çokça. Yukarıda da bahsettiğimiz gibi İsrailoğulları ve onların inhiraf etmiş dini inançlarını temsil eden Yahudi mezhepler ve din adamları, Musa(a.s)'nın getirdiği vahyi ve dini şiarları dünyevi menfaatleri için istismar etmişlerdir ve bu anlayış bugün de devam etmektedir.

Filistin bölgesini sadece Yahudilikle anmak gerekiyor. Bir İsrailoğlu peygamberi olarak Hz. İsa ve Hristiyanlık içinde Filistin ve Kudüs önemlidir. Bir Tevhid peygamberi olarak Hz. İsa, ilk tebliğine buradan başlamış ve ilk ihanetini de yine İsrail oğullarından görmüştür. Yahudiler Tevhid ehli olan Hz. İsa'ya yardım edeceklerine müşrik güçlerle işbirliği yaparak Tevhid'in sesi olan İsa (a.s) peygambere ihanet etmişlerdir.

Filistin İslam tarihi ve Müslümanlar için de önemlidir. Hz. Peygamber'in İsra olayını yaşadığı mekân olarak önemli bir yere sahiptir Kudüs ve Filistin. Bu ilahi hatırlatma ve yönlendirmelerden dolayı Müslümanlar bu beldeyi kendilerinden bilmüşler ve bu inançtan dolayı fetihlerin yönü Medine'den sürekli kuzeye yönelmiş ve 629 tarihinde Bizans Devleti ve İslam orduları arasında Mute Savaşı yapılmıştır. Bundan bir sene sonra ise Tebuk Seferi ile yine Bizans üzerine yürünmüştür. İlk halife Hz. Ebu Bekir, Amr. b. As'ı Filistin'in fethi için görevlendirmiş ve ilk olarak Gazze ele geçirilmiştir. Bizans ile yapılan Ecnadeyn (634) ve Yermük (636) savaşlarında

İslam orduları galip gelmiş ve Kudüs yolu açılmıştır. Şehrin kuşatılarak fethi Hz. Ömer döneminin önemli hadiselerindendir. Hz. Ömer bizzat şehre girerek barış yolu ile Kudüs'ü ele geçirmiştir. Filistin'in fethi Askalan'ın alınmasıyla tamamlanmıştır.

Emeviler dönemi ile birlikte Müslümanlaşma süreci başlayan Filistin Müslüman devletlerce 1099 yılına kadar yönetilmiştir. 1099 yılında Hağlı hâkimiyetine giren Filistin Selahaddin Eyyubi tarafından 1187 tarihinde Hağlı hâkimiyetinden kurtarılıp yeniden Müslümanların hâkimiyetine geçmiştir. Selahaddin Eyyubi'nin vefatından sonra çıkan karışıklıklar üzerine Kudüs 1229 tarihinde bir anlaşma ile Batılıların yönetimine bırakılmış, bu süreç 1291 tarihinde yeniden Müslümanların lehine olarak değiştirilmiştir.

Bu tarihsel süreçleri yaşayan Filistin Modern zamanlarda, 1897 yılında Basel'de, başını Theodore Herzl'in çektiği "Dünya Siyonist Kongresi"yle gündeme geldi. Herzl öldükten sonra 1917 tarihinde yapılan 'Balfour Bildirisi'nde İngiliz hükümeti Filistin'de 'Ulusal bir Yahudi Devleti'nin kurulmasını savunmuştur.

1. Dünya Savaşı'nın sonuna doğru dünya yeniden şekillenirken Uluslar arası Emperyal Güçler, Osmanlıdan arta kalacak bölgeleri pay edip sömürgelerine alırken, hâkimiyetlerinin devamı için Yahudiliğin siyasallaşmış hali olan Siyonizm'i payanda bir ortak olarak yanlarına almanın hesabını yapıyorlardı. 1917 yılında İngilizlerin

Filistin'i işgal etmesiyle birlikte Filistin'e Yahudi göçü de başlamış oldu ve Filistin'in demografik yapısı Siyonist Devlet'in kurulmasına uygun hale getirilmiş oldu. Siyonist Devlet'in kuruluşu, Birleşmiş Milletler denilen Uluslararası emperyalizmin paravan örgütü tarafından 1947 yılında ilan edildi. Bu tarihten itibaren Filistin toprakları katliamlar eşliğinde hızla işgal edilerek bu günlere gelmiştir. Bu süreçler tarih kitapları üzerinden detaylıca takip edilebilir.

Filistin'in işgal süreçlerinden sonra bazı kırılma ve dönüm noktaları vardır. Bu kırılma anları iyi takip edilip analiz edilmezse, Kudüs'ün, Filistin'in özgürleşme süreci doğru yönetilemez, işgal ve zulüm süreci devam eder.

Birinci nokta: Filistin meselesi Uluslar arası bir meseledir. Yukarıda da söylediğimiz gibi dünya 1. Dünya savaşıdan sonra pay edilirken Siyonizm belası "Ortadoğu" bölgesinin emperyalizm lehine dizaynı için kullanılmıştır. Siyonizm'den önce Uluslararası Küfür Güçleri'ni görmemiz gerekiyor.

İkinci nokta: 1949 yılında, halkının çoğunluğu Müslüman olan Türkiye'nin Siyonist Devleti tanıması, Filistin sorununu Ümmet sorunu olmaktan çıkaran önemli bir dönüm noktasıdır. Arap-İsrail savaşları Filistin sorununu Arap-İsrail sorununa, Mısır'ın Camp David anlaşmasını imzalamasıyla sorun İsrail-Filistin sorununa dönüştürüldü.

Üçüncü nokta: 1988 yılında ilan edilen Filistin Devleti ilanı karşısında Yaser Arafat BM'nin 242 sayılı kararını kabul ederek Siyonist Devlet'in varlığını kabul etti. Bu kabul ve anlaşmayla birlikte sorun İsrail Devleti "Özerk Filistin Yönetimi" sorununa dönüştürüldü.

Dördüncü nokta: FKÖ ve Hamas örgütleri arasındaki anlaşmazlıklardan, yapılan seçimlerden Hamas'ın galip olarak ayrılması ve FKÖ, İsrail ve Batı'nın bundan memnun olmaması sonucu Batı Şeria ve Gazze'nin ayrı yönetimlere

Uluslararası güçler aldığı kararlar, verdiği desteklerle Siyonizm'in amaçlarına hizmet ediyorlar. İslam ülkeleri(!)'de bu konuda Uluslararası örgütlerin kararları dışında bir irade gösteremiyorlar. Böyle olunca yapılan toplantıların, atılan nutuklarında Siyonizm nezdinde bir karşılığı ve ağırlığı olmuyor. Bu durumdan cesaret alan Siyonist rejim işgallerine ve kısımlarına devam ediyor.

ayrılmasından dolayı sorun, İsrail Devleti-Gazze sorununa dönüştü. Şimdi dünya Ortadoğu'daki İsrail-Hamas sorununu konuşuyor.

Şu anda artık dünya ve Müslümanlar Kudüs, Filistin sorununu konuşmuyorlar. Bu durum İsrail, Batı ve yerli işbirlikçilerinin istediği bir şeydi. BM'in gündeminde İsrail'in güvenliği, İsrail'in tespit ettiği sınırlarda ve statüde belirlenecek bir "Filistin Devleti" var. Müslüman ülke yöneticileri de İsrail'in bölgede meşru bir devlet olduğu noktasında mutabıktır. Tek sorun; Gazze'de direnmeye çalışan Hamas ve İslami Cihad'ta ikna edilerek sorunun tatlıya bağlanmasıdır.

Katar Emiri'nin ziyareti Filistin'e değil Gazze'ye. Herkes Hamas'a şunu diyor: Bak Mahmut Abbas'a, ne güzel rahat rahat yaşıyor Batı Şeria'da, sen de tanı İsrail'in varlığını halkın selamete ersin.

Uluslararası güçler aldığı kararlar, verdiği desteklerle Siyonizm'in amaçlarına hizmet ediyorlar. İslam ülkeleri(!)'de bu konuda Uluslararası örgütlerin kararları dışında bir irade gösteremiyorlar. Böyle olunca yapılan toplantıların, atılan nutuklarında Siyonizm nezdinde bir karşılığı ve ağırlığı olmuyor. Bu durumdan cesaret alan Siyonist rejim işgallerine ve kısımlarına devam ediyor.

Müslüman halklar Siyonist çete tarafından madara edilmeye devam ediliyor. Onursuzluk diz boyu. Bir İslam ülkesinin başbakanı katliamda şehit olmuş bir yavrunun alnından öperken, Siyonist çete o anda başka çocuklar öldürmeye devam ediyor. Bir insana, insanlığa, bir ülkeye, bir Medeniyete, Araplara, Müslümanlara bundan daha büyük hakaret olabilir mi?

Konuşulması gereken, namusu, onuru kurtarılması gereken Gazze değil, Ümmet ve Müslümanlardır.

Gelinen noktada Kudüs ve Filistin davasından vazgeçtik, sıra Gazze'ye mi geldi?

Kerbela'dan Şam'a... Zulmün Değişmeyen Yüzü...

Ömer Faruk ÇAKICI

"Ey mü'minler! Gerek hafif, gerek ağır olarak savaşa çıkın. Mallarınızla ve canlarınızla Allah yolunda cihad edin. Eğer bilerseniz bu sizin için daha hayırlıdır." (Tevbe Suresi 40. Ayet)

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selam önderimiz Hz. Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem*'in üzerine olsun.

Hicri yeni yılımızın tüm Âlem-i İslam için hayırlara vesile olmasını Cenab-ı Hakk'tan niyaz ederiz.

Malumunuzdur ki, Aşure Günü'nü geride bıraktık. Bu gün bize; İslam tarihinde cereyan eden büyük bir hadiseyi hatırlatmaktadır: "Kerbela" olayını. Zalim bir güce karşı bir avuç Müslüman'ın şanlı direnişini. Ve bu zalim gücün hiç acımaksızın katlettiği Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem*'in torunu Hz. Hüseyin (ra)'ı ve ehlini... Onunla beraber omuz omuza savaşan bir avuç Müslüman'ın şehadetini...

Hiçbir art niyeti olmaksızın meşru haklarını talep eden Hz. Hüseyin (ra) ve onun yakınlarından bir grup Ehl-i Beyt'in Kufe'ye sefer halindeyken; saltanat kaygısı içinde bulunan ve kendisine muhalefet bir grubun varlığına tahammül edemeyen Yezid bin Muaviye, bu Ehl-i Beytin evlatlarını 680 yılının 10 Muharrem'inde Kerbela mevkiinde katletmiştir. Bu olay Müslümanların kalbine zehirli bir hançer gibi saplanmış ve adeta dinmez bir yaraya dönüşmüştür.

Ta ki Müslümanların arasındaki ayrılık derinleşmiş, tarihten günümüze değin büyük bir mücadele içinde olmuştur.

Bunu olayı şu sebepten zikrettim ki, Kerbela olayı ile Suriye'de Kiyamı arasında bir benzerlik vardır.

Suriye Kiyamı'na bir bakış:

Suriye'de mazlum bir halk, zalime ve zalimin hükümranlılığına karşı isyan etmiştir. Suriye'de halk dini, özgürlüğü ve namusu için kıyama kalkmıştır. Halkın, ta kıyamın başından beri talep ettikleri tek şey budur.

Fakat Suriye'de Baas rejiminin başında bulunan ve babasının yolundan bir adım dahi şaşmayan katil ve zalim Beşşar Esad ve avenesi, halkın bu taleplerine kan ve gözyaşı ile cevap vermiştir.

Kadın-çocuk demeden, genç-ihtiyar demeden herkesi katletmiştir ve bu katliam halen de devam etmektedir. Bir yılı aşkın süredir tüm kamuoyu önünde yapmadığı katliam kalmamıştır. Açık söylüyorum ki, bu yapılanlar, İsrail'in Filistin'e yaptıklarından farksızdır. Bu yapılanlar Yezid'in Hz. Hüseyin (ra)'e ve ehline yaptıklarının aynısıdır.

Katil Baas Rejimini Destekleyenler De Bu Zulme Ortaktırlar

Destek veren ülkelerin başında Rusya ve İran gelmektedir. İsrail ve ABD; her ne kadar halkın yanındaymış gibi gözükse de, esasında Baas rejiminin yanındadırlar. Çünkü İsrail ve ABD için en önemli olan; İslami bir rejimin kurulmamasıdır. Yani şu anki Baas rejimi her ne kadar zalim ve kendileri gibi katil de olsa; İslam nizamından daha iyidir kendileri için.

Bunun yanında Beşşar rejiminden sonra oluşacak rejimin, kendisine muhalif bir rejim olmaması için de elinden geleni yapmaktadırlar. Hatta kendilerine yakın gördükleri muhalif grupların içinden devrimden sonra yönetime geçirebilecekleri kim-seler aramaktadırlar. Ancak bundan hiçbir sonuç

almayacaklarına inanıyorum. Çünkü halk, yalnızca İslam nizamını kuracaklarını ve bundan başka da asla seçimlerinin olamayacağını apaçık bir şekilde haykırmaktadır.

Şunu her zaman için bilmemiz gerekiyor ki; İslam nizamı dışında ne olursa olsun, İsrail-ABD ve Batı için tehlike oluşturmamaktadır. Onların tek bir düşmanı vardır, o da İslam... Batı, ABD ve İsrail'in en çok korktukları, uykularını kaçırıp rüyalarına giren tek şey: Müslümanların birlik olup, cihat sancağını dalgalandırmaları ve İslam nizamını kurmalarıdır.

Ve şu an Suriye'de tüm Müslümanlar birleşip cihat sancağını açmışlardır. İslam nizamını oluşturmak ve İslam'ı hâkim kılmak için mücadele etmektedirler. Kim ki bu cihadı destekler, o mücahitlerdir. Kim de bu cihada karşı durur ve engel olursa, onlar da zalimlerin safındadırlar.

İsrail ve ABD'nin Muhalifleri Desteklediği Yalanları

İsrail ve ABD'nin muhalifleri desteklediği yalanları bizi kandırmasın. Bu onların ikiyüzlü politikalarıdır ki bu politikalarına şaşkınlık gerek. İslam'dan yana bir nizamı asla kabul etmeyecekleri bellidir. Bunun içindir ki bir takım sinsi planlarla Müslümanların istediği İslam nizamı yerine kendi istedikleri bir rejim alternatifi oluşturmaya

çalışıyorlar. Muhaliflere destek veriyormuş gibi gözükmesinin sebebi budur. Artık Beşşar'ın inmesi an meselesidir. Bu sebeple herkes Beşşar'dan sonra gelecek yeni rejim için planlar kurmaktadır. Bu bizi yanıltmasın. Büyük şeytan ABD ve İsrail hiçbir zaman İslam'dan ve Müslümanlardan yana olmamışlardır ve hiçbir zaman da olmayacaklardır.

Şunu da unutmayalım ki; Suriye halkı ne ABD ya da İsrail'e ne de Batı'ya güvenerek ayaklanmamıştır. Yalnızca Allah'a güvenerek zalime başkaldırmışlardır.

İran Yeni Bir Kербela Yaşatmaktadır

Tüm Müslümanları derinden üzense, İran'ın bu zalim rejime destek vermesidir. İran'ın şunu düşünmesi gerekmiyor mu ki, bu yapılanlar Kербela'da yapılanlarının aynısıdır? Hz. Hüseyin (ra)'ın ve ehlinin şehid edilmesine gönülleri razı mı ki bunca Müslüman'ın katledilmesine destek veriyorlar? Dün Kербela'da yapılan katliamın aynısını, bugün Baas rejimi Suriye'de yapmıyor mu? Ne farkı var ki! Kербela'da şehid edilenler de mazlum ve masumdular, Suriye'de kendilerinin katlettikleri de mazlum ve masumlar. Kербela'da katledilenler Ehl-i Beyt'in evlatlarıydı. Bugün Suriye'de İslam'ın evlatları katledilmiyor mu?

İran, Baas rejiminin yanında yer almakla bir zamanlar İran Devrimi'ni destekleyen İslam üm-

metinin umutlarını artık söndürmüştür. Zalime ve zulme destek vererek tüm İslam âleminin kendisine duyduğu sevgi ve sempatiyi kaybetmiştir. Bundan böyle İran Cumhuriyeti, kendisinin bir ulus devleti olduğunu kanıtlamıştır. Artık İslam'dan da öne geçirdikleri Şia mezhebinin savunucusu ve bu uğurda nice "Kerbela"ları Müslümanlara yaşatan bir "ulus-mezhep devlet"i olmuştur.

Kerbela gününün acısını hissettiğimiz şu günlerde (İran da bunu hissediyordur inşallah), İran'ın son derece tehlikeli ve yanlış olan bu tutumunu bir kez daha düşünmesi ve acilen hatasından dönmesi gerekiyor. Zira bu seferki Kerbela'nın sorumlusu kendisi olacaktır.

Zulmü Alkışlayamam, Zalimi Asla Seve- mem

Bizler, her kim yaparsa yapsın zulmü asla alkışlayamayız. Zalimi asla sevemeyiz. Zulüm ve zalimden yana asla tavır alamayız.

Belli menfaatlerimiz için masum insanların katledilmesine asla göz yumamayız.

Zalimlerin arkasından giderek onlara yarana-
mayız. Haksızlıklara asla destek çıkamayız.

Aksine bize düşen görev, masum ve mazlum bir halkın istiklal mücadelesine destek vermek ve onları takdirle karşılamaktır. Kaldı ki bu halk İslam nizamını getirecek ve Allah'ın şeriatı ile hükmedecekse tüm gücümüzle seferber olup, onlara maddi ve manevi destek olmalıyız.

"Cahiliye sistemleri" şunu bilmelidirler ki; İslam ve Müslüman rahmettir. Merhamettir. Yumuşak başlılıktır. Sen bu yumuşak başı kesebilirsin ancak bu baş asla çekmeye gelmez. Zulme boyun eğmez.

Üstad Mehmet Akif Ersoy'un dediği gibi:

*"Yumuşak başlı isem kim dedi uysal koyunum
Kesilir belki fakat çekmeye gelmez boynum."*

Ey katil Baas rejimi! Ey yarım asırdan fazla Müslümanların kanını dökmekten başka bir şey yapmayan Batı! Ey ABD ve İsrail!

Siz başlar kesebilir, nice Müslümanları katledebilirsiniz. Ancak İslam'ın bir izzeti ve şerefi vardır. Müslüman âleminin bir onuru vardır. Eğer ki bu izzet ve onuru ayaklar altına almaya çalışır, kan ve gözyaşıyla İslam âlemini yönet(tir)meye çalışırsanız; işte o zaman İslam'ın şanlı kahramanlarını karşınızda bulacaksınız. Allah'tan ya şehadeti ya da zaferi isteyen bu mücahitlerin sizden ve sizin zulmünüzden asla korktukları yoktur.

Bizim ölülerimiz şehit, kalanlarımız ise yine bu yolda cihad etmeye devam eden ve yalnızca Allah'a güvenen erlerdir. Bu yoldan da asla geri dönmeyeceklerdir. Varın birlik olun üzerimize yedi düvel çullanın. İslam ümmeti artık uyanmıştır. Her ne kadar İslam ümmetini bölmüş ve parçalamış olsanız da, yılların acısını çeken ümmet artık bu zilleti üzerinden atmak için ayağa kalkmıştır. İslam'ın dökülen yaprakları bir bir yeşermeye başlamıştır. Tunus'da, Libya'da, Mısır'da ve Suriye'de... Artık İslam için bahar gelmiştir. Bu bahar Arap Baharı'ndan da öte, bir İslam Baharı'dır. Yeniden şahlanışın bir ayak sesidir. Bu bahar "Allah'ım! Ümmetin suskunluğunu sana şikâyet ediyorum" diyen Şeyh Ahmet Yasin'in (Allah rahmet eylesin) çığlıklarının duyulduğu bahardır. Bu bahar Mehmet Akif'in mısralara döktüğü dizelerin canlandığı bahardır:

"Doğduğumdan beridir aşığım istiklale

Bana hiç tasmalık etmiş değil altın lale."

Şimdi;

Ey Müslümanlar! Ey Suriye halkı!

Şu ayetlere kulak verin ve asla ümitsizliğe kapılmayın:

"Bir kısım insanlar Mü'minlere: 'Düşmanlarınız olan insanlar size karşı asker topladılar, aman sakinin onlardan.' dediklerinde bu onların imanlarını bir kat daha arttırdı ve: 'Allah bize yeter. O ne güzel vekildir.' dediler." (Ali İmran Suresi, 173. Ayet)

"... Eğer siz acı çekiyorsanız onlar da sizin çektiğiniz gibi acı çekmektedirler. Üstelik siz Allah'tan, onların ümit etmedikleri şeyleri umuyorsunuz. Allah ilim ve hikmet sahibidir." (Nisa Suresi, 104. Ayet)

"Ey iman edenler! Herhangi bir toplulukla karışlaştığınız zaman sebat edin ve Allah'ı çokça anın ki başarıya erişesiniz." (Enfal Suresi, 45. Ayet)

"Evet, siz sabır gösterir ve Allah'tan sakınırsanız, onlar(düşmanlarınız) hemen şu anda üzerinize gelseler, rabbiniz nişanlı yüz bin meleklerle sizi takviye eder." (Ali İmran Suresi, 175. Ayet)

"... Zafer yalnızca mutlak güç ve hikmet sahibi Allah katındandır." (Ali İmran Suresi, 126. Ayet)

"Allah size yardım ederse artık size üstün gelecek hiç kimse yoktur. ..." (Ali İmran Suresi, 160. Ayet)

Allah'tan Suriye'de ve Gazze'deki şehitlerimize rahmet diler, mücahitlere sabır ve güç ver vermesini niyaz ederiz. Âmin.

Gazze'nin Gazı

Michel CHOSSUDOVSKY / www.globalresearch.com
Çev: İsmail CEYLAN

2008 Aralık ayında İsrail'in gerçekleştirdiği Gazze saldırısı bölge kıyılarındaki stratejik gaz rezervlerinin kontrolü ile direkt ilgilidir.

Gazze kıyılarındaki büyük gaz rezervleri 2000 yılında keşfedilmiştir. British Gas (BG) ve Lübnan'lı Sabbah ve Koury ailelerinin sahibi olduğu part-

BG'nin almış olduğu lisans tüm Gazze kıyılarını içeriyordu ve İsrail'in kıyı şeridindeki birçok gaz tesisinin de bitişiğindeydi. Burada şunu da belirtmek gerekir ki İsrail-Gazze sınırı boyunca uzanan gaz rezervlerinin %60'ı Filistin'e aittir.

BG 2000 yılında Gaza Marine-1 ve Gaza Marine-2 adında iki kuyu kazdı. BG'nin tahmini verilerine göre bu rezervde yaklaşık 1,4 trilyon kübik feet (yaklaşık değeri 4 milyar dolar) gaz bulunuyordu. Yine de Filistin'in gaz rezervlerinin bundan daha da fazla olduğu iddia ediliyor.

Gaz Rezervlerinin Sahibi Kim?

Yasal olarak düşündüğümüzde, gaz rezervleri tamamıyla Filistinlilere ait. Bu yüzden Gazze'nin bağımsızlığı konusu çok stratejik bir mesele, Yasser Arafat'ın ölümü sonrası yapılan seçimler sonucunda Filistin otoritesinin Hamas ve El Fetih olarak ikiye bölünmesi dolayısıyla zayıflaması, İsrail'in Gazze kıyılarındaki gaz rezervlerini gayri resmi olarak gasp etmesini kolaylaştırdı.

British Gas öteden beri İsrail'le de iş yapmaktaydı. Bu sefer, gaz rezervlerinin çıkarılması ve işletilmesi yetkisi yasal olarak Hamas yönetimine ait iken Hamas yönetimi tamamen yok sayıldı.

2001 yılında Ariel Sharon'un başbakan seçilmesi bu konu için bir kırılma noktası oldu. İsrail yetkili mahkemesi, Filistin yönetiminin gaz rezervleri üzerinde herhangi bir hakkı olmadığı kararını verdi. Bu açıklamaya ek olarak Sharon "İsrail'in hiçbir zaman Filistinlilerden gaz almayacağını" söyleyerek açıkça gaz rezervlerine el koyduklarını ilan etmiş oldu. Sharon, 2003 yılında daha önce BG ile yapılan Filistinlilerden gaz satın alma anlaşmasını veto etti. (The Independent,

neri, CCC şirketi Kasım 1999'da Filistin hükümeti (PA) ile yaptıkları anlaşmayla bu bölgedeki gaz rezervlerini 25 yıllığına işletme hakkını elde ettiler. Hak dağılımı ise BG(%60), CCC (%30) ve Filistin yönetimi (%10) şeklindeydi. (Haaretz, 21 Ekim 2007). Ayrıca bu PA-BG-CCC anlaşması kapsamında rezerv bölgesinin genişletilmesi ve boru hattı kurulması projesi de bulunmaktaydı. (Middle East Economic Digest, 5 Ocak 2001)

19 Ağustos 2003) 2006'da Hamas'ın seçim zaferi sonrasında ise Mahmud Abbas Batı Şeria'da iyice hapsedildi ve Filistin otoritesi fiili olarak ikiye bölünerek daha da zayıfladı.

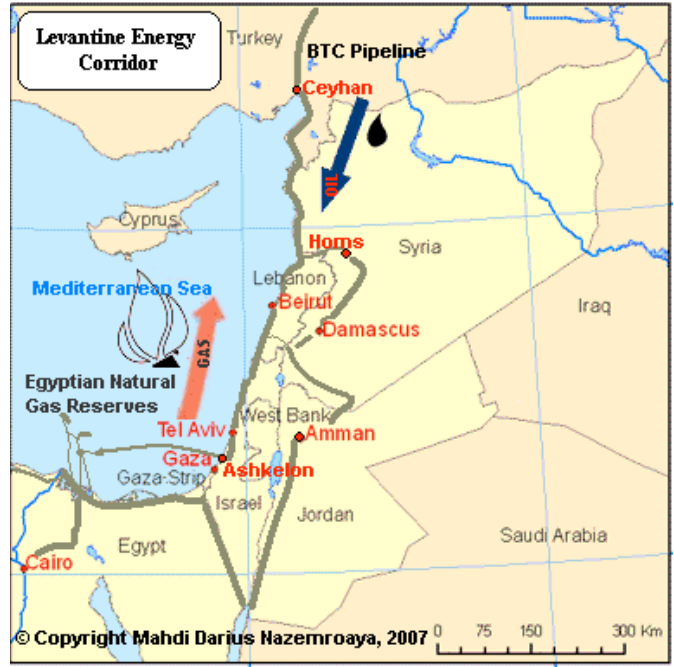
2006 yılında ise BG Bölgedeki gazın Mısır'a da pompalanması konusunda bir anlaşma yapmaya çok yaklaşmıştı. (Times, 23 Mayıs, 2007) Bazı kaynaklara göre İngiltere Başbakanı Tony Blair'in bu anlaşmanın bozulması için İsrail lehinde arabuluculuk yaptığı iddia edilmişti.

2007 yılında ise İsrail kabinesi, Başbakan Ehud Olmert'in Filistin'den gaz satın alınması yönündeki teklifini onadı. Teklif edilen anlaşma miktarı 4 milyar dolardı. Bu miktarın 2 milyar doları kâr oranı olarak hesaplanmıştı ve bunun yarısını Filistin Hükümeti alacaktı.

Tüm bunlara rağmen Tel Aviv hiçbir zaman bu gelirleri Filistinlilerle paylaşma yanlısı olmadı. İsrail Kabinesi tarafından görevlendirilen bir danışma kurulu, Hamas Yönetimi ve Filistin Hükümeti yok sayılarak BG ile yeni bir anlaşma yapma kararı aldı. (Bunun gerekçesi ise Hamas'a gidecek paraların İsrail'in güvenliğini tehlikeye atacağı korkusuydu) buradaki temel amaç 1999'da BG şirketi ve Yaser Arafat yönetimindeki Filistin Hükümeti arasında yapılan anlaşmayı geçersiz kılmaktı.

2007'deki anlaşmanın teklif kısmında, Gazze açıklarındaki gazın denizaltından döşenecek borular vasıtasıyla ilk olarak İsrail'in Ashkelon limanına getirilmesi ve bu yolla gazın transferinin ve satışının tamamıyla İsrail kontrolünde olması planlanmıştı. İsrail'in tek isteği, Filistinlilerin gaz üzerinde hiçbir hak iddia edemeyeceği bir anlaşma yapmak ve gazı tamamen gasp etmek yönündeydi. Aralık 2007'de BG şirketi İsrail ile yaptığı görüşmelerden çekilme kararı aldı, Ocak 2008'de ise İsrail'deki bürolarını kapattılar. (BG web sitesi)

İsrail askeri kaynaklarına göre Gazze şeridinin işgali için planlanan "cast lead" operasyonu için Haziran 2008'de hazırlık yapılmaya başlandı. Savunma bakanlığı kaynaklarına göre bakan Ehud Barak yaklaşık altı ay önce operasyon için hazırlık yapmaya başlamıştı bile. (bu esnada İsrail Hamas ile ateşkes anlaşmasının "eşiğine" gelmişti.) (Haaretz, 27 Aralık 2008) aynı ay içerisinde ise İsrail yönetimi BG şirketi ile tekrar temasa geçti ve Gazze açıklarındaki doğalgaz rezervleri ile ilgili yeni bir anlaşma yapmak istediklerini bildirdiler. Haber kaynakları BG'nin bu teklife henüz cevap vermediğini söylediler de, şirket yetkililerinin birkaç hafta içinde İsrail'e gelmesi beklendiğini söylediler. (globes online - İsrail's Business Arena, 23 Haziran 2008)

Tesadüfe bakın ki BG ile ilişkilerin geliştirilmesine hız verilmesi, Gazze işgalinin planlandığı döneme denk geliyor. İsrail'in Gazze'ye saldırımdan önce BG ile bir anlaşma imzalama konusunda telaşlı olduğu açıkça fark ediliyor. Daha Gazze'ye saldırımdan, işgal sonrası bölgesel politikalar en ince ayrıntısına kadar hesaplanıyor.

Bombardıman başlamadan 2-3 ay önce BG ile görüşmelere başlandı. Görüşmeler için İsrail elektrik kurumu görevlendirildi. (Globes, 13 Kasım 2008)

Bölgesel Enerji Politikaları ve Gazze

Gazze operasyonunun açıkça söylenmeyen nedenlerinden biri de, İsrail'in uluslararası hukuka tecavüz ederek bölgedeki doğalgaz rezervlerini tamamen gasp etmek istemesidir. Bu operasyon sonucunda zaten zayıf olan Filistin otoritesi daha da zayıflatılarak ciddi bir gelir kaynağı olabilecek gaz rezervleri de ele geçirilmiştir.

Tüm bu işgallerin bir nedeni de İsrail'in kurmak istediği enerji transfer koridorudur. Bu koridorda; Eliat-Ashkelon-Haifa hattının devamında, boruların Türkiye'deki Ceyhan hattına bağlanması planlanmaktadır. Ceyhan ise bilindiği gibi Bakü-Tiflis-Ceyhan hattı yoluyla Trans Kafkas boru hattına bağlanmaktadır. Dolayısıyla Gazze açıklarının askeri kontrolü İsrail'in enerji transferi açısından hayati önem arz etmektedir.

Çevirmen notu: Mavi Marmara baskınından sonra o dönemde, baskını bu konuyla ilişkilendiren iddialar ortaya atılmıştı.

Toplumsal Arınmaya Dair

Hayriye BİCAN

Bir çiftçi, her sene en iyi buğday yarışmasında birinciliği kimseye kapırmıyor. Bu durumun püf noktasının ne olduğunu öğrenmek isterler. Yetiştirdiğim tohumlardan komşu tarlaların sahiplerine de veriyorum. Böylece rüzgâr estikçe tarlalar arasındaki etkileşimde tarlam kötü tohumlardan etkilenmez, diyor bu başarılı çiftçi. Tarlamızdaki buğdayı korumak için diğer tarlaları da korumak önemli bir şart. Yetiştirdiği en iyi buğdayları komşu tarlalara veren bu çiftçi çok akıllıca bir yol izleyerek kazançlı bir iş ortaya çıkarıyor. Böylece ürünün kalitesini koruyarak gelecek için de tedbir alıyor. Hem bugününü hem de yarınını planlamakta üstün başarı gösteriyor. Buradan yola çıkarak konuyu çocuklarımıza bağlayabiliriz. Çocuklarımızın fitrat temizliğini ve insani özelliğini koruyarak, fitrata uygun bir biçimde eğitmek için bütün çocukları içine alan projelere ihtiyacımız var. Kendi çocuklarımız kadar diğer çocuklardan da mesulüz. Kendimiz kadar çevremizden de sorumluyuz.

Modern zamanlarda seküler algı ve bilincin hâkim olduğu ortamlarda yaşıyoruz. Bu çerçevede, fitratı destekleyen temiz bir çevreden söz etmek mümkün değil. Yaratıcı ve kul arasını açarak insanı ahiret bağlamından koparmayı amaçlayan laik eğitim programları fitrata savaş ilan etmişlerdir. Bu durumda insani özün bırakın ayakta kalmasını, nefes alacak mecali bile kalmaz. Seküler eğitim şartlarının dayatıldığı ortak yaşam alanları alabildiğine puslu ve karanlık içinde bırakılarak kirletilmiştir. Demokratik ve laik bir düzlemde, bilimselliğin baz alındığı “bil-

gi çağında” enformatik cehaletin hat safhada yaşandığı açık bir gerçek. Seküler hegemonya, toplumu kendine benzetmek için elinden geleni ardına koymuyor. Adeta ahtapot gibi üzerine çöktüğü toplumun kanını emiyor. Toplum olarak karanlığın ve kargaşanın kurbanı olmuşuz. Yeryüzü küfrün kara bulutlarına maruz kalmış durumda. Bu bağlamda temiz kalmış bir ortamdan oldukça uzakta, kirletilen bir çevrenin içinde yaşıyoruz.

Toplumu kendi karanlık rengine bürümek isteyen bu seküler algıya karşı pozisyon almak durumundayız. Aklımıza, ruhumuza, duygularımıza ipotek koyarak düşünce ve davranışlarımıza kasten el ve dil uzatan, insanı fitrat kodlarından kopartarak toplumun temelini dinamitleyen seküler yaklaşımlara karşı uyanık olmalıyız. Bizi rahmani çizgiden uzaklaştırarak, kendilerine benzetmek isteyenlere karşı kesintisiz bir kavganın içinde olmalıyız. Bu seküler algı tuzağının hedef kitlesi korumasız ve dayanımsız bırakılan genç kesim, hiç şüphesiz. Gençliğimizi bu kirli oyunlara karşı korumak için, vahyin aydınlığında temiz bir çevre inşa etmek zorunludur, elzemdir. Zor zamanların, çirkin alanlarında kir, pas ve çamura bulaşmadan, aklımızı, algımızı, ruhumuzu ve duygularımızı temiz olarak korumalıyız ki, kendimizi ve çevremizi temiz tutmada başarılı olalım. Böylece çocuklarımızı ve gençlerimizi zamanın fitne fesadına karşı koruyarak, onlar için tertemiz yaşam alanları açabilelim.

Fitrat temizliğinin toplumda yer etmesi için uzun soluklu çalışmalar gerçekleştirerek, uzun

vadeli vizyonlar ortaya koymalıyız. Hedef ve planlarımız sadece günü kurtarmak için olmalı. Bugünü planlarken geleceğe de hakikat tohumlarını serpmeliyiz. Çalışmalardaki süreklilik, içerik ve kıvam hayatı birebir etkiler. Bugünümüzün temiz yarınımızın aydınlık olması için, temiz toplum ve temiz gelecek için vahiy ölçülerinde Ahsen-i takvim şiarında insan yetiştirmek tartışmasız bir şarttır. "Eğer insan yıllık ürün istiyorsa buğday eksin, yüz yıllık verim sağlamak istiyorsa ağaç diksin. Eğer yüzyılların ötesinde bir verimi/kazancı talep ediyorsa insan yetiştirtsin." diye salık veren kişi ne güzel söylemiş.

İnsan akli ve iradesiyle diğer canlılardan ayrılır. Düşünce sahibidir. Değerleri ve ölçüleri vardır. Hakikate dost olmayanlar, yalancı meçhullere ram olurlar. Aklını ve iradesini temiz tutmayanlar düşünce ve davranışlarında yanlış doğru kayarlar. Akliselime ve fitrata ters düşen tavırlarıyla özlerine karşı yabancılaşırlar.

İnsanımızın yabancılaşmadan kurtulması için makul tercih yapabilecekleri doğru bilgiyle/hakikat bilgisiyle buluşturulmalı mutlaka. Vahyin aydınlığında zihnini ve kalbini yanlış düşün-

ce ve duygulardan temizlemesi gerekmektedir. Sahih bilgiyle donanan insan hem kendisini temiz tutmak için çalışır, hem de çevresi için tertemiz güzel bir örnek olur. Yabancılaşmak bir bakıma insanın kendisini kandırmasıdır. Çünkü fitrattan neşet eden kadim değerlerin ciddiyetini ve kıymetini unutarak görüntüye ve imaja endeksli bir yalan içine düşmüştür. Sannalık maskesiyle yıldızlanan hayat, slogan ve reklam, görüntü ve maddenin esiri konumuna gelir. Varoluş şuurunu hakikat üzere kurmaktan uzaklaşan bu şahıs tükenişin eşiğindedir, ne yazık ki.

Tüketim çılgınlığı ve eğlence sarhoşluğu içine düşmüştür. Hazzın ve hızın limitsiz göstermelerinde naylon davranışların içinde kalmıştır. İnancını ve gerçeklik duygusunu kaybeden bu kişi robotlaşarak egemen kapitalist anlayışın elinde hoş bir kukla olmuştur. Fitrat benliğinden sıyrılıp, kalbi sökülen bu zavallı insanın göğüs boşluğuna mekanik bir kalp monte edilmiştir, o artık biyoniktir. İşte bu biyotik varlık global emperyalizmin hedeflediği sonuçtur. Ve şimdi emellerine uygun olarak kullanacağı bir makine bulunmaktadır, avuçlarında.

Hakikat bilgisi olan Kur'an ve Sünnet'e ulaşmak, onu öğrenmek için çalışmak, maneviyat enerjisiyle donanmak temiz ve nezih bir çevre için çok önemlidir. İçinde bulunduğumuz bu sıkıntılı durumdan kurtulup temiz ve parlak bir geleceğe iyimserlikle yürümek için ilkeli olup, bâtil kirlenmesine karşı korunmak gerekir. Bu bağlamda niyet çok önemli bir rol alıyor. Çünkü biz neye niyetlenirsek hayat ona göre bir biçim alıyor. Hedefleri canlı tutup hakikat için çalışmak, hayatı Hak rızasına uygun yaşamak için samimi bir niyet önemli bir başlangıç olur. Velhasıl bütün mesele gelip niyette düğümleniyor. Niyetimiz bizi yönlendiriyor, isteğimizi ve muradımızı şekillendiriyor. Amacımızı, hayat serüvenimizin ciddiyetini kavratıyor bize. Hayatımızı istila eden tüm asalaklara karşı dirençle kavga vermeyi öğretiyor.

İnsanımız genciyle yaşlısıyla yozlaşma duvarlarına tırmanıyor. Kendilerini sırf maddi ihtiyaçları doyurmaya ayarlayan genç insanımız, çevrenin kirinden zararından rahatsızlık duymaz durumdadır. Bu kirli ve puslu durum onun kendisinden daha da uzaklaşmasına sebebiyet vermektedir. Maneviyat iksirinin tadını unutmuş, ya da daha doğrusu bu tadı hiç yudumlamamıştır. Geline bu durumda ebeveynlere ve eğitimcilere önemli görevler düşmektedir. "Ey İnananlar! Kendinizi ve ailenizi, yakıtı insanlar ve taşlar olan ateşten koruyun. Onun başında acımasız, güçlü, Allah'ın kendilerine buyurduğuna karşı gelmeyen ve emredildiklerini yapan melekler vardır."(Tahrim-6).

Hakikat hayattan bağımsız değildir. Hayat hakikatten kopartılırsa sahteliğin içine düşer. Modern zamanlarda hayatın hakikati sihirli ekranların sahteliğine kurban edildi. Hakikat fikri insanın zihin haritasından silinip gitti. Dumura uğrayan bu zihinleri, gönülleri edep ve hikmet formuna yeniden kavuşturmak için acil adımlar şart. Kitabın ve hikmetin kıymetini bu biçarelere yeniden göstermek şart. Aldanış uçurumlarına yuvarlanan bu zavallı çehrelere, kitap ve sünnetin aydınlığıyla çare olmak şart. Bu hırpalanmış ruhları vahyin doyurucu sofrasına davet etmek şart. Tevhide ve tövbeye çağırarak şart.

"Ey İman edenler! Samimi bir tövbe ile Allah'a dönün. Umulur ki, Rabbiniz sizin kötülüklerinizi örter. Peygamberi ve onunla birlikte iman edenleri utandırmayacağı günde Allah sizi, içlerinden ırmaklar akan cennetlere koyar. Onların önlerinden ve sağlarından (amellerinin)

nurları aydınlanıp gider de, Ey Rabbimiz! Nuru-muzu bizim için tamamla, bizi bağışla, çünkü sen her şeye kâdirsın derler."(Tahrim-8).

İslam fitrat çizgisinde yürümeye çağırdığı insana asla eziyet etmek istemez. Hayata prensipler koyarak yaşamın nezihliliğini korumak ister. Duygular terbiye edilip, davranışlar temizlendiğinde insan edep dairesinde kalır. Yaşama konulan ilkeler daha temiz daha rahat daha onurlu bir yaşam içindir. Yoksa İslam, insanı sıkıntıya sokup, onun tabii ihtiyaçlarını engellemeyi asla öğütmez, böyle bir şeyi öngörmez. İslam'ın hayat ölçüleri insan onurunu koruyup, hayvanileşme temayüllerine engel olmak için vardır. Helal dairesinde kalmak, her boyutuyla hayattan lezzet almak için kâfidir. Bunu böyle bilip, böylece amel etmek lazım. Bu da ahlaki ve temiz kalmak için çok önemli bir şarttır.

Genciyle yaşlısıyla insanımız bu şuura ulaştığında, bireysel ve toplumsal hastalıklara çare bulmak kolaylaşacak. İnsan açgözlü ve doyum-suz olmaktan kurtulacak. Nokta kadar kazanç için virgül kadar eğilmeyecek. Temiz fitratın izlerini yaşamın her anında hissedecek. Bir hakikat yolcusu olarak İlâhi rızaya ulaşmanın yollarını arayacak. Çünkü insanoğlu inançsız, ilkesiz, idealsiz ve duygusuz yaşayamaz. Rabbinin emrine gönülden boyun eğer. Hakikat bilgisinin daimi talebesi olur. Gözünü ve gönlünü sadece o hakikate açar. İlâhi emir karşısındaki şiarı da ancak "İşittik ve itaat ettik." sözüdür.

İnsanoğlu Rabbine karşı sorumluluklarını hakkıyla yerine getirir. Dünyayla ve içindeki eşyayla ilişkisini hakikat bağlamında kurmak istek ve niyetinde arınmış bir toplumun nüveleri vardır. İslam ahlakıyla ahlaklanmış bir toplum insan onurunu yaralayan her türlü söz ve davranıştan kaçınarak ilâhi kelimelere kulak verir. "Size verilen şey, yalnızca dünya hayatının geçimlidir. Allah'ın yanında bulunanlar ise daha iyi ve daha sürekli. Bu mükâfat, iman edenler ve Rablerine dayanıp güvenenler içindir. Onlar, büyük günahlardan ve hayâsızlıktan kaçınırlar. Kızdıkları zaman da kusurları bağışlarlar. Yine onlar, Rablerinin davetine icabet ederler ve namazı kılarlar. Onların işleri, aralarında danışma iledir. Kendilerine verdiğimiz rızıktan da infak ederler."(Şura,36-38)

"Ey Rabbimiz! Bize tarafından rahmet ver ve bize şu durumumuzdan bir kurtuluş yolu hazırla."(Kehf-10)

Ezan Yasağı ve Dar'ul Çelişki

Mustafa GÜLDAĞI
mustafaguldag@gmail.com

29 Ekim 1923'te Cumhuriyet ilan edilmiş. Ve artık Türkiye Cumhuriyeti kurulmuştu. Böylece saltanat kaldırılmıştı. Daha sonra toplumda köklü değişiklikler yapmak için plan ve projeler hızlandırılmış, halifelik kaldırılmış, batıdan kanunlar alınmış: 17 Şubat 1926'da İsveç Medeni Kanunu Fransızca'dan tercüme edilerek "Türk Medeni Kanunu" olarak kabul edilmiş. 1889 tarihli İtalyan Ceza Kanunu tercüme edildi, Türk Ceza Kanunu oldu. Alman Ticaret Kanunu hemen tercüme edilip yürürlüğe sokuldu... Batı'nın bataklıklarında üretilen kanun ve yasalar, İslam kanun ve yasalarından daha değerli görülmüştü. Daha sonra kılık kıyafette değişiklikler olmuş, yeni Latin alfabesine geçilmişti. Daha ilerleyen yıllarda ise ezan Türkçeleştirilmişti.

Bu yazımızda ezanın Türkçeleştirilmesi üzerinde duracağız. Önce ezanın tarihi hakkında bilgi vererek başlayalım.

Mekke'de ibadetlerini gizlice yapan Müslümanlar Medine'ye hicret ettiklerinde namaz daveti bir ihtiyaç haline geldi. Mescid-i Nebavi inşa edilmişti. Müslümanlar namaz vaktinin gelmesini bekliyorlar, vakit gelince namazlarını eda ediyorlardı. Peygamberimiz namaza davet yapılması hususunda sahabeyle istişare etti. Kimi "namaz vakti gelince mescidin tepesine bayrak dikelim" diyor, kimi "Hristiyanlarda olduğu gibi çan çalalım diyor, bir kısmı "Yahudiler gibi boru öttürelim" diyor, bir kısmı "namaz vakti gelince Mecusiler gibi ateş yakarak davet edilmesini" önerdi. Ama peygamberimiz

bu tekliflerin hiçbirini beğenmedi.(1) Hz. Ömer o sırada "Ey Allah'ın Resulü namaza davet için niye bir adam göndermiyorsun" dedi. Peygamberimiz de o anda Ömer'in teklifini uygun gördü ve "Kalk ey Bilal namaz için seslen" demişti.

Bunun üzerine Bilal bir süre sokaklarda es-salah essalah (buyrun namaza buyrun namaza) diye insanları namaza davet etmişti.(2) Ama aradan çok zaman geçmeden Abdullah bin Zeyd bir rüya gördü, rüyasında bugünkü şekliyle ezan kendisine öğretildi. Peygamberimize rüyasını anlattı. Peygamberimiz "inşallah bu gerçek bir rüyadır" diyerek bu davet şeklini uygun buldu.(3) 15 Haziran (622) EZAN'IN KABULÜDÜR. Peygamberimiz ezanı Bilal'e öğretti.

Artık Bilal ezanı gür sesiyle okuyor ve insanları davet ediyordu namaza: "Allahuekber Allahuekber Eşhedüella İlahe illallah..." Peygamberimiz daraldığında dünya işlerinden sıkıldığında "Kalk ey Bilal ezan oku da bizi rahatlat" diyordu. Ve ardından 2 rekât namaz kılıyordu.

Ebu Hureyre'nin rivayet ettiği hadiste Allah Resulü (sav) buyurdu ki: "Namaz için çağrı yapıldığı zaman şeytan yellener ekzanı duyamayacağı kadar uzağa çekilir. Çağrı bittiğinde geri gelir. Namaza kâmet getirildiğinde tekrar dönüp çekilir. Kâmet bittiğinde tekrar gelir. Sonunda kişi ile kendi arasına girer ve "Şunu hatırla, bunu hatırla" diyerek aklında olmayanları söyler. Tâ ki adam, kaç rekât kıldığını bilemez olur.

Çünkü ezan ALLAHUEKBER (Allah en büyük-tür) diye başlıyor. Allah'ın en büyük, tek ilah

kabul edildiği yerde, Allah'ın koymuş olduğu kanun ve yasaların kabul edildiği yerde şeytan ve şeytanlaşmış insanlara yer yoktu.

Sene 1932'yi gösteriyor ezanı Türkçeye çevirme çalışmaları başlamıştı. Tabi ezanın Türkçeleştirilmesine adım adım gelinmiştir. Aniden yapılsaydı yeni kurulan sistem için tehlike arz edebilirdi. Bunun için temelleri önceden atılmıştı. Ziya Gökalp Türkçe ezan isteğini en belirgin şekilde ifade eden kişi olmuştur. Atatürk de Ziya Gökalp okuyan biriydi.

Ziya Gökalp'in,

"Bir ülke ki, camiinde Türkçe ezan okunur

Köylü anlar manasını namazdaki duanın

Bir ülke ki, mektebinde Türkçe Kur'an okunur

Küçük büyük herkes bilir buyruğunu Hüda'nın

Ey Türkoğlu, işte senin orasıdır vatanın!"

Dizelerinde hasreti çekilen "dinde reform"un önemli bir adımı, 1928 yılında atılmıştır.(4)

Ayrıca Faliş Rıfki Atay bu konuda kitabında önemli açıklamalarda bulunmaktadır. Diyor ki: "Atatürk ibadet devrimine ezan ve namazı Türkçeleştirmekle başlamıştı. Gerçekte verdiği ilk emir ezan ve namazın Türkçeleşmesi idi. Muhafazakârların sözcülüğünü yapan İnönü, Atatürk'e yalvarmış, önce ezanı Türkçeleştirelim, sonra namaza sıra gelir, demişti. Arkadan dil ve Kur'an metni meseleleri çıkıp namazın Türkçeleşmesi gecikmiş idi. Atatürk sağ kalsaydı ibadet reformu olacağına da şüphe yoktu."(5)

Ve böylece ezanı Türkçeye çevirmeye başladılar. Öyle titizlikle çevirdiler ki ezanın içinde dini sembol eden hiç bir şey kalmadı. Özellikle İsmet İnönü ve saz arkadaşları bu konuda titizlik gösterdiler. Zaten İsmet İnönü'nün şu sözü tüm bu Türkçeleşme harekâtının amacını ortaya koyuyor: "Harf İnkılâbı'nın en büyük faydası, kültür değişmesini kolaylaştırmasıdır. Türk milletini bir kültür âleminde bir başkasına nakletmiştir. Ezanı da Türkçeleştirerek halkın İslam'la olan bağını biraz daha koparmak istediler. Halkın batı'ya daha fazla meyletmesini istediler. Arapça ezan yasağı çıktığında da cezaları uygulamakta taviz vermediler ve 1932 yılından itibaren (Diyanet İşleri Başkanlığının talimatıyla) Arapça ezan okuma yasağı getirilir.

Türkçe ezan ise şöyleydi:

"Tanrı uludur;

Şüphesiz bilirim, bildiririm:

Tanrı'dan başka yoktur tapacak,

Şüphesiz bilirim, bildiririm

Tanrı'nın elçisidir Muhammed

Haydin namaza, haydin felaha

Namaz uykudan hayırlıdır."

Bu ezan 1932'de böyle okutulmaya başlandı. Tam 18 yıl böyle okutuldu. Atatürk 1938'de öldü. Demek ki 5 yılı Atatürk döneminde 13 yılı da İsmet İnönü döneminde okutuldu.

Said Nursi bu ezanın okunduğunu duyar ve bu ezana "şarkı" der. Velhasıl 18 yıl şarkı okuttular bize. Bu ezanı okuması içinde musikiden iyi anlayan imamların yetiştirilmesi gerektiğini söylediler. Ezanın böyle okutulmasından dolayı Yazar Ali İlbey der ki: "Cumhuriyet, Allahuekber'in 'Tanrı uludur' diye okutulmasıdır."

İlk Türkçe ezan, Hafız Rifat Bey tarafından Fatih Camii'nde okundu. Türkçe ezan Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından Temmuz 1932 tarihli bir genelgeyle imam ve müezzinlere mecburi tutulmuştu. Uygulamadaki bazı aksaklıkları

halletmek üzere 1933 Şubat'ında Başkan Rifat Börekçi imzasıyla ikinci ve sert bir uyarı yapıldı. Buna göre Arapça ezan yasağına uymayanlar "kat'i ve şedit cezalara çarptırılacaklar"dı. Nitekim de öyle oldu. Pek çok din görevlisi ceza aldı, dayak yedi, görevden alındı, hatta hapse düştü. Daha sonraki yıllarda cezaları tam olarak belli olmuştur. "Devrim Kanunu" olarak bilinen Türk Ceza Kanunu'nun 526. maddesine bir ek yapıldı. Buna göre Arapça ezan ve kamet okuyanlar 3 aya kadar hafif hapis veya 10 liradan 200 liraya kadar hafif para cezasıyla cezalandırılacaklardı."(6)

Türkler "Allahuekber" yerine "Tanrı uludur", "La ilahe illallah" yerine "Tanrıdan başka yoktur tapacak" kelimelerinin söylenmesinden dolayı çok üzüldüler etkilendiler. Ama Kürtler iki kat üzüldüler. Çünkü hiç Türkçe bilmeyenler vardı. Onlar ezanı anlamıyorlardı. Ve Kürt oldukları için de zorla Türkçe ezan okumak zorlarına gitmişti. Çünkü din dilimiz Arapçaydı bizim. Türkçe ezanda görülen ırkçı tavır bölünmeyi biraz daha artırmıştı. Mustafa Armağan bu konuda güzel bir anekdot anlatır: İşte Siirt'in Eruh ilçesinin Ayne (şimdiki adıyla Bağköze) köyünden Aysi Batur ninenin yaşadıkları. Torunu Cüneyt Batur anlatıyor ("Türkçe Ezan ve Menderes" adlı kitabımdan aktarıyorum):

"Babaannem yaklaşık 90 yaşında ve Türkçe bilmiyor. Türkçe bildiği tek söz, "Tanrı uludur"den ibarettir. Anlayacağınız, köyümüze devlet, hizmet olarak Türkçe ezanla gelmiş! Devlet sağlık ocağı, doktoru, hemşiresi, okulu, öğretmeni, çeşmesi dahi olmayan bir köye Türkçe ezan yoluyla günde 5 kez uğruyormuş! Oradaki Kürt halkına ezanı Türkçe okutunca Türkçeyi sevdireceklerini zannetmişler. Hâlbuki "Türkçe" deyince babaannem gibilerinin aklına sadece itici, sevimsiz ve incitici "Türkçe ezan" geliyor."(7)

1932-1950 arasında 18 yıl boyunca ezan yasaktı. Hatta 1950'ye gelindiğinde Arapça ezanı unutan müezzinler vardı. Yine tarihçi-yazar Mustafa Armağan şunları söyledi; "Halk ezanın Türkçe okunmasına direniş gösterdi, bazı yerlerde delillere, meczuplara ezan öğretilip okutuldu. Polis ya da jandarma geldiğinde kendisi gidip okumuş denirdi yani yeter ki ezan okunsun.

İsparta'da Uzun oğlu Ahmet Usta'nın evinde okutulan bir mevlit esnasında "Arapça tekbir" alan Hilmi Alâeddin isimli şahıs adliyeye sevk edilmiştir.(8)

Ve bunlar gibi daha birçok acıklı olaylara sahne olunmuştur. 1932'den başlayıp Ezanın 18 yıl boyunca yasak kalması demek, 1932'de doğan bir çocuğun 18 yıl boyunca minarelerden Arapça ezan duymadan büyümesi demektir.

Birçok hoca Türkçe saçma ezan okunan yerde namaz olmaz deyip cemaati eve gönderip orada gizliden ezanı okuyup namazı evlerinde kılmaları söylendi. Böylece camiler boşaldı. Kapatılan birçok cami de oldu. Sistem camiye kapatmanın bahanesini de bulmuştu. Camilere kimse gelmiyor kapatacağız diyolardı. Nitekim kapatıldılar da.

Menderes döneminde 1950'de çıkarılan kanunla tekrar Arapça ezan okunması serbest bırakılmıştır. Serbest bırakıldı bırakılmasına da bizler ezanlarıyla çelişen bir milletiz. Bir günde camilerden beş kez Allahuekber (Allah en büyüktür), eşhedüella ilahe illallah (şahitlik ederim ki Allah'tan başka ilah yoktur) diye ezan okunuyor ama topluma, ekonomiye, sosyal hayata, siyasi hayata ve eğitime ALLAH'ı karıştırmıyorlar. Hem günde 5 kez haykırılacak Allah en büyüktür diye; hem de Amerika'nın İsrail'in izni olmadan hareket edemeyeceksin. ADAMA GÜLERLER BE! Bu ne büyük çelişki.

Bu ülkenin Darul Harp mi? yoksa Darul İslam mı? olduğunu hep tartışırlar. Anladım ki bu ülke DARUL ÇELİŞKİ. Darul meçhul. Darul yitik. Darul Yetim, Darul X...

Selam ve dua ile...

(1) Salih Suruç peygamberimizin hayatı, Buhari sahih, Ebu Davud Sünen

(2) Siyer-i Nebi Hz. Muhammed Kazım Ağcakaya Bünyamin Bulut, Buhari Sahih

(3) Salih Suruç, Ahmed b Hanbel Müsned, İbn-i Hişam

(4) Yavuz Bahadıroğlu - Yeni Akit 2009-06-14

(5) Falih Rıfkı Atay, Çankaya, İstanbul 1984, sayfa 394.

(6) Zaman Gazetesi 12 Haziran 2011, Pazar Mustafa Armağan

(7) Zaman Gazetesi 12 Haziran 2011, Pazar Mustafa Armağan

(8) Emniyet Genel Müdürlüğü Arşivleri (EGMA), Dosya 13217-13, Kardeks 3109;)

Rüya Hakkında Neler Biliyoruz?

Rüya İle Amel Edilir Mi? - II

Muhammed İMAMOĞLU

Yazı dizimizin ilk bölümünde; Âyet ve hadisler ışığında rüyanın İslami açıdan ne anlama geldiğini, rüyanın bilgi kaynağı olarak kabul edilip edilmediğini, Tasavvufçuların rüyaya bakışlarını tahlil etmiştik.

Bu bölümde de; Rüya tabiri, rüyada Rasulullah(s.a.v.) Efendimizi görmek ve hadislerin rüya yoluyla Hz. Peygamber'den doğrudan alınabilmesi konularını ele alacağız. Tevfik Allah(c.c.)'tandır.

1) RÜYA TABİRİ: Rüya yorumu, dînî literatürde tabir kelimesi ile karşılık bulmuştur. Tabir ise, Arapça bir kelime olup "a-be-re" fiil kökünden türemiştir. "Ta'bir" kelimesi geçmek, geçirmek, rüyâyı tefsir etmek ve onun için en uygun izâhı yapmak manasına gelir.¹Tabir, rüyâda görülenlerin delalet ettiği manayı ortaya çıkarmak için, hiss-i müştereğe yansıyan görüntülerin levh-i mahfuzdaki aksine geçmektir.²

Tabir yaparken rüyâdaki görüntülerden bir ipucu bulmak, daha sonra bu görüntülerdeki boş ve asılsız unsurları yani nefisten kaynaklanan unsurları ilâhi unsurlardan ayıklamak gerekir. Ancak bu şekilde rüyânın esas manası ortaya çıkar. Bu ortaya çıkan mana için dilimizde "tabir" kelimesi yaygın olarak kullanılmaktadır.³

Hadis kaynaklarında Rasulullah(s.a.v.)'ın pek çok rüya gördüğü ve bunların bir kısmını ashâbı ile paylaştığını bildiren rivâyetler arasında yer almaktadır. Hz. Muhammed, pek çok rüya görmüş; çoğu zaman gördüğü rüyaya göre hareket hattını belirlemiştir. O, dünyevî konularda rüya gördüğü gibi, ahiret hayatıyla ilgili hususları da rüyasında gördüğünü söylemiştir. Bu bağlamda cenneti, cehennemi, oralardaki insanların durumlarını vs. bütün bunları gördüğünü belirtmiştir.

Mesela bir rüyasını şöyle anlatmıştır: "Rüyada kendimi Mekke'den hurmalı bir yere hicret ediyorum gördüm. Bu yerin Yemame veya el-Hecr olacağını zannettim. Ama baktım Yesrib şehri imiş. Bu rüyamda kılıç salladığımı da gördüm. Kılıcın başı koptu. Bir de baktım bu, Uhud savaşı gününde mü'minlerin başına gelen musibettir. Sonra onu tekrar salladım ve en güzel şekline döndü. Bir de baktım bu, Allah'ın getirdiği fetih ve mü'minlerin bir yere toplanmasıdır. Bu rüyada bir takım inekler gördüm, Allah'ın yaptıklarının mutlak hayır olduğuna inandım. Baktım ki bunlar, Uhud gününde mü'minlerden bir cemaattir. Ve hayır ise Allah'ın sonradan getirdiği hayırdır ve Allah'ın bize sonradan Bedir gününde getirdiği sıdkın sevabıdır"⁴

O aynı zamanda ashabının rüyalarını yorumlamış; onlara gördükleri rüyalar karşısında nasıl davranmaları gerektiği konusunda bilgi vermiştir. Bir örnek verecek olursak; Müslümanlara günde beş vakit namazın farz kılındıktan sonra,

1 M.Nazif Şahinoğlu, "Tabir", İA., MEB.Yay., İst., 1986, c.11, s.602.

2 İbn Haldun, Mukaddime, çev.: Zakir Kadir Ugan, MEB, Yay., İst., 1996, c.I, s.252.

3 Bülent Akot, Freud'un Rüya Yorum Metodu, DBA Dergisi, c.10, Sayı 1, 217

4 Müslim, Rüya, 20

Medine’de bu ibadetın vakitlerinin bildirilmesi, ilk zamanlar problem teşkil ediyordu. Müslümanlar, Yahudilerin yaptığı gibi boru çalmak, Hıristiyanların yaptığı gibi çan çalmak, Zerdüştlere yaptığı gibi ateş yakmak, bayrak dikmek gibi bazı çözümler önermişlerdi. Ancak Hz. Muhammed, bunların başkalarını taklit anlamına geldiğini söyleyerek kabul etmemişti. İşte böyle bir dönemde, sahabeden Abdullah b. Zeyd (r.a.) bir rüya görür. Rüyasında gördüğü elinde gayet güzel bir çan bulunan yaşlı bir adamdan, bu çanı kendisine satmasını ister. Yaşlı adam, niçin istediğini sorunca Abdullah, “namaz vakitlerini bildirmek için kullanacaklarını” söyler. Bunun üzerine adam, “sana bundan daha hayırlı bir şey öğreteyim?” der ve bugün okunmakta olan ezanı öğretir. Abdullah uyanır uyanmaz hemen Peygamber’e gelir ve gördüğü rüyayı anlatır. Hz. Peygamber, bunun hak bir rüya olduğunu söyler ve buna göre ezanı okunmasını emreder.⁵

Ümmü’l-Alâ el-Ensâriyye (r.anhâ) anlatıyor: “Muhacirler geldiği zaman (kur’a çekildi), bize Osman İbn Mazun’un ağırlanması çıktı. (Onu evimize yerleştirdik.) Hemen hastalandı. Tedavisi ile meşgul olduk. (Şifa bulamadı), vefat etti. Osman (r.a.)’ı rüyamda gördüm, akan bir çeşmesi vardı. Rüyamı Hz. Peygamber (s.a.s.)’e anlattım. Bana: **“Bu onun amelidir, onun için akıyor”** dedi.⁶

Hz. Muhammed, ashabının olumsuz rüyaların etkisinde kalmaması için neler yapmaları gerektiğini onlara söylemiştir. O, rüyaların kişi üzerindeki etkisine işaretlerle, **“Sizden biri kötü bir rüya gördüğünde, sol tarafına üç kere tükürsün, sonra da onun şerrinden Allah’a sığınsın. Böyle yaptığı takdirde, rüyadan dolayı bir zarar görmeyecektir”** demiştir.⁷

Diğer bir hadiste ise, kötü rüya görenin yatağından kalkıp namaz kılmasını ve onu insanlara anlatmamasını önermiştir.⁸

Bir gün bedevinin biri Hz. Muhammed’e, “rüyamda kafamın kesildiğini ve onun ardından gittiğimi gördüm” deyince, Hz. Muhammed ona, “insanlara, şeytanın rüyanda senle oynamasını

anlatma” demiştir. Sonra da çevresinde onu dinleyenlere de aynı şeyi söylemiştir.⁹

Bu tür yol göstermelerin, kişi üzerindeki etkisini de ilgili rivayetlerden anlıyoruz. Nitekim kötü rüyanın şerrinden sakınmakla ilgili hadisi rivayet eden kişinin şöyle dediğini görüyoruz: “Ben (kötü) rüyanın etkisini, üzerimdeki bir dağdan daha ağır hissediyordum; fakat bu hadisi işittikten sonra artık ona aldırış etmiyorum.”¹⁰

Hz. Muhammed, görülen iyi ve güzel rüyalarla ilgili de şöyle bir tavsiyede bulunmuştur: **“Sizden biri iyi ve güzel bir rüya gördüğünde, onu sadece sevdiği kimseye anlatsın, onun dışındakilere anlatmasın.”**¹¹ Bunu yaptığı takdirde hayrın hâsıl olacağını anlatmak istemiştir. Kötü rüyanın anlatılmamasının neden söylenmiş olabileceği üzerinde bazı mülâhazalar ileri sürülmüştür. Buna göre, kötü rüya anlatıldığı zaman, onu yorumlayanların da etkisiyle rüyadaki kötü durumun gerçekleşebileceği gibi bir beklenti içine girilebilir. Bu da kişiyi psikolojik olarak etkiler ve rahatsız eder. Kişinin gördüğü güzel ve iyi rüyaları sadece sevdiği ve güvendiği kişilere anlatması, onun dışındakilere söylememesi ile ilgili tavsiyeye gelince, şüphesiz ki sevenler, sevdikleri kişinin gördüğü güzel rüyayı, yine güzel bir şekilde yorumlarlar ve o kişiye manevi bir haz verirler, o da bundan mutluluk duyar. Ama sevmeyen kişiler, kıskançlık ve daha başka nedenlerle rüyayı yanlış yorumlayarak o kişiyi üzebilirler. O yüzden bu tavsiyeler yapılmış olmalıdır.¹²

5 İbn Hişâm, es-Sıretu’n-Nebeviyye, II/508-509, Dâru İhyâi’t-Turâsi’l-Arabî, Beyrût 1985; Ahmed b. Hanbel, Musned, IV/42-43, Çağrı yay., İstanbul 1402/1982

6 Buhârî, Tabîr 13, 37, Cenâiz 3, Şahâdât 30, Menâkıbu’l-Ensar 46

7 Buhârî, Kitâbu’t-Ta’bîr, 3-4; Muslim, Kitâbu’r-Ru’yâ, II/1771-1773)

8 Buhârî, Kitâbu’t-Ta’bîr, 26, 46; Muslim, Kitâbu’r-Ru’yâ, II/1773

9 Muslim, Kitâbu’r-Ru’yâ, 2; İbn Mâce, Kitâbu Ta’bîr-Ru’yâ, 5

10 Muslim, Kitâbu’r-Ru’yâ, II/1772; Mâlik, Kitâbu’r-Ru’yâ, 4

11 Buhârî, Kitâbu’t-Ta’bîr, 46; Muslim, Kitâbu’r-Ru’yâ, II/1772

12 Hidayet Aydar, Kur’an’da Rüyalar, Dinbilimleri Akademik Araştırma Dergisi V (2005), Sayı: 1 s.52-53,

Rüya tabirinin nasıl yapılacağına dair âlimler birtakım ölçüler koymuşlardır. Buna rağmen çoğu zaman bu ölçüler, rüyanın anlaşılması için yeterli olmayabilir. Çünkü rüya tabiri ilmi; kesbî (çalışmakla elde edilebilecek) bir ilim değil, vehbî (Allah tarafından ihsan edilen) bir ilimdir ki bunun en aşağı derecesi firaset (ileri görüşlülük) ve ilham, zirvesi ise vahiydir. Zaten peygamberlerin dışındakilerin tabirleri ilm-i yakîn (kesin bir bilgi) ifade etmez. Ancak, görüşün ve görenin hususiyetine göre zayıf bir duygudan, kesin bir bilgiye kadar çeşitli derecelerde bir görüş oluşturur. Rüyanın asıl tabiri meydana gelen olaylarla açıklık kazanır. Bazı rüyalar aynen görüldüğü gibi çıkar. Bazılarının tabiri de rüya ile beraber görülür. Bazı rüyalar da gören kimsenin vicdanında tabir olunamamakla beraber onun sadık bir rüya olduğuna dair mücmel; fakat kesin bir kanaat hâsıl olur.”¹³

Rüya tabir etmek Allah vergisidir. Herkes rüya tabir edemez. Akıl ve mantık bu iş için yeterli değildir. Rüya merhametli ve öğüt verebilecek durumda olanlara anlatılmalıdır. Rüya gören adam; rüyasını düşmanına, cahil kimselere, haset, tamah, kibir ve kendini beğenme gibi kötü ahlak sahiplerine anlatmamalıdır. ¹⁴

İmam Malik’e “Herkes rüya tabir edebilir mi?” diye sorulmuş. O da “Nübüvvetle oynanır mı?” demiştir. Yine İmam Malik, “Rüyayı iyi tabir edenler yorumlasınlar. Eğer rüyayı gören, iyi görürse söylesin; iyi görmezse iyi söylesin veya sussun.” demiştir. İyi görmese de onu iyi olarak mı tabir etsin? Sorusuna, “Hayır” demiş; sonra da **“Rüya nübüvvetin bir parçasıdır. Nübüvvetle oynanmaz.”** diye cevap vermiştir.¹⁵

İslâm Edebiyat ve kültüründe en tanınmış tâbirnâme (rüya tabiri kitabı), tâbiinden Muhammed İbni Sîrîn¹⁶’e (ölümü 110/729) âit olan Kitabu’t Ta’bîr Rû’yâ adlı eserdir. Rüya yorumlamaya İbn Sîrîn’den iki örnek verelim: Abdullah b. Müslim’den şöyle dediği rivayet edilmiştir: Ben İbni Sîrîn ile oturup kalkardım. Nihayet onunla oturup kalkmayı bıraktım, İbadiyye mezhebine mensup birtakım kimselerle oturup kalkmaya

başladım. Rüyamda kendimi Peygamberimizin cenazesini taşıyanlarla birlikteymişim gibi gördüm. İbni Sîrîn’e gittim ve ona rüyamı anlattım. Bana şöyle dedi: Sen niçin Muhammed Sallallahu aleyhi vesellem’in getirdiklerini gömmek isteyen kimselerle oturup kalktın ki?

Bu rüyada iki rumuz vardır: Birincisi, Peygamber Sallallahu aleyhi vesellem’in cenazesi. İkincisi ise, bu topluluğun bu cenazeyi taşıyıp, onu gömmek istemeleridir. İbni Sîrîn birinci rumuzu Muhammed Sallallahu aleyhi ve sellem’in getirdiği hak ile ikinci rumuzu ise bu hakkın sonunu getirmek istemek diye yorumlamış, sonra da bu iki esası bir araya getirerek az önce kaydettiğimiz yoruma ulaşmıştır.

Yine bir adam İbni Sîrîn’e gelerek şunları söylemiş: Ben kendimi başımın üzerinde altın bir taç varmış gibi gördüm. İbni Sîrîn dedi ki: “Allah’tan kork, çünkü senin baban yabancı bir diyardadır ve o kör olmuş bulunuyor. Senin ona gitmeni istiyor.” Adam elini koynuna soktu ve babasından gelmiş bir mektubu çıkardı. O mektubunda gözlerinin kör olduğunu, yabancı bir diyarda bulunduğunu söylüyor, yanına gelmesini emrediyordu.¹⁷

Rüya tabiri konusunda Dr. Halid El-Anberi’nin **“Kur’ân Ve Sünnet Işığında Rüya Hakikati Ve Tabiri”**¹⁸ kitabını okuyucularımıza tavsiye ederek bu bahsi bitiriyoruz.

2) HZ.MUHAMMED(S.A.V.)’İ RÜYADA GÖRMEK VE ONDAN İLİM ALMAK: Buhârî’nin rivayetine göre Enes Radıyallahu anh dedi ki: Rasûlullah (Sallallahu aleyhi vesellem) buyurdu ki: “Kim beni rüyada görürse beni görmüş olur. Çünkü şeytan benim suretimde görünemez. Mü’minin gördüğü rüya da peygamberliğin kırkaltı cüzünden bir parçadır.”¹⁹

İmam Kurtubî şunları söylemektedir: “Bu hadisin yorumu ile ilgili sahih olan görüş şudur: Hadisten maksat, Allah Rasûlünün görüleceği her bir halde bu rüyanın batıl olmayacağı ve karışık rüyalardan olmayacağıdır. Aksine böyle bir rüya özü itibariyle haktır. İsterse gerçek suretinden başka bir şekilde görülmüş olsun. Çünkü o şekilde bir surette görülmek şeytandan değildir, aksine Allah’tandır. Bunu Allah Rasûlünün: **“O hakkı görmüş olur”** ifadesi desteklemektedir.

13 Nilüfer Evginer, Psikolojik Ve Dini Bir Fenomen Olarak Rüya, YL Tezi, s.130, Konya- 2010

14 Osman Fatih Belbaşı, Rüya: Hakikat Penceresi mi Hayal Perdesi mi?, s. 66- 68, Gül Yurdu Yayınları, İstanbul, 2006

15 Elmalılı Hamdi Yazır, t.s.: IV/ 2863- 2869).

16 Tabiinden olup, tefsir, fıkıh âlimi ve meşhur rû’yâ tabircisi. Asıl adı Muhammed’dir. Babasının adı Sîrîn olup, Resûlullahın (s.a.v.) hizmetçisi ve Ensâr-ı kiramın büyüklerinden Enes bin Malik’in azatlı kölesidir. Annesi Safiye de Hz. Ebû Bekir’in âzâdlısıydı. Basralı’dır. 33 (m. 653) senesinde doğup, 110 (m. 729) senesinde vefat etti.

17 Dr. Halid El-Anberi, Kur’ân Ve Sünnet Işığında Rüya Hakikati Ve Tabiri, 81-89, Guraba Yayınları, İstanbul, 2003

18 Çeviren: M. Beşir Eryarsoy, Guraba Yayınları, İstanbul, 2003

19 Buhârî, Tabir 10

Yani rüyayı görene bildirilmek istenen hakkı görmüş olur. Eğer o rüya zahirine göre anlaşılabiliriyorsa mesele yok, aksi takdirde onun yorumunu öğrenmeye çalışır ve böyle bir rüyayı ihmal etmez. Çünkü bu rüya ya bir hayrı müjdelere yahut ta bir şerre karşı uyarıcıdır ya da korkutulması yahut bir şeyden vazgeçirilmesi ya da dininde yahut dünyasında karşı karşıya bulunacağı bir hükme dikkatinin çekilmesi içindir.

Kadı İyad da der ki: Hadisin şu anlama gelme ihtimali de vardır: O, Allah Rasûlünü gerçek durumu ile çelişen bir nitelikte değil de hayatında iken sahip olduğu niteliklere uygun görürse (hakkı görmüş olur). Şayet onu başka türlü görecekti olursa bu rüya tevil edilecek bir rüya demektir. (Görüldüğü şekliyle) hakikati ifade eden bir rüya değildir. Çünkü bazı rüyalar görüldüğü şekilde çıkar, kimisinin de yorumlanmaya ihtiyacı vardır.”²⁰

Şevkânî Hz. Peygamberi rüyada görme hususundaki yaklaşımları üç grupta toplar:

a) Ebû İshak’ın da içinde bulunduğu bir cemaate göre bu rüyalar bağlayıcıdır ve içeriğiyle amel edilmesi gerekir.

b) Hz. Peygamberi görmek hak olmasına rağmen, -şeytan onun suretine giremeyecek olsa bile- hüccet değildir ve bununla şer’î bir hüküm sabit olmaz. Zira uyuyan kimse, hadis tahammül edebilecek durumda değildir çünkü aklında tutma melekesi o an yoktur.

c) Dinen sabit olan bir hususa aykırı olmadığı sürece rüya ile amel edilir.

Şevkânî bu tasnifattan sonra der ki: **“Allah Teâlâ ‘bugün sizin dininizi tamamladım’ buyurmaktadır. Ayrıca Hz. Peygamberin rüyada söylediği veya yaptığı bir şeyin delil olacağı hususunda bizlere bir delil gelmemiştir. Bilakis Allah dinini kemale erdirdikten sonra onun ruhunu almıştır. Dini hükümlerin gelmesi onun vefatıyla sona ermiştir.”**²¹

İmam Şâtîbî ise: “Hz. Peygamberin ümmetinden hiç kimse masum değildir. Gördükleri rüyaların şeytandan kaynaklanan düş olması mümkündür. Ayrıca, keşifleri de hatalı olabilir. Bunların vakiya uygunluğu ortaya çıksa, hatta aynı şey defalarca tekrarlınsa, yine de vahyin kontrolünde olmadığı için hata olasılığı her zaman vardır. Zira rüyanın doğruluğu ortaya çıkıncaya kadar

vehim ve hatalı olma ihtimali her zaman söz konusudur. Gerçekleşince rüya veya keşf değil, doğrudan hadisenin kendisi esas alınmalıdır.” demek ve şeriata uygun rüyalarla amel edilebileceğini söylemektedir.²²

“Beni rüyada gören gerçekten görmüş sayılır” ²³ hadîsini delil olarak alan başta İbn Arabî gibi sûfiler, hadislerin rüya yoluyla Hz. Peygamber’den doğrudan doğruya alınabileceğine kail olmuşlardır.

Nev’î şahsına münhasır özellikleriyle İbn Arabî, rüyaları bilgi kaynağı olarak gören sûfilerin başında gelir. Onun Rasûlullah (s.a.v.)’i rüyalarında görerek birçok müşkülünü ondan sorduğu, onunla devamlı şekilde manevi bağlantılar kurduğu kitaplarında kayıtlıdır. Nitekim onun başından geçen hâdiselerden biri şöyledir:

İbn Arabî, “Mescitte Cenaze Namazı” konusunu işlerken şöyle demektedir: “Ben gerek mescitte olsun, gerekse başka yerlerde olsun cenaze namazının kılınabileceği görüşündeydim. Fakat bir defasında rüyamda Resûlullah (s.a.v.)’i gördüm. Resûl-i Ekrem cenazenin mescide girmesini, mescit içinde cenaze namazının kılınmasını yasaklıyordu. Bu rüya sebebiyle önceki içtihadımdan vazgeçtim. Artık ondan sonra mescitte cenaze namazı kılmadım. Zira Nebiyy-i Ekrem (s.a.v.), “Kim benî rüyada görürse hakkı görmüştür. Şeytan benim suretime giremez” buyurmuştur.”²⁴

Rüyada Resûlullah (s.a.v.)’i gören onunla sohbet edenlerden birisi de Suyûtî (ö.1505)’dir.²⁵ Suyûtî, rüyasında Resûl-i Ekrem’e bazı hadisler sormuş, sahih olanlar için Resûl-i Ekrem’in onayını almıştır. Hadis sahasında telif ettiği Cem’u’l-cevâmi adlı eserini Peygamber (a.s.)’a arz ederek, kitabından bir şeyler okumak istemiş, Resûl-i Ekrem de; “Getir bakalım şu kitabı ey Şeyhu’s-sünne, Şeyhu’l-hadis!” diyerek ona iltifatta bulunmuştur. Bu manevi halden dolayı çok sevenen Suyûtî bu müjdenin kendisi için bütün dünya ni-

22 Şâtîbî, el-Muvâfakât, hzr. Abdullah Draz, Dâru’l-Ma’rife, Beyrut-Tsz., IV/83-4. Keza bkz.:Talat Sakallı, Rüya ve Hadis Rivayeti, s. 37, İsparta,1994

23 Buhârî, ilim 38, edeb 109, tabir 10; Müslim, rüya 10,11; İbn Mâce, rüya 2.

24 İbn Arabî. Fütuhât, Bulak 1269, I, 561 (Konya, Hayra Hizmet Vakfı Kitaplığında bulunan kenarlı tashihli nüsha.)

25 Suyûtî, İslâmî ilimlerin pek çok dalında otorite kabul edilen bir âlimdir. Kaynaklarda yazdığı eserlerin altı yüz civarında olduğu belirtilen Suyûtî, bütün hadisleri alfabetik olarak Cem’u’l-Cevâmi adlı eserinde toplamayı amaçlamış, fakat 911/1505 yılında vefatı bu muazzam çalışmayı engellemiştir.

20 Dr. Halid El-Anberi, A.g.e., s.13-15

21 eş-Şevkânî, İrşâdu’l-Fuhûl, II/291

metlerinden daha değerli olduğunu söylemiştir. ²⁶

Son olarak Ebû İshak eş-Şirâzî'ye rüyasında Resûl-i Ekrem'in söylediği bir hadisi ve bunun gibi rüyada işitilen hadislerle ilgili muhaddislerin kanaatini belirterek konuyu bitirmek istiyoruz. Resûl-i Ekrem, Şirâzî'ye "Ya Şeyh! İn eradte's-selâmete fetlubhâ fî selâmeti ğayrike minke: Ey Şeyh! Eğer selamet istersen onu senden başka kimselerin selametinde ara!" buyurmuştur. ²⁷

Abdülfettah Ebû Gudde (v.1997) bu nev'i rivayetleri tenkit ederek; Böyle bir şeyin hadis gibi rivayet edilmesinin doğru olmadığını, rüyada Rasûlullah (s.a.v.)'in görülmesiyle şer'î bir hükmün sabit olmayacağını, Peygamber (a.s.)'a ait bir hadisin bu tür bir yolla tespit edilemeyeceğini söylemiş, âlimler arasında kabul edilen ortak görüşün bu olduğunu belirtmiştir. ²⁸

Dumeynî de Mekâyisu nakdi mütûni's-sünne adlı eserinde eski ve yeni ulemanın çoğunluğunun rüya yoluyla bir hadisi zayıf veya sahih kabul etmediklerini, böyle bir yolun batıl olduğunu, dîni ifsat edip, mevcut hükümleri bozacağını, hatta Resûlullah (s.a.v.)'den gelen her şeyi yalanlamaya götüreceğini söylemiştir. ²⁹

Üstad Mevdudi kendisine sorulan **"Beni rüyasında gören, gerçekten de beni görmüştür. Çünkü şeytan benim suretime giremez."** hadis-i şerifinin doğru açıklaması ne şekildedir? Suâline şöyle cevap vermiştir:

"Bu hadis-i şerifin doğru açıklaması şu şekildedir: Peygamberimizi (s.a.v) kendi asıl şeklinde görmüş olan kişi gerçekten de rüyasında O'nu görmüştür. Çünkü şeytana Peygamber Efendimizin (s.a) suretine girip herhangi bir kimseyi kandırabilme gücü verilmemiştir. Hadis'in bu şekildeki açıklamasını Muhammed ibn Sîrîn (r.a) yapmıştır. İmam Buhârî, Kitab'ut-Ta'bîr'de onun şöyle bir sözünü nakletmektedir: "O'nu (Hz. Peygamberi) gören kendi aslî suretinde görmüşse"

Allâme İbn Hâcer sahih senetle şöyle rivayet

26 Seyit Avcı, Keşif Yoluyla Hadis Rivayeti Meselesi, IV (2004), Sayı: 4,s.178, Din Bilimleri Akademik Araştırma Dergisi

27 Aliyyu'l Karî, el-Masnû fî marifeti'l-mevzû (thk. A. Ebû Gudde), s. 213,Beyrut 1389.

28 Karî, s. 174, 213 (Ebû Ğudde'nin dipnotu); Muhaddisler bir hadisle istidlalde bulunabilmek için ravinin sema anında zapt sahibi olmasını şart koşmuşlardır. Tabiatıyla uyku zapt haline müsait olmadığından bir değeri olmayacaktır. Mübârekpûrî, Mukaddime, s. 309-310.

29 Ali Vasfi Kurt, Endülüste Hadis ve İbn Arabî, İstanbul 1998, s. 575

etmektedir: Herhangi bir kimse İbn Sîrîn'e Peygamber Efendimizi (s.a) rüyasında gördüğünü söyleyince, o rüyayı görenin Peygamber Efendimizi (s.a) hangi şekilde gördüğünü sorardı. Eğer rüyayı gören kişi Peygamber Efendimizin hilyeyi şerifine uymayan bir şey söylese İbn Sîrîn ona: **"Sen Peygamber Efendimizi görmemişsin"** derdi. Aynı davranışı Hz. İbn-i Abbas'ın da sergilediğini görüyoruz. Şöyle ki, bunu Hâkim sene-diyle birlikte nakletmiştir. Hatta doğrusunu söylemek gerekirse, hadiste kullanılan lafızlar da bu mânâyı kuvvetlendirmektedir. Bu hadis değişik lafızlarla sahih senetleriyle birlikte nakledilmiştir. Tüm lafızların müşterek mânâsı şudur: **"Şeytan Peygamber Efendimizin suretine giremez"** Yoksa bu lafızlardan şeytanın herhangi bir şekle girip de, herhangi bir kişiye, kendisini Peygamberimizi görüyormuş gibi gösterip aldatamayacağı mânâsı çıkmaz.

Bununla birlikte şunun da bilinmesi zorunludur: Eğer herhangi bir kimse rüyasında Peygamber Efendimizi (s.a) görüp de, O'ndan herhangi bir emir ya da nehiy hükmü işitse veya dini meselelerle ilgili bir îma görse, bu hüküm veya îma'nın Kur'ân ve Sünnet'e uygunluğu hakkında tatmin olmadıkça rüyası ile amel etmesi kendisine caiz olmaz. **Allah Teâlâ ve O'nun Rasûlû din meselesinde bizi rüya, keşif ve ilhamlara bırakmamıştır. Onlar bize hak ve bâtılı, doğru ve yanlış, uyanıkken ve tam bir bilinç içerisinde, bakıldığında doğru yolun belirlenebildiği aydınlık bir Kitap ve senetli bir Sünnetle sunmuşlardır.** Eğer herhangi bir rüya veya keşif ya da ilham bu Kitap ve Sünnet'e uygun ise, Peygamber Efendimizi ziyaret etmeyi nasip ettiği veya keşif ve ilhamla sizi şerefleştirdiği için Allah Teâlâ'ya şükretmelisiniz. Lâkin eğer bunlar Kitap ve Sünnet aleyhine şeylerse, reddediniz ve Allah Teâlâ'ya sizi bu imtihanlardan koruması için dua ediniz.

Bu iki farklı durumu anlayamamaktan dolayı, çoğu insanlar sapıtmışlardır ve sapıtmaktadırlar da. Benim de tanıdığım birçok insan sırf Peygamber Efendimizi rüyalarında sapık bir mezhebin kurucusunu teyid ederken veya ona iltifat ederken gördükleri için o mezhebe girmişlerdir. Onlar, eğer rüyada herhangi bir şekildeki insanı Peygamber Efendimiz adına görmenin gerçekten de Peygamberimizi görmek mânâsına gelmediği ve de rüyada gerçekten de Peygamber Efendimizi ziyaret etseler bile herhangi bir şer'î hükmün ve dini bir prensibin o rüyadan alınamayacağı haki-katini bilselerdi, bu sapıklığa düşmezlerdi.

Bazıları şöyle bir soru soruyorlar: Şeytanın hilesinden korunmanın tek şartı Peygamber Efendimizi asıl suretinde görmeye bağlı ise, o zaman böyle bir şeyden ancak Peygamber Efendimizi uyanırken görmüş olanlar faydalanabilirler. Daha sonra gelenler rüyalarında gördükleri suretin Peygamberimizin mi, yoksa başkasının mı olduğunu nasıl bilsinler ki? Onlara, bu hadisle ne gibi bir teselli verilebilir ki? Bu sorunun cevabı şudur: **Daha sonra gelenler rüyalarında gördükleri suretin Peygamber Efendimize ait olduğu hususunda tam manâsıyla tatmin olamasalar da gördükleri rüyanın muhteva ve mânâsının Kur'ân ve Sünnetin öğretilerine uygunluk sağlayıp sağlamadığını belirleyebilirler. Rüyalarının Kur'ân ve Sünnet öğretilerine uygunluk sağlaması durumunda büyük ihtimalle rüyalarında Peygamber Efendimizi ziyaret etmişlerdir. Çünkü şeytan doğru yolu göstermek için suret değiş-tirmez.**"³⁰

Rüyada Hz. Muhammed (s.a.v.)'i görme ve O'ndan hadis rivayet etmeyle ilgili son olarak şunu söyleyebiliriz: "Hz. Muhammed (s.a.v.)'in fiilî vazifesi, teşrîf namına ortaya koyacakları vefatıyla birlikte bitmiştir. Aksinin düşünülmesi durumunda Hz. Muhammed (s.a.v.)'in dini kemâle erdirmeden bir takım eksiklikler bırakarak vefat ettiği ve bunların bilahare görülen rüyalarla tamamlanacağı anlamına gelir. Bunun ölçütlerini koymak ise mümkün değildir. Rüya bir takım kriterlerle teste tabi tutulabilecek bir olgu değildir. Bunların yanında, rüyalarında Hz. Muhammed (s.a.v.)'i gördüklerini ve ondan bir takım buyruklar aldıklarını söyleyen insanların kimi gördüklerini tespit etmek de mümkün değildir. Kendilerine buyrulduğunu söyledikleri hususları sağlıklı bir şekilde akıllarında tutup tutmadıkları (zabtedip edemedikleri), hayal dünyalarında yaşadıkları bir takım şeyleri rüyalarında görüp görmedikleri de belli değildir.

Ayrıca, bizler bir insanın sahabi olması için bir takım kriterler uygulamaktayız. Bu kriterlere bakarak Hz. Muhammed (s.a.v.)'den hadis nakleden kimsenin gerçekten onunla görüşüp görüşmediğini göz önünde bulundurarak hadisin sıhhati ve nasıl alınmış olabileceği hususunda bir takım öngörülerde bulunuyoruz. Rüya Hz. Muhammed (s.a.v.)'den hadis aldığını söyleyen kimsenin gerçekten Rasûlullah'tan hadis alıp almadığını tespit etme imkânımız, onun yalan söy-

leyip söylemediğini ortaya çıkarmamız mümkün değildir. Anlatacakları, sıhhat testine tabi tutulamayacağından elbette geçerli olmayacaktır. Kaldı ki, Hz. Muhammed (s.a.v.)'den hadis almanın yolu onun sağlığıyla kayıtlıdır. Vefat etmesiyle birlikte bu kapı kapanmış, sahabi olma dönemi sona ermiştir. Bu kapının açılması durumunda, pek çok kimsenin Rasûlullah'tan rüyada hadis aldığını söyleyerek ortaya çıkacağı, tahmini zor olmayan bir husustur."³¹

GENEL DEĞERLENDİRME

Rüya yoluyla bilgi sahibi olmak İslam'a göre insanın önüne konulmuş bir amaç değildir. İnsanın asıl sorumlu olduğu alan, uyanırken yaşadığı alandır ve asıl önemli olan da o zaman dilimindeki Allah'ı unutmadan sürekli olumlu bir aktivite içinde hayatını sürdürmesidir. Çünkü uyku insanın sorumluluğunu düşüren bir olgudur.³²

Neticede Rüya, ilmî bir delil değildir. Buna dayalı olarak bir hüküm verilemez. Bunları gören kimse, başkalarını o yolla elde ettiği bilgilere davet edemez. Fakat gördükleri şeyler İslam'ın ölçülerine aykırı değilse, görenlerin kendileri onlara göre hareket edebilir. Zaten bu durumda İslam'ın mubah kıldığı dairede hareket etmiş olurlar. Mesela gördüğü rüya, hadislerde olduğu şekli ile sadık rüya ise rüyadaki mesajı doğru çözererek hayatına tatbik edebilir.

Konumuzun sonuna geldik. Buraya kadar anlattıklarımız ve aktardıklarımız, bu önemli konuda, Allahu Teâlâ'nın beni muvaffak kıldığı gerçeklerdir. Bu konuda benim acziyet ve kusurum malumdur. Konunun bazı meselelerinde yaptığım açıklamalarda doğruyu ifadeyle, birtakım yanlış anlayışları teşhis ve tedavi ettiğim ümidindeyim. Eğer bu gerçekleşmişse, Allah'ın fazlı, hidâyeti, güzel tevfik ve inâyetiyle olmuştur.

Allah'ım! Bana, bu işe başlamayı ilham ve onu bitirmeye yardım ettiğin gibi onu dünyada faydalı, âhirette de güzel bir azık yap. Ömrümüzü sadetle tamamla. Umduklarımızı fazlasıyla lütfet. Gün ve gecemizi afiyet içinde geçir. Sonumuzu hayır yap ve bizi himayene al. Amellerimizi, fazlınla kabul buyur. Şüphesiz Sen, kullarının yalvarışlarına icabet eder, bol bol ikramda bulunursun. (Amin)

31 Yrd.Doç.Dr. Enbiya Yıldırım, Beyhakî ve Hadis Rivâyetinde Rüya Verdiği Değer, C.Ü.İ.F.D., s. 178.

32 Halis Albayrak, Kur'an'da İnsan- Gayb İlişkisi, s.223, Şule Yayınları, İstanbul, 1993

30 Mevdudi, Meseleler Ve Çözümleri, s.265-267, Risale Yayınları, İstanbul

Kitap Tanıtımı: Önce İman

Yazarı: Mecdî HİLALİ

Hasan GAFFAROĞLU

Şüphesiz hamd, Allah'adır; O'na şükreder, O'ndan yardım dileriz. Doğru yolu O'ndan ister, O'ndan bağışlanma dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve kötü amellerimizden Allah'a sığınırız. Allah kimi hidayete erdirirse onu saptıracak yoktur. Kimi de saptırırsa onu hidayete erdirecek yoktur. Allah'tan başka ilah olmadığına şahadet ederim. O, tektir ve ortağı yoktur. Yine şahadet ederim ki Muhammed (s.a.v.) O'nun kulu ve Rasûlüdür. Salât ve selâm O'na, âline ve ashabına olsun.

Kalbinde Allah'a ve âhiret gününe iman olan her Müslüman, zaman zaman durumundan dolayı üzülür. Allah'ın hakları konusunda içinde bulunduğu gevşeklik ve gaflet sebebiyle Allah'ın cezalandırmasından korku duyar.

İmanın girdiği kalpler, her ne kadar katılaşırsa da, içinde Allah-u Teâlâ'ya karşı bir sevgi, O'nunla iletişime geçme ve O'na ulaşma isteği taşır. Ancak insanlar dünya sevgisini kalplerinden kolay kolay atamaz ve kalplerini âhiret ile ilişkilendiremezler. Çoğu zaman şöyle sorarlar: "Eşleri ve çocukları arasında, işleriyle uğraşırken, insanlardan uzaklaşmadan ve kendilerini ibadete vermeden nasıl birer rabbanî şahsiyet olabilirler?"

Dalıp hayallere kapılmadan önce, bu dengeyi gerçekleştirebilmiş, ruhun ihtiyaçları ile beden in istekleri arasında arzu edilen eşitliği sağlamış olan -Muhammed (sav) ümmetinin en hayırlı nesli olan sahabe neslini düşünerek, bu dengeyi gerçekleştirmenin zor olduğunu düşünürler.

Sahabe nesli, sadece bu dengeyi gerçekleştirmenin mümkün olduğunu göstermesiyle değil, aynı zamanda bu ümmetin sonunun da ümmetin başının düzeldiği şeyle düzelebileceğini bizlere hatırlatması açısından önemli bir örnektir.

Bu eşsiz neslin yaşamına baktığımızda, nefislerimizle ilgili olarak önümüzde birkaç dikkat çekici durum görürüz.

Onlar, kendilerinden sonra gelenlerden daha çok namaz kılıp oruç tutan kimseler değillerdi.

Bu nedenle seleften bazıları şöyle der: 'Ebu Bekir sizi çok namaz ya da çok oruçla değil, göğsünde kesinleşen şeyle geçti.'

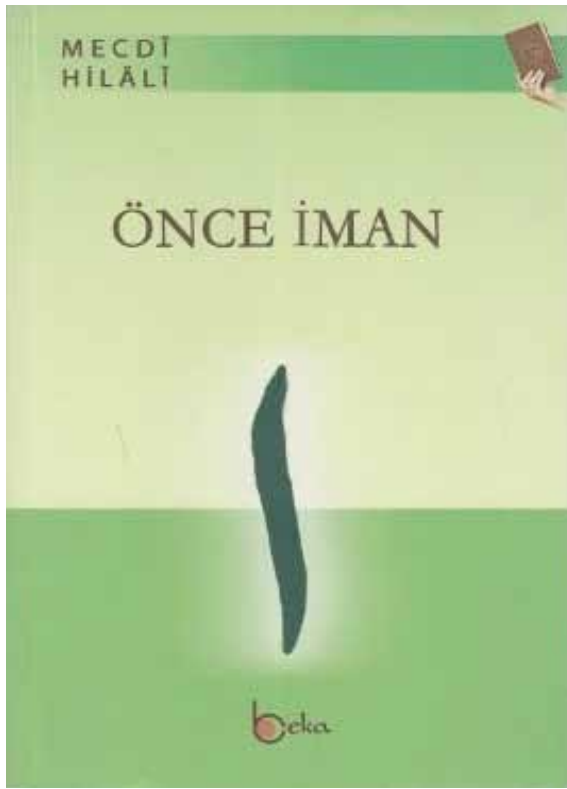
İbn Mes'ud (r.a.), arkadaşlarına şöyle dedi: "Siz oruç ve namaz bakımından Muhammed (s.a.v.)'in ashabından daha fazlasını yapsanız da, onlar sizden daha hayırlıydılar.' (Dinleyenler): 'Niçin böyle?' diye sorduklarında, İbn Mes'ud şöyle cevap verdi: 'Onlar dünya hususunda sizden daha zahidlerdi, âhirete ise daha fazla rağbet ediyorlardı.'

O, sahabenin (Allah onlardan razı olsun) kendilerinden sonra gelenleri, kalpleri âhirete bağlı olduklarından, ona rağbet gösterdiklerinden dolayı geçtiklerine işaret ediyordu. Onlar, ellerinde olsa da, dünyayı küçümseyip aşağılayarak yüz çeviriyorlardı. Kalplerinde dünyalık bir şey yoktu, âhiretle doluydu.

Bu yorumlardan biri de şudur: Onlar dünyayı terk etmediler, kendilerini ibadete verip insanlardan uzaklaşmadılar; bunun aksine hayatlarını tabii bir şekilde devam ettirdiler. Onlar, helâl olan şeylerden yiyor, nefislerini helâl olan hiçbir şeyden mahrum tutmuyorlardı. Evleniyorlar, gülüyorlar, eğleniyorlar, çocuklarıyla ve eşleriyle oynuyorlardı. Alıyorlar, satıyorlar, bir şeyler ediniyorlardı. Yani onlar, beşerîliklerine tamamen uygun bir düzen içinde idiler.

Onlar, benzeri olmayan bir şekilde hayatlarında dengeyi gerçekleştirdiler. Onlar geceleri âbid, gündüzleri ise mücahid idiler. İlim konusunda âlim, cihad alanında mücahid idiler; savaşlarda rûkû ve secde de bulunuyorlardı. Cahil kimseye öğretiyor, muhtaç kimselerin ihtiyaçlarını karşılamak için çaba gösteriyor, kederli kimselerin yardımına koşuyorlardı. Hanımlarına hayırlı bir eş, çocuklarına baba, komşularına hayırlı bir komşu idiler. Zarif ve inceydiler; kimse onlarla konuşmaktan dolayı sıkılmazdı.

Bedenleriyle insanların içinde yaşadılar, kalpleriyle Allah için çalıştılar. Peki, bu dereceye nasıl ulaştılar?

Bu hayırlı kimselerin terbiyesindeki semavî metod, onların kalplerini Allah'a bağlama üzerinde yoğunlaşmıştı. İçki niçin Medine'de haram kılındı? Niçin oruç hicretin ikinci yılında farz oldu? Hatta beş vakit namaz, İsra ve Miraç yolculuğunda farz kılınmıştı... Gece namazı ise, davetin başlangıcından itibaren farzdı. Bu, üzerinde uzun uzun düşünülmesi gereken bir konudur. Çünkü gece namazı, Allah'ın buyurduğu gibi, başlangıçta farz kılındığı şekliyle zor bir ibadetti: "Ey örtünüp bürünen (Rasûlüm)! Birazı hariç, geceleri kalk namaz kıl. (Gecenin) yarısını (kıl). Yahut bunu biraz azalt, ya da çoğalt ve Kur'an'ı tane tane oku." (73/Müzzemmil, 1-4)

Gece namazı niçin diğer sorumluluklardan önce idi?

Allah şöyle buyurur: "Şüphesiz gece kalkışı, (kalp ve uzuvlar arasında) tam bir uyuma ve sağlam bir kıraate daha elverişlidir." (73/Müzzemmil, 6)

İnsanlar uyurken gece namazı kılmak, Kur'an okuyup üzerinde düşünmek, uzun uzun kıyâm, rükû ve secde bulunmak. Bu elbette kalpleri kuşatan örtüleri kaldıracak, kalp ile onu yaratan Allah arasındaki kapalı olan yolu açacak, böylece kavuşma, yakınlaşma ve bağlantı sağlanacaktır.

Kalpler, Allah ile iletişime geçip O'nu yakından hissetmenin tadını aldığı anda, şüphesiz dış değişik-

Dr. Mecdî el-Hilâlî

Aslen tıp doktorudur. Mısır'da İslâm davetinin önde gelenlerinden olup gençlik döneminde öğrenciler arasında aktif bir şekilde ciddî ve verimli çalışmalar yapmıştır.

Sahip olduğu en önemli özelliği, davet ve iman eğitimi alanında farklı yaklaşımı ve anlayışıyla dikkat çekmesidir.

İman eğitimiyle hedefi; kişinin kendisini imanla değiştirerek, ümitsizlik kapılarını tamamen kapatmasıdır. O, faydalı bilgiyle ve sürekli aktif olarak, imanı güçlendirecek şekilde insanın his dünyasını, duygularını ve vicdanını güçlendirmesi gerektiği üzerinde durmaktadır. Ona göre, faydalı bilgi ve sürekli çalışmak, ibadet etmek ve başkalarına el uzatmak, hisleri güçlü tutacak, böylelikle kalp bundan etkilenecektir. İman yavaş yavaş güçlenecek ve bu etkileşimin devam etmesiyle güçlü bir imana kavuşulmuş olacaktır. Bu değişim ve dönüşümün en önemli başlangıç ayağı Kur'an'la iletişimi güçlendirmek ve böylelikle imanı tehlikelerden korumaktır. Kur'an kişiyi uyanık tutan, şirk ve her türlü ahlaksızlıktan koruyan mucize bir kitaptır.

Çalışma alanını genellikle bu alanda yapmaktadır ve kitaplarını sözü edilen bu atmosferi canlı tutmak gayesiyle şekillendirmektedir.

1994-2005 yılları arasında Hz. Peygamber'e yakın olma aşkıyla Medine-i Münevvere'de kaldı. Bu dönemin fikir dünyasını çok ciddi bir şekilde etkilediğini ifade eden Mecdî el-Hilâlî şimdi Kahire'de yaşıyor. Şahsiyle ilgili bilgilerin gereğinden fazla gündeme gelmesini sevmeyen yazar, yazılan konuların daha önemli olduğunu ifade etmektedir. Şimdilik bu bilgilerin yeterli olduğunu söyleyerek okuyucularına selam ve saygılarını sunduğunu belirtmiştir.

lik, içkinin haram kılınması olayında olduğu gibi, bundan sonra bir işaretle, az bir çabayla gerçekleşecektir: "Bunlardan uzak durun!" (5/Mâide, 90) Ayetin nüzûlünden hemen sonra Medine sokakları içkiyle doldu. Sahabe (Allah onlardan razı olsun), âyeti işitir işitmez, içki kaplarını hemen boşalttılar.

Gece namazıyla, Kur'an'ın kalplerdeki etkisi arttı. Onlar, derhal uygulamak ve Allah'ın emirlerine uygun bir şekilde hayatlarını düzenlemek için Kur'an okurlardı.

Abdullah b. Mes'ud (r.a.) şöyle dedi: "Bizden biri, on âyet öğrendiğinde, onların anlamlarını anlayıncaya ve onlarla amel edinceye kadar diğer

âyetlere geçmezdi.”³

Sahabenin terbiyesindeki tedricî, semavî metod ve bu metodun en önemli özelliklerinden biri olan kalpleri Allah ile ilişkilendirme çabası, kalplerin Kur'an-ı Kerim'de ifade edilen rabbanî hidayet nûrunu almak için hazırlanmasını sağlıyordu.

Bunun yanında Rasûlullah (s.a.v.) onların organlarını düzeltmelerinden önce kalplerini düzeltmek için uğraş veriyordu. O (s.a.v.), birçok hadisinde onları bu tarafa yönlendiriyor ve şöyle buyuruyordu: “Şüphesiz Allah sizin bedenlerinize ve dış görünüşlerinize bakmaz. O ancak sizin kalplerinize ve amellerinize (yaptığınız fiillere) bakar.”⁴ Sahih. İmam Müslim, Ebu Hureyre (r.a.)’den rivayet etmiştir.

Yine O (s.a.v.) şöyle buyuruyordu: “...Dikkat edin, bedende bir et parçası vardır ki, o parça iyi olduğunda bütün beden iyi olur. O bozuk olduğunda, bütün beden bozulmuş olur. İyi bilin ki, bu (et parçası) kalptir.”⁵ Sahih. Müttefeku'n-aleyh. Buhârî ve Müslim, Nu'man b. Beşîr (r.a.)’den rivayet etmişlerdir. el-Elbânî, Sahihu'l-Câmi'de (Hadis no: 3193) nakledir.

O halde ıslahın (düzeltmenin) başlangıcı, sadece kalpleri Allah ile ilişkilendirmekle ve iman tohumunu ekmekle gerçekleşir. Böylece kalp, bütün fiillerin sevk edicisi olur.

İmanın, kalbin dört bir yanına köklerini yerleş-tirmesi; şüpheleri ve arzuları yakması; örtüleri ve zulümleri dağıtması için imanla başlamak, kalple-re onu yerleştirmek için çalışmak şarttır!

Kalp düzeldiğinde, kalpteki hayat da canlanacaktır. Herhangi bir zorluk hissetmeden ve çaba göstermeden organlar da kalbe uyarak düzelecektir.

Bu nedenle iman terbiyesi, diğer hususlardan daha önce gelir.

Bir kimse; “Hepimiz imanî terbiye ve eğitimin şart olduğu, diğerlerinden daha önemli olduğu konusunda hemfikiriz. Fakat biz, kalbi Allah’a bağlayan ve kişinin rabbanî kimselerden olmasını sağlayan fiilî adımları açık bir şekilde bilmiyoruz ki!” diyebilir.

Evet... Bu konuda birçok direktif ve tavsiyeler olmakla birlikte bunlar, tam bir terbiye ve eğitim metodu oluşturmuyorlar. Fakat İmam İbn Kayyim (rh.a), Menâzilu's-Sâirîn İlallah adlı eserin şerhi olan 'Medâricu's-Sâlikîn'de bunu başarmıştır. Eserinde, Allah'ın rızasına ulaşmak için çaba gösteren kimselerin durumlarını ve makamlarını, onların karşılaşılabileceği engelleri ve bu engelleri nasıl aşabileceklerini açıklamıştır. Eserde, kalplerin ı-

lahı ve tezkiyesi konusunda Rasûlullah (s.a.v.)’ın sünnetine karşı olan bütün konulara cevap vermiştir. O (rh.a), mertebelere, ‘Uyanıklık Mertebesi’ ile başlamış, onu diğer bütün mertebeler için bir anahtar kabul etmiştir. O mertebe olmadan, yolculuk olmaz. Sonra bu uyanıklık mertebesini tamamlayacak olan metodu ifade etmeden diğer mertebeleri anlatmaya devam etmiştir. Ancak, kitabın farklı yerlerinde bu konuya ait birtakım işaretilerde bulunmuştur.

Bu, imanî terbiye ve eğitimdeki merkez noktalardan biridir. O olmadan kalp uyumaya ve gaflet içinde bulunmaya devam eder.

Dolayısıyla bu terbiye ve eğitimin başlangıcı, kalpteki imanı uyandırmaktır. Onu ayağa kaldırmadan ve ondan beklenen amacı gerçekleştirmeden, onu izleyecek diğer adımlara geçmek mümkün değildir. O gerçekleşmeden, tevbe, ihlâs, ihsan, şükür, ta’zim, Allah’a yönelme vs. gibi diğer mertebelerden konuşmak, sadece sınırsız bir hal olur.

Bu nedenle, “Kalbi yattığı yerden uyandırmak, onu tekrar canlandırmak, imanî terbiyenin en önemli merkezidir. Bu uyanıklık olmadan, terbiye ve eğitim hedefine ulaşılamaz” diyen kimse hata etmemiştir.

BU KİTAP;

Bu terbiyenin en önemli ilkelerini, özellikle terbiyenin ve eğitimin en özel bölümü olan imanı uyandırmayı ve kalpleri tekrar canlandırmayı açıklamaya çabasındadır.

Kitap, bir giriş ve iki bölümden oluşmaktadır:

Giriş: ‘İmanî Terbiye ve Eğitimin İlk Aşamadaki Amacı’

İlk bölümün başlığı: ‘Niçin Önce İman?’ Bu bölüm, dört kısmı içermektedir; sırasıyla: Fiillerin Sebepleri, İman Gerçeği, İman Zayıfladığında ve Önce İman.

İkinci bölümün başlığı: ‘İmanla Nasıl Başlayacağız?’ Bu bölümde de, başlangıç şartları hakkında bir giriş ve on dört kısım vardır. Her kısım, kalbi uyarma metotlarından birini içermektedir. Bunlar da sırasıyla şöyledir: Allah’tan Çok Korkmak, Kur’an’ı Kerim’i Düşünerek Okumak, Gece Namazı Kılmak ve Seherlerde Yalvarmak, Allah Yolunda İnfak Kararlılığı, Zikir ve Fikir, Mescitlere Bağlılık, Mübarek ve Hayırlı Zamanlardan Faydalanmak, Oruç, Davranış ve Nefis Terbiyesi İle İlgili Bir Kitap Okumak, Terbiye ve Eğitim Ortamlarına Katılmak.

Selman-ı Farisi (580-656)

Mehmet SILAY

İsfahan'da doğdu, Kudüs-ü Şerif'te 76 yaşında vefat etti.

Selman-ı Farisi, Ankara'ya egemen bir Esnaf Teşkilatı olan-Ankara Ahilerinin- piridir. Peygamber efendimiz Onu Ehl-i Beyt'ten kabul etmiştir. Aşhab-ı Kiramın büyüklerinden. Altın silsile'nin-Büyük veliler-ikinci halkasıdır. En büyük özelliği hayatı boyunca Peygamber efendimizin bütün sohbetlerinde bulundu. En müdavim sahabeden biridir. Resulullah'ın Bedir, Uhud, Hendek, Mekke'nin fethi ve bütün gazvelerinde yanında bulunmuş.

Peygamberimiz Ona Selman-ı Hayr-Hayırlı Selman derdi.

Buhari'den nakledilen bir Hadisle Selman-ı Farisi Ümmet-i Muhammed'in yüreğinde büyümeye devam ediyor:

"Allah'ın bana sevdiğini bildirdiği ve benim de sevmemi emrettiği dört kişiden biri Selman'dır!"

Selman bugünkü Türkiye siyasi coğrafyası içinde sırayla Nusaybin-Sivrihisar-Emirdağ ve Ankara'da toplam on yıl yaşamış.

Ankara'nın Ulus semtinde bugünkü Hacı Bayram-ı Veli-Merkad-i Mübareği'nin yanındaki kilisede -Paganist Ogüst tapınağı kiliseye tahvil edilmişti- bilge bir rahibin eğitiminde kilise hizmetinde bulunuyordu.

Rahip Ona İncil'de okuduğu müjdeyi veriyordu:

"Ahir zaman peygamberi'nin gelmesi yaklaştı. O Araplar arasından çıkacak. Alâmetleri arasında: Doğduğu şehirden kovulacak. Taşlık-kayalık ve hurması bol bir şehre yerleşecek. Yetim olacak, sırtında Nübüvvet mührü olacak, sadaka kabul etmeyecek..."

Müjdelenen peygamberi bulmak maksadıyla işaret edilen Arabistan'a gitmek üzere yola çıktı.

HAYATI

Selman İran'da İsfahan şehrinin bir köyünde doğdu. Mecusi-Zerdüş bir aileden olup, zengin bir çiftlik ağasının oğludur. Samimi-dürüst, sorgulayan ve hakikati araştıran bir gençti.

İsfahan'da evinden kaçarak çok etkilendiği Hristiyanlarla birlikte Şam'a gitti. Hristiyanlığı benimsedi. Musul üzerinden önce Nusaybin'e, sonra Sivrihisar ve Afyon-Emirdağ üzerinden Ankara'ya geldi. Yıllarca bilge rahiplerin eğitiminde arayışlarını sürdürürken ilmine güvendiği bu rahibin "son peygamber müjdesi" hayatının akışını değiştirdi.

Selman-ı Farisi'den dinleyelim:

"Arabistan'a giden Ben-i Kelb kabilesinin kervanına katıldım. Kervanbaşı beni esir olarak sattı.

Beni satın alan Yahudi de Medine'ye getirdi. Bu Ben-i Kureyza'lı Yahudi'nin hizmetindeyken sanki Medine'yi daha önce görmüş gibiydim. Bağda bahçede köle olarak çalışıyordum. Bu şehre ısındım ve insanlarını sevdim. Fakat asıl maksadıma kavuşma arzusuyla araştırıyor, soruyor ve merakla bekliyordum.

Çalışırken sahibimin yanında bir Yahudi'nin şikâyetine kulak misafiri oldum:

"Evs ve Hazrec kabileleri helak olacak. Mekke'den biri geldi, Peygamber olduğunu söylüyor!"

İşimi bırakıverdim ve heyecanla sordum:

"Ne, o adam için ne dedin?"

Adam daha cevap vermeden sahibim hırsla yaklaştı ve bana bir tokat vurdu.

"Sana ne, sen kendi işine bak!"

Geriye çekildim ve kendi işimin başına geçtim. Fakat O'nu bulmalı ve O'nu mutlaka görmeliydim. Kuba'ya geldiğini ve şu anda Kuba'da olduğunu öğrendim. Yanıma bir miktar hurma alıp Kuba'ya yanına vardım.

"Bu sadakadır efendim, buyurun!" deyip uzattım.

Kendisi hediyemi aldı ama elini sürmeden etrafındaki sahabelerine ikram etti. İkinci gün tekrar huzuruna hediyemle birlikte gittim.

"Bu hediyemdir efendim!" dedim.

Aldı, kabul etti, önce kendisi yedi ve çevresindekilere de yedirdi.

Bir vesileyle sırtındaki Nübüvvet Mührünü de gördüm. Huzurunda diz çöküp kelime-i şahadet getirdim..."

Resulullah'tan beş yaş daha gençti. Resulullah'a kalpten bağlandı, onun yanında olmak onu dinlemek en büyük arzusuymuştu. Vefatına kadar Peygamberin yanında oldu. Hadis rivayet etti.

Kadisiye savaşı ve İran'ın fethinden sonra Halife Hz. Ömer Selman'ı Medayin'e Vali tayin etti. Dünya sevgisi yoktu. O devletten aldığı Vali maaşını fakir Müslümanlara dağıtır, kendisi örüp sattığı sepetlerin geliriyle geçinirdi.

Ziyaret ettiğimiz mezarı Kudüs'tedir.

“Ankara’da Kırk Beş Yıl”

Süleyman Arslantaş

Celal SANCAR
sancarcenal@yahoo.com

Ankara’da 45 yıldır yaşayan ve Türkiye’nin ve bölgenin yakın tarihine tanıklık eden, izleyen, ulaştığı sonuçları yazılarıyla paylaşan Müslüman bir mütefekkirin anıları, gözlemleri ve değerlendirmeleri üzerine uzun bir söyleşi. Kitap Beyan Yayınları’ndan çıktı. Kitapçılardan ve internetten temin edilebilir.

<http://www.idefix.com/kitap/ankarada-kirk-bes-yil-suleyman-arslantas/tanim.asp?sid=DWIT0KC64K2K7U8M0YTK> ; <http://www.pandora.com.tr/urun/ankarada-kirk-bes-yil/281579> ; <http://www.librabooks.com.tr/books/recent-books/ankarada-kirk-bes-yil/28227>

Andre Gidé: “Hatıra yazmak, ölümün elinden bir şeyler kurtarmaktır.”

Ercümen ağabey hayatının son dönemlerinde sık sık “Kur’an’a Göre İlmihal” kitabı yazmaktan söz eder; “Ağabey, o ilmihal nerede?” diye sordumuzda da, “Kafamda, kafamın içinde” diye cevaplandırır. Ve bizler de, hep o ilmihalin yazılmasını dört gözle beklerdik; neticede, yazmadan vefat etti.

“Ankara’da Kırkbeş Yıl” kitabını elime aldığım da o günler geldi aklıma; Ve, “Ercümen ağabeyi de kendi haline bırakmayıp, bilhassa ilmihal konusunda onu da konuşturup kitaplaştıracak birileri olsaydı” dedim. Yazılıydı, belki de günümüze ait birçok problemin tartışılmasına ve netleşmesine vesile olur; birçok konuda bugünkü bulanıklığı yaşamayabilirdik.

Süleyman ağabeyin, şehir dışında ayrıca ikinci bir ev yapması da -bize anlattığı kadarıyla- geçmişe ait hatıralarını yazmak için sakin bir ortama

ihtiyaç duymasıyla alâkalıydı. Biz de “İnşallah” demekle yetiniyorduk; Ve, kendisini tanıdığımız kadarıyla bu konuda söyledikleri bize pek inandırıcı gelmiyordu. Nitekim zaman bizi haklı çıkardı ve uzun bir süre geçmesine rağmen Süleyman ağabeyin misafir ağırlamak, bahçe ile ilgilenmekten kitap yazmaya vakit bulamadığını gördük.

Hayatının uzun bir dönemini okumakla geçen insanlarda, kanaatim o ki; genellikle “oku-ma yorgunluğu/bıkkınlığı” hali görülür; Ve bu hali zaman zaman kendimde de hissedirim. Bu durum tabiatıyla o kişinin oturup kitap yazmasını da etkiler, makale yazmaya ancak tahammül eder. Ercümen ağabeyde de bu duruma şahit olmuş, vefatı ardından ah-vah etmemizin de bir faydası olmadığını görmüştük. Süleyman ağabeyin, -kendisinden ümidini kesmiş olarak- zaman zaman “Keşke birileri bana geçmişle ilgili sorular sorarak bunu bir kitap haline getirseler” serzenişini duyar olduktan sonra; durumu, kendisiyle öğrencilik dönemleri ve sonrasında uzun süre birlikteliği olan kardeşlerimize aktardım. Sağ olsunlar bu teklifimi ciddiye aldılar ve böylece “Ankara’da Kırkbeş Yıl” kitabı çıktı ortaya. Bu serüveni bir de kitabın yazılmasında emeği geçen kardeşlerimizden birinin kaleminden okuyalım: **“10.04.2011 tarihinde Angara’da bulduğumuz ve Zemahşeri meclisinde ‘Orta-doğu’daki son gelişmeler ve Müslümanların durumu’nu müzakere ettiğimiz toplantı bitiminde Celal Sancar, Süleyman Arslantaş Ağabeyin kendisinin hayat hikâyesinin yazılmasının güzel ve yerinde olacağını söyledi. Ben de ‘Süleyman ağabeyin kalemi güçlü, isterse kendisi yazabilir, daha sağlı-**

ğı yerinde ve Allah uzun ömür versin vakti de var' dedim. Fakat o 'kendisi oturup uzun süre yazamıyor, sizler sorsanız, o cevaplasa ve yazıya dökülse' dedi. Bu teklifi ben, Abdullah ağabey, Nurettin ve Abdulkerim aramızda konuşup kararlaştırdık. Ve 2011 Haziran ayı ortalarında bir hafta sonu Nurettin'in çılgınca sürdüğü arabasına atlayıp Angara'nın yolunu tuttuk. Ve böylece kitap fikri kuvveden fiile aktarılmış oldu.

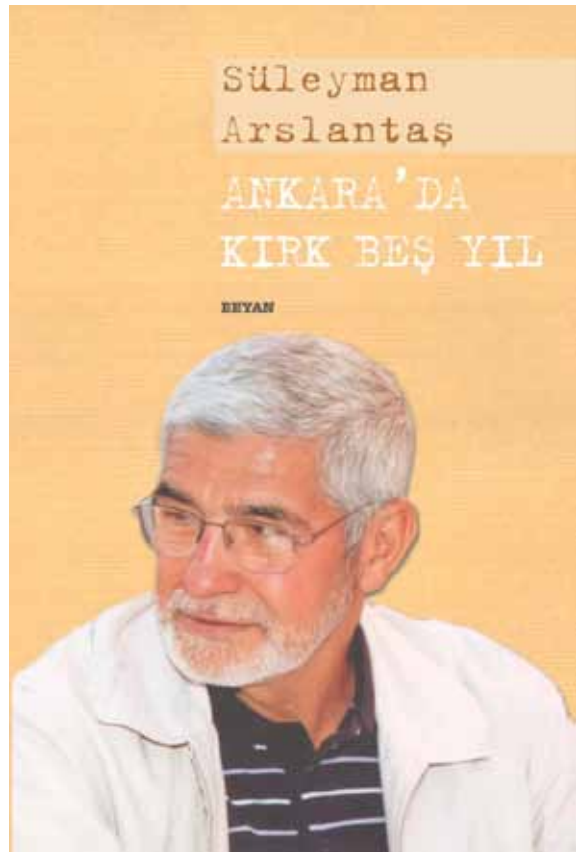
Söyleşinin editörü Abdullah Pamuk, yardımcı editörleri ise sırasıyla Nurettin Yücel, ben (Arif Kaya) ve Abdulkerim Karakaş'tır. Baş sorucu (baş röportajcı, baş söyleşmen) Abdullah ağabey soruları hazırladı, sordu ve biz de aralarda çeşitli soru ve uyarılarla söyleşiyi zenginleştirip devam ettirdik.

Her oturum sonrası söyleşinin o kısmının çözümlenmesi ve üç kişi tarafından düzeltilmesi gerekti. Ve evet tam 15 ay sonra kitap tama yakın bitirildi. Kitap rahat okunması için bölümlere ayrıldı ve daha alt başlıklar halinde düzenlendi. Bazı makaleler sona ilave edilip, Süleyman Arslantaş'ın fotoğraf albümünden hayatının belirli kesitlerini içeren fotoğraflar seçildi."

Büyük şehirler, taşraya göre fikri gelişmelerin beslendiği mekânlar açısından daha zengindir; tabi istifade etmesini bilenler için. "Ankara'da Kırkbeş Yıl" kitabı da, yaşadığı sürece bulunduğu muhitten azami istifade eden ve öğrendiklerini çevresiyle paylaşan bir kişiliğin tecrübelerinden imbiklenerek ortaya çıkartılan bilgilerin bir kısmından oluşuyor. Uzun bir zaman diliminde büyük yük bir özveriyle, Süleyman ağabey kısıpaca alınarak kotarılmış olan kitabın, yazılma süreci de aslında başka bir kitaba malzeme olacak kadar zengin.

"Nehir Söyleşi" türünde Ali Kemal Temizer'in yönetimindeki Beyan Yayınlarından çıkan kitap, dokuz bölümden oluşmakta ve Maraş'tan başlayan şahsiyle ilgili anlatımın ardından, geçmişe -Osmanlıya- kısa bir gezinti yaptıktan sonra 60 darbesi öncesi ve sonrasıyla devam ediyor. Sırasıyla 70'li yıllar, Ercümen ağabeyle tanışma ve beraberlikleri, İran Devrimi arkasından, Özal ve Erdoğan'la devam ederek; "geçmişin muhasebesi" bölümüyle son buluyor. Kitabın sonuna birkaç sayfa da resim albümü eklenmiş; böylece kitap 560 sahifeyi bulmuş.

Söyleşiyi yapan kardeşlerimin, öğrencilik yıllarından itibaren Süleyman ağabeye yakın kişiler olmaları ve birçok olaya birlikte şahitlik etme-

lerinin avantajı; kitabın tamamı okunduğunda daha bir netlikle görülmektedir. Söyleşi sürecinde, röportajı yapanlar arasındaki karşılıklı tartışmalar -tanıtım/takdim yazılarında da dikkat çekildiği üzere- kitaba ayrı bir özellik ve zenginlik katmıştır. Anlatılanlar, ilgili konulara ilişkin akılda kalanlar; elbette daha çok konuşulacak, anlatılacak başka şeyler de vardır: **"Bir dönemi doğru anlamak, şahitlik yapılan bu dönemi doğru değerlendirebilmek hiç şüphesiz kolay değildir; mutlaka sorumluluk bilinci ile yapılması gerekir. Okuyacaklarınız bizim görebildiklerimiz, şahitlik ettiklerimiz ve değerlendirmelerimizdir. Ancak Allah (c.c) en doğrusunu bilir."**

Kitapta ayrıca yeni neslin tanımadığı; ama Müslümanların bugüne gelinceye kadarki serüvenlerinde -olumlu veya olumsuz- emeği geçmiş birçok şahsiyet ismi de geçmektedir. Bu da ayrıca bir kazanımdır, o günleri yaşamayanlar için.

Bir döneme ışık tutmaya çalışan kitabı bizlere kazandırmakta emeği geçen herkesi kutluyor; sizleri "Ankara'da Kırkbeş Yıl" kitabında geçen aşağıdaki cümleyi bulmak için, kitapla tanışmaya davet ediyorum: **"Ölmek için diri olmak lazım; biz ise henüz ölebilecek kadar diri değiliz!"**

Hayatı Mescidden İbarete Olan Zahid Osman Bin Maz'un (R. Anh.)

Hacer ERENER

Resulullah'ın ashabını İslam'a giriş sırasına göre saymaya kalktığında, on dördüncü sırada Osman b. Maz'un'u görürsün...

Yine Osman b. Maz'un Medine'de ilk vefat eden Muhacir olup Bâki mezarlığına defnedilen Müslümanların da ilkidir...

Osman b. Maz'un büyük bir rahiptir... Kilise rahiplerinden değil... Hayat rahibiydi, yani hayat-tan elini ayağını çekmiş bir insandı... Onun için tek bir hayat kaynağı vardı, o da içerisinde ibadet ettiği mescidiydi...

O daima hak yolunda hayır ve iyilik yapmak için var gücüyle çalışmış Güzide bir Sahabiydi...

Allah Resulü'nün İslam'ın nurunu İnsanlığı yaymaya başladığı ilk günlerde etrafına toplanan insanlardan biri de Osman b. Maz'un'du.

İslam'ın ilk günlerinde mü'minlere uygulanan dayanılmaz acı ve işkencelere o da maruz kalmıştı...

Bu acılar karşısında Allah Resulü mü'minlere Habeşistan'a hicret etmelerini emretmişti Osman b. Maz'un da ilk muhacir kafilesinin başkanı olmuştu... Yanında oğlu Saib de vardı... Hep birlikte Allah'ın düşmanı Ebu Cehil'in ve Kureyş kabilesinin eziyet ve işkencelerinden uzaklaşıp bir nebze ferahlamak için yurtlarını terk ederek uzak diyarlara doğru yola çıkmışlardı...

Bu hicret ancak Osman b. Maz'un İslam'a olan bağlılığını ve aşkını arttırmıştı... Tıpkı birinci ve ikinci Habeş hicretlerine iştirak eden diğer

muhacirlerde olduğu gibi... Gerçek şu ki, birinci ve ikinci hicretleri İslam tarihinde şerefli birer örnek teşkil etmektedir.

Resulullah'a iman eden ve onun getirdiği nura (İslam'a) tabi olan mü'minler puta tapmaktan, sapıklıklardan ve cehaletten yüz çevirmişlerdi.

Zira onlar, taşlardan yontulmuş veya çamurdan şekillendirilmiş aşağılık şeylere tapmaktan nefret eden birer Fitrat-ı Selime sahiptiler...

Habeş'e hicret ettikleri vakit orada sakin ve organize din ile karşılaştılar. Kiliseleri, ruhbanları ve rahipleri olan din...

Karşılaştıkları bu din, geride bıraktıkları put-perestlikten farklı bir yapıya sahipti... Ve Habeşistan'daki kilise adamları, Müslümanları bu dine çekmek için oldukça gayret gösterdiler...

Bütün bunlara rağmen Müslümanlar İslam'dan ve Allah Resulü Muhammed (s.a.v.)'in izinden ayrılmadılar. Beldelerine dönüp Resulullah'ın önderliğinde sadece ve sadece Allah'a ibadet edecekleri günü şevk ve iştiaqla beklediler...

Muhacirler, Habeşistan'da emniyet ve güven içerisinde yaşadılar... Amcası oğlu Ümeyye b. Halef'in ve diğer müşriklerin kendisine yaptıkları eziyet ve işkenceleri unutmayan Osman b. Maz'un da burada emniyet ve güven içindeydi. Ve şu sözlerle kendi kendine teselli buluyor ve bir anlamda kendilerini bu hale koyanları tehdit ediyordu: "Faziletli insanlara zarar veriyorsunuz; bu size bir şey kazandırmaz... Ancak onlara faydalı olduğunuz zaman bir şeyler elde edersiniz..."

Şerefli, izzetli insanları harap ettiniz... Korktuğunuz kavimleri helake yönelttiniz..."

Bir gün muhacirler dar-ı hicrette Allah'a ibadet edip, Kur'an tedris ettikleri bir sırada kendilerini Kureyş'in Müslüman olduğu ve Resulullah ile birlikte Allah'a secde ettikleri haberi geldi.

Bu haber üzerine mü'minler hemen eşyalarını toplayıp, Mekke'ye doğru yola çıktılar. Fakat Mekke yakınlarına geldiklerinde bu haberin asılsız olduğunu anladılar...

O an hayal kırıklığına uğradılar, acele davrandıklarının farkına vardılar. Ama olan olmuştu... Mekke gözlerinin önündeydi... Geriye dönme imkânları yoktu...

Müslümanların geldikleri haberini alan Kureyş, avı ayağına gelmiş yırtıcı hayvanlar gibi harekete hazır bekliyordu.

O vakitler "himaye" Arap toplumu arasında saygı duyulan bir gelenektir. Kureyş'in ileri gelenlerinden birinin himayesine girdiğiniz vakit kimse size dokunamazdı... Fakat bu himayeye mazhar olmak, o gün herkese nasip olmamıştı. Müslümanlardan çok azı bundan faydalanarak Mekke'ye güvenle girmişti...

Bunlardan biri de Osman b. Maz'un'du. Velid b. Muğire'nin himayesinde Mekke'ye eziyet ve işkenceye uğramadan güvenle girmişti...

Fakat Kur'an ve Peygamber terbiyesinde yetişen Osman b. Maz'un Mekke'de kendilerini himaye edecek bir dost ve yardımcı bulamayıp, ezilen Mü'min kardeşlerini görünce, kendi rahat durumundan vicdanen rahatsızlık duymuş ve Velid b. Muğire'ye giderek, onun himayesinden çıkmak istediğini söylemişti.

Gelin bu olayı, bizzat gören birinden dinleyelim: Osman b. Maz'un o gün Hz. Peygamberin ahabının içinde bulundukları zorlukları görünce kendisinin emniyet ve güven içerisindeki durumundan rahatsızlık duymuş, kendi kendine: "Vallahi kardeşlerim böyle eziyet çekerken, benim müşrik bir insanın himayesinde, emniyette olmam bir eksikliklerdir." diyerek, Velid b. Muğire'ye gitti ve ona: "Ey Abdüşşems'in oğlu! Zimmetim tamam, artık senin himayenden çıkıyorum." dedi.

Velid b. Muğire: "Niçin ey kardeşimin oğlu! Yoksa kavminden biri sana eziyet mi etti?" dedi.

Osman b. Maz'un: "Hayır; fakat ben Allah'ın himayesini tercih ediyorum. O bana yeter." Dedi.

Sonra da Velid'e: "Şimdi Kâbe'ye gidelim ve senin himayenden çıktığımı herkese ilan et." dedi. Birlikte Kâbe'ye gittiler ve Velid yüksek sesle durumu etrafındakilere duyurdu. Osman b. Maz'un da: "Evet, doğru söylüyor. Velid vefakâr ve cömert bir insan; bana gayet iyi davrandı. Fakat ben Allah'ın himayesini tercih ettim... O bana kâfidir." dedi.

Sonra Osman oradan ayrıldı. Lebid'in de içlerinde bulunduğu bir meclise geldi. Lebid şiirler okuyordu, bir ara: "Biliniz ki Allah hariç her şey batıldır." dedi.

Osman: "Doğru söyledin." dedi. Bu defa Lebid: "Ve her nimet yok olmaya mahkûmdur." dedi. Bunun üzerine Osman: "Hayır, yalan söyledin. Cennet nimetleri ebedidir." dedi. Lebid orada bulunanlara: "Ey Kureyşliler! Bu arkadaşınız eziyete uğramamış. Bu ne zaman ortaya çıktı?" dedi.

İçlerinden biri: "Bu ahmağın tekidir. Atalarımızın dinini terk etti. Sen onun sözlerine aldırma." dedi.

Osman b. Maz'un buna itiraz edince aralarında tartışma çıktı. Adam kalktı ve Osman'ın gözünün üstüne tokat attı. Durumu gören Velid b. Muğire: "Himayemde olsaydın bu başına gelmezdi." dedi.

Osman b. Maz'un da: "Hayır Allah'a yemin olsun ki isabet alan bu gözüm, diğer sağlam gözümü nispetle benim için daha değerlidir. Ey Velid! Ben senden daha güçlü ve yüce olan (Allah'ın) himayesindeyim." dedi

Velid: "Sakin ol ey kardeşim. Eğer istersen yine himayeme girebilirsin." dedi.

Osman ise: "Hayır." cevabını verdi.

O gün Osman'ın gözü acı ve elem içerisinde; fakat ruhu sevinç ve neşeyle doluydu...

Evine doğru yol alırken şu şiiri okuyordu: "Bununla düşmanımın eline bir şey geçmez. Allah bunun sevabını bana fazlasıyla verir. Allah'ın mesut ettiği insan gerçekten mesut olur. Siz her ne kadar bana sapık ve dalalette desiniz. Sizin azgınlıklarınıza rağmen bununla tek dileğim Allah ve hak din İslam'dır." Evet, bu hareketiyle Osman b. Maz'un örnek davranış sergilemişti...

Düşmanları karşısında takındığı tavırlarıyla ve şu ölümsüz sözleriyle yüce bir insanın hayatına şahit olduk:

"Vallahi Allah yolunda isabet alan gözüm, benim için diğer sağlam gözümünden daha sevimlidir.. Muhakkak ki ben şu an senden daha yüce ve güçlü olan Allah'ın himayesindeyim..."

Osman, Velid'in himayesini reddettikten sonra diğer Müslümanlarla birlikte çok acı ve işkenceye maruz kaldı, fakat bu eziyetler mü'minlerin imanını olgunlaştırmaktan başka bir işe yaramadı. Onlar, korkmadan, yılmadan yeise düşmeden, hak bildikleri yolda kararlı adımlarla devam ettiler...

Sonunda Osman b. Maz'un Medine'ye hicret etti... Ebû Cehillerin, Ebû Leheblerin, Ümeyye'lerin, Utbe'lerin, kısacası eziyet ve işkencelerin olmadığı Medine'ye...

Ashabın ileri gelenleri ile İslam'ı daha geniş alanlara taşımak, nurlu ufukları genişlemek amacıyla Medine'ye yöneldiler...

Medine-i Münevvere'de Osman b. Maz'un'un şahsiyetini şekillendiren cevherler bir kez daha gün yüzüne çıktı. O abid, zahid ve takva ehli bir insandı...

Hayat kaynağı, ibadetgâhiydi. Onun kalbi Allah yolunda ümit ve cihad özlemiyle doluydu. Gece abid, gündüz mücahid...

**Allah Resulü onu çok se-
verdi. Ölüm döşeğinde
son yolculuğuna hazırla-
nırken, Allah Resulü de
başındaydı. Onu alnın-
dan öpmüş ve mübarek
gözlerinden yaşlar damla-
mıştı. Osman Medine'de
vefat eden ilk sahabyıdı.
Onu son yolculuğuna
uğurlarken Allah Resu-
lû: "Allah sana rahmet
etsin Ebu Saib (Osman b.
Maz'un)! Dünyadan ayrı-
lıyorsun, sen ona aldan-
madın... O da seni aldata-
madı..." buyurdu.**

Ashab özellikle o dönemde büyük bir zühd içerisinde yaşamaktaydı; az yer, az konuşur, az uyur, çokça ibadet ederlerdi...

Osman b. Maz'un'un bu konuda ayrı bir yeri vardı. O tüm hayatını, gecesini gündüzünü ibadete adanmış bir insandı... Adeta dünyadan elini eteğini çekmişti. Kendisini tümüyle Allah'a vermişti...

Kalın ve sert elbiseleri giyer, katı ve sert yemekler yerdi.

Osman b. Maz'un bir gün üzerinde eski ve yırtık bir elbise olduğu halde mescide girmişti. Onu bu halde gören Allah'ın Resulü duyulanmış ve şöyle buyurmuştu: "Sabah başka, akşam

başka elbiseler giydiğinizde, önünüze yemek kaplarından biri konulup biri kaldırdığınızda, evlerinizi Kâbe gibi örttüğünüzde (o günler geldiğinde) haliniz nice olacak?"

Ashab: "Bunun olmasını isterdik ya Resulullah, rahata ve huzura kavuştuk." dediler.

Hiz. Peygamber: "Bu olacaktı; ama bu günleriniz daha hayırlıdır..." buyurdu.

Bunları işiten Osman b. Maz'un dünyadan daha da uzaklaştı. Kendisini iyice ibadete verdi, hatta karısına bile yaklaşmıyordu... Durum Resulullah'a intikal edince Allah Resulü ona uyararak: "Ailenin senin üzerinde hakkı vardır..." buyurdu.

Allah Resulü onu çok severdi. Ölüm döşeğinde son yolculuğuna hazırlanırken, Allah Resulü de başındaydı. Onu alnından öpmüş ve mübarek gözlerinden yaşlar damlamıştı. Osman Medine'de vefat eden ilk sahabyıdı. Onu son yolculuğuna uğurlarken Allah Resulü: "Allah sana rahmet etsin Ebu Saib (Osman b. Maz'un)! Dünyadan ayrılıyorsun, sen ona aldanmadın... O da seni aldatmadı..." buyurdu.

Resulullah onu asla unutmamış, daima hatırla yâd etmişti... Vefat etmek üzere olan kızı Rukiye'ye son sözleri şu olmuştu: "Hayırlı selefi-miz Osman b. Maz'un'a kavuş..."

İsraf Kavramı

Abdulkadir İSLAM
abdulkadir.islam@hotmail.com

İnsan, yeryüzünde Allah'ın değer verdiği ve bütün canlılardan üstün kıldığı yüce bir varlıktır. Allah, bu değerli varlığı yeryüzünde halife tayin etmiş ve ona sayısız nimetler bahsetmiştir. Ancak kendisine bu derece önem verilen insan, başıboş da bırakılmamış, Allah'a kullukla görevlendirilmiştir. Aynı zamanda kendisine verilen sonsuz nimetlerin değerini bilip şükretmesi ve niçin yaratıldığının şuurunda bir hayat sürmesi kendisinden istenmiştir. İnsana verilen nimetlerin birer emanet olduğu bilinci ile Allah'ın vermiş olduğu nimetleri sarf ederken israftan kaçınması da yine Allah'ın emirlerindendir. Bu nimetlerin asıl sahibi Allah olduğuna göre, insanın nimetleri harcarken başkalarına zarar vermeden ve aşırılığa kaçmadan sarf etmesi gerekir. Kazancın ya da sahip olunan değer ve nimetlerin, gereği gibi kullanılmaması israf kavramı ile ifade edilmektedir. İslam'da her çeşidiyle israf haram kılınmıştır.

Sözlük Anlamı: Arapça bir kelime olup, sözlükte, "**haddi aşma, hata, cehalet, gaflet**" anlamına gelen İsrâf "Gereksiz yere para, zaman, emek vb.ni harcama, savurganlık, tutumsuzluk" anlamına gelmektedir. İsrâf yapan kişiye "müsrif" denilir. İslami terim olarak ise İsrâf kelimesi, "insanın yapmış olduğu her fiilde haddi aşması" anlamında kullanılmaktadır. Kişinin kendisine emanet edilen maddi ve manevi varlığı, ölçsüz ve gereksiz bir şekilde harcaması israftır. Buna karşın israfın diğer uç noktası olan cimrilik te

İslam'da hoş görülmemiştir. Buna karşılık dinimiz insanları ölçülü olmaya yönlendirmiştir.¹

İsrafa düşmemek için en bariz ve geçerli kade "Had"dır. Haddi aşan kişi israfa düşer, haddini bilen kişi de israftan kurtulur. Onun içindir ki âlimler: İslam'ın şartı beştir altıncısı haddini bilmektir" demişlerdir. Haddi aşıp israfa düşüldüğünde buna kılıf olarak özgürlüğü bahane etmek Müslüman nesli hüsrana uğratacak bir yaklaşımdır.

İsraf kavramı farklı kullanımları ile birlikte Kur'an'da 23 yerde zikredilmiştir. Bu konudaki ayetler incelendiğinde israf kavramının farklı anlamları ile Kur'an'da yer aldığı görülecektir.

İslam nazarında israfın en başta gelen yönü şüphesiz ki imanın, diğer bir ifade ile kişiye verilen akli melekelerin israfıdır. Hepimizin bildiği üzere her insan İslam fıtratı üzere doğar. Özünde Allah (c.c)'a kul olma bilinci vardır. Ancak kişi çeşitli sebeplerle Rabbini tanımaktan uzaklaşır, yolunu kaybeder ve bu cahilliğin verdiği cesaretle de haddi aşar, Allah (c.c)'ın ayetlerini yalanlayarak onu inkâr eder, israf eder. Bu hususu yüce Rabbimiz bize Yunus suresinde şöyle hatırlatıyor; "*Firavun ve adamlarının kendilerini belaya uğrattacağı korkusundan dolayı Musa'ya kendi kavminin bir oymağından başka kimse iman etmedi. Çünkü orada Firavun çok üstün idi ve o kesinlikle aşırı giden taşkınlardandı*" (Yunus 10-80)

1 H. Mehmet SOYSALDI, Kur'an'da İsrâf Kavramı. O.M.Üniv. İlahiyat Fak. Dergisi, Sayı: 18-19, Samsun 2005

bu ayetten de anlaşılacağı gibi Firavun cahilliği sebebi ile haddi aşmış ve bu cehaletten kaynaklanan cesaretle Rabb'lik iddia etmiştir. Yine Taha suresinde; "Allah: "Böyledir, sana ayetlerimiz gelmişti de onları sen unutmuştun, bugün de öylece unutulursun" der. İşte haddi aşanları, Rabbinin ayetlerine inanmayanları biz böyle cezalandırırız. Ve muhakkak ki ahiret azabı (dünya azabından) daha şiddetli ve daha devamlıdır." (Taha-20/126-127) buyrulmaktadır. "Peygamberler de şöyle cevap verdiler: "Sizin uğursuzluğunuz beraberinizdedir. Size öğüt verildi diye mi (uğursuzluğa uğradınız)? Doğrusu siz israfı âdet etmiş bir kavimsiniz." (Yasin-36/19) Yasin suresindeki bu ayette de Rabbimiz bizlere peygamberleri yalanlamanın da israf olarak nitelendirildiğini hatırlatmaktadır. Biz biliyoruz ki Allah (c.c)'a ve Peygamberine koşulsuz itaat söz konusudur. (Al-i İmran 32, Nisa 59)

İnsanoğlunun isyan etmesi ve günahlara duçar olup sapıklığa düşmesi bunlardan ötürü kendi nefesine zulmetmesi israfın başka bir yönüdür.

"De ki: "Ey haddi aşarak nefislerine karşı israf etmiş olan kullarım! Allah'ın rahmetinden ümid kesmeyin. Çünkü Allah, bütün günahları bağışlar. Şüphesiz ki O, çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir." (Zümer-39/53) Bu ayetin tefsirini incelediğimizde insanların yaptığı herhangi bir fiilde haddi aşmak anlamına da gelmektedir. Bu ayette "günahta aşırı giderek kendi nefislerine karşı cinayet işleyerek haddi aşmış olanlar" anlamında kullanılmıştır. Bu hususun aslında tövbe kapısının israfı olarak değerlendirilmesi daha uygun olacaktır. Kulun acziyeti ve eksiklikleri sebebi ile günah işleyeceği aşikârdır. Ancak kula yakışan bu günahlardan hemen yüz çevirip Rabbine yönelmesi ve tövbe etmesidir.

Bilmelidir ki günahları denizlerin köpükleri kadar bile olsa, doğu ile batı arasını kaplayacak kadar bile olsa Rabbi dilerse onu affetmeye kadir. Kendisine düşen ise nefsin ve şeytanı yenerek kibri bir kenara bırakıp nasuh bir tövbe ile Yaratandan af dilemek ve günahlarından vaz geçmektir. Eğer bunu yapmazsa tövbe kapısını israf etmiş ve kendisine dünyada da ahirette de zulmetmiş olur.

Hiç şüphe yok ki israfın en çirkinini Allah (c.c)'ın helal kıldığı yol varken bu helal ve temiz olan yolun bırakılıp ihtiyaçların haram ve pis yollarla karşılanmasıdır. Bu konudaki en bariz örneklerden bir tanesi Lut kavmidir. Yüce Allah, Araf suresi 81.ayette Lut kavmi hakkında şöyle buyurmaktadır: "Çünkü siz kadınları bırakıp da şehvetle erkeklere gidiyorsunuz. Belki de siz haddi aşan (israf eden) bir kavimsiniz." (Araf-7/81) Ayette de açıkça görüldüğü gibi bu kavim Rabbinin kendisi için eş olarak fitratından kaynaklı ihtiyacını karşılaması için yarattığı kadını bırakıp israf batağına saplanarak şehvetle erkeklere yaklaşmaktadır. Allah(c.c)'ın kadın ve erkekleri eş olarak yaratmasının hikmetlerinden biri Rum suresi 21. Ayette şöyle belirtilmektedir: "Onda 'sükûn bulup durulmanız' için, size kendi nefislerinizden eşler yaratması ve aranızda bir sevgi ve merhamet kılması da, O'nun ayetlerindendir. Şüphesiz bunda, düşünebilen bir kavim için gerçekten ayetler vardır." Kadın ile erkek arasında yaratılmış olan şehvet duygusunun en başta gelen hikmeti neslin devamıdır. Dikkat edilirse tabiattaki her canlı yaratılışı gereği neslini devam ettirmek için çaba sarf eder. Hem neslin devamını engellemesi hem de Allah (c.c)'ın kanunlarına aykırı olması dolayısı ile nefse zulüm olmasından çok yönlü bir israftır. Coğrafya ve tarih kitapları incelendiğinde Lut kavminin yaşadığı bölgenin Lut gölü çevresi olduğu, deniz seviyesinden daha aşağıda bulunduğu, bazı bakteri türleri dışında hiçbir canlının yaşamadığı ve kötü kokusundan dolayı Allah Resulünün dahi kervanının yolunu değiştirdiği bir bölge olduğu anlaşılacaktır. Kim bilir belki de Yaradan insanlığa ibret olması için bu kavmin çirkinliğinin bir simgesi olarak bu bölgeyi bu halde bırakmıştır. Maalesef bir kavmin helakine neden olan bu günah ülkemizde de görülmekte hatta anayasaya konulması tartışılmaktadır. Biz Müslümanlar bu çirkinlikten İslam toplumunu uzak tutmak için var gücümüzle çalışmalıyız.

İslam ahlakı öldürürken dahi aşırı gitmemeyi bize öğütlemektedir. Öldürmekle israfın ne

alâkası var denilebilir. Şu ayeti incelediğimizde konu daha anlaşılır bir hal alacaktır: *"Haklı bir sebep olmadıkça, Allah'ın öldürülmesini haram kıldığı canı öldürmeyin. Kim haksız yere öldürülürse, biz onun velisine bir yetki verdik. O da öldürmede aşırı gitmesin. Çünkü ona (dinin kendisine verdiği yetki ile) yardım olunmuştur."* (İsra-17/33) Rahmanın kanunları haksız yere öldürülen bir kişinin velisine kısas isteme hakkının verir. Ancak suçlunun uzuvlarının kesilmesi, işkence edilmesi veya öldürenin ailesinden masum birinin zarar görmesi yasaklanmıştır. Öldürülen kişinin velisi kısas istemekte, diyet almakta veya dilerse öldüreni affetmekte serbest bırakılmıştır.

Cahiliye Araplarında ölen bir kişiye karşılık öldürenin ailesinden ölenen daha şerefli biri öldürülmedikçe veya öldürenin ailesinden birkaç kişi öldürülmedikçe durulmazdı. Maalesef günümüzde yaşadığımız coğrafyada benzer durumlar söz konusudur. Dinimiz bunu yasaklamış ve öldürmede dahi aşırı gidilmemesini öngörmüştür. Ayrıca akıldan çıkarılmaması gereken gerçeklerden biride Allah Resulünün veda hutbesinde tüm kan davalarını kesin bir ifade ile yasakladığıdır. Müslüman bilmelidir ki hüküm sahibi Allah(c.c)'tır ve törelerin ya da cahiliyenin değil Allah(c.c)'ın hükmüyle hükmedilmelidir.

En çok göz önünde olan, insanımızın israf denildiğinde zihninde ilk başta beliren çeşidi, sorumlu olduğu mallar ve imkânlardır. Harcamada maksat ya ihtiyacı karşılamak veya bir şeyleri güzelleştirmek diğer bir tabir ile ruhunu rahatlatmaktır. Burada uyulması gereken ölçü Furkan suresinde şöyle belirtilmektedir: *"Ve onlar ki, harcadıklarında ne israf ne de cimrilik ederler; ikisi arasında orta bir yol tutarlar."*(Furkan-25/67) ölçülü olmak burada Mü'minlerin vasfı olarak belirtilmiştir. Bu ayetten şunu da anlıyoruz ki israfın zıttı ve karşı uç noktası olan cimrilikte İslam nazarında sakınılması gereken diğer bir durumdur. Nitekim Yüce Allah, Kur'an'da; *'yiyiniz içiniz fakat israf etmeyiniz. Çünkü Allah, israf edenleri sevmez."* (Araf-7/31) buyurmaktadır. Allah(c.c), müsrifleri de cimrileri de sevmez, ayrıca yeryüzünde kibirlenenler için de; *"Onlar ki hem kıskanır, cimrilik ederler, hem de herkese cimrilik tavsiye ederler ve Allah'ın kendilerine lütfundan verdiği nimeti gizlerler. Biz kâfirlere alçaltıcı bir azap hazırladık."*(Nisa-4/37) buyurarak, hem israf edenlere hem de cimri olanlara kötü bir akıbet haber verilmektedir. Hak olan, olması gerekeni olması gerektiği gibi kullanmak ve harcamaktır.

Ne eksik ne fazla... Daha kesin bir ifade ile Rab-bimizin verdiği maddi manevi nimetleri onun istediği doğrultuda sarf etmek ve O'nun rızasına uygun olmayan her durumdan uzak durmaktır. Müslüman kişi severse Allah(c.c) için sever, buğuz ederse Allah(c.c) için buğuz eder, kazanırken de harcarken de Allah(c.c)'ın kanunlarına uyar O'na onun istediği gibi iman eder ve razı olacağı amelleri işlemeye gayret eder. Bunun eksiği de fazlası da Mü'min için zararlıdır. İşte Rabbimizin hükmü: *"Elini boynuna asıp bağlama (cimri olma), hem de onu büsbütün açıp saçma (israf etme); aksi halde kınanmış olursun ve eli boş açıkta kalırsın."* (İsra-17/29) İslam'ın emri iktisattır. **İktisat; tüketim ve harcamada ıtidal üzere olmak, lüzumundan fazla veya noksan harcamaktan kaçınmaktır.** Bu ayeti söyle açıklayabiliriz; "elini boynuna bağlı olarak asma" dan kasıt cimri olmamaktır. "onu büsbütün açıp saçma" dan kasıttı savurgan ve müsrif olmamak demektir. Önceki ayetleri de göz önüne alırsak Rabbimiz ne büsbütün cimriliği ne de savurganlığı hoş görür. İkisi arasında orta bir yol tutmamızı öğütler. Dengeli (vasat) bir biçimde harcamaya ve gerektiği yerlerde kullanma konusu bizlere hatırlatılmıştır. Gösteriş, lüks ve haramlara harcamaya yapmak gerçekten sakınılması gereken bir husustur. Ayrıca Rabbimizin verdiği nimetlerde nankörlüktür. Bu ayetlerde belirtilen hususlar İslam toplumu açısından da büyük bir öneme sahiptir. Allah Resulü (sav) Medine'de İslam devletini kurduğunda bu hususla ilgili çalışmalar yapmıştır. En başta savurganlık ve lüksün birçok çeşidi kanunen yasaktır, haramdır. İkincisi bunlara karşı çeşitli hukuki önlemler alınmıştır. Üçüncüsü israfı içeren gelenekler kaldırılmıştır. İslam Devletinin bireylerin ağızdan yaptığı israfı engelleme yetkisi vardır. Zekât, sadaka gibi mevhumlarla insanların mala tamah etmesinin önüne geçilmiş ve savurganlığa karşı da toplumda bir sağduyu oluşturulmuştur. Oluşturulan bu sağduyu ile de anlam karmaşaları ortadan kaldırılmaya çalışılmıştır. Günümüz toplumunda da bu sağduyunun emareleri gereği pinti ve savurgan insanlar hor görülürken, cömert insanlara değer verilmiştir. İsrafın mukabili olan iktisat ise Mü'minlerin en bariz vasıflarındandır.

Biz Mü'minlerin israf hususunun anlaşılması, sakınılması ve sakındırılması noktasında çaba sarf etmemiz gerekmektedir. Bunun için ise İslami eğitime önem vermeli, insanımızı İslam ahlaki üzere yetiştirmeye çalışmalıyız. Rabbimiz bizleri her türlü israftan muhafaza eylesin...

Selam ve dua ile...

Ümmetim Hal-i Pür Melali

İdris KERİMOĞLU

Zalim ve katil Siyonist işgal devleti İsrail yine Gazze'ye saldırdı. Ümmetin bağrına bir hançer gibi saplanan terör örgütü İsrail, korkaklığını, adiliğini ve zalimliğini sergileyerek İslami Direniş'in şerefli ve yiğit evlatlarını şehit etmeye devam etti. Ancak dünya müstekbirlerinin ve zalimlerinin anlamadığı bir hakikat vardı ki, bu hakikat ümmeti diriltmeye yetiyordu: *"Bir şehit toprağa düşer, binlerce kişi dirilir"* Allah'ın izniyle.

Ümmetin hal-i pür melali yüreğimizi acıtırken, Suriye'de, Siyonist İsrail'in Gazze'de yaptığı katliamları aratmayan sahneler her gün ekranlardan yüreğimizi dağlarken "Allah'ım! Müslümanların, Ümmet-i Muhammed'in akıbetini hayr eyle" diye niyazda bulunmaktan kendimi alamıyorum.

Filistin nasıl ümmetin davası ve meselesiye ve sonuna dek savunulması ve bu konuda bedeller ödenmesi gerekiyorsa, komşumuz Suriye'de yaşananlar da tüm ihtilaflara ve dezenformasyon haberlerine inat ümmetin meselesi ve davası haline gelmelidir.

Eğer, İslami anlamda kendilerinden bir şeyler beklenen ülkeler ulusçu bir zihin dünyasına hap solmuşsa veya mezhebi tarafgirlikler basiretleri bağlamışsa, eğer pragmatist hesaplar Müslümanların feryadını ve imdat çığlıklarını bastırıyorsa, eğer ülkemdeki insanlıklar ve hümanizm dininin takvasız müntesipleri vicdanlarını misak-ı milli sınırlarına hapsetmişse ümmetin hali hazin ve dahi vahimdir.

Lakin Müslümanlar olarak ümit varız ve öyle olmak zorundayız. Çünkü; ancak hakikate karşı

şartlanmış olan kâfirler Allah azze ve celle'den ümitlerini keserler. Biz ümit varız, çünkü tüm kuşatılmışlığa ve yenilgi psikolojine inat yerli ve küresel emperyal zalimlere karşı izzetli bir direniş anlayışı olduğu müddetçe, Nisa 75'e riayet eden erler olduğu sürece, hayatını Allah yolunda vakfetmiş, ömrünü İslam'a adanmış, Rabbinden başkasına secde etmemiş, muttaki bir kişiliğe sahip, zor olana talip olmuş, sıradan bir ölüme değil yüce bir ölüme gözünü dikmiş, zalimin zulmünü suratına haykıracak kadar yürekli ve yiğit mücahidler olduğu sürece, insanları baskılardan ve zulümlerden kurtarıp hak bayrağını yüceltenler olduğu müddetçe ümmetin üzerine serpilen ölü toprağı dağılacak ve ümmet yeniden dirilecektir inşallah.

İslâm ile insanların arasındaki engelleri ortadan kaldırmak ameliyesi olarak tanımlanabilecek **"cihad"** anlayışını terörizm diye yaftalayanlara şunu sormak lazım: "Müslümanlara veya onların yaşadıkları topraklara düşmanları saldırdığı zaman, Müslümanlar sessiz mi kalsın? Allah'ın dine hakaret edilirken, insanlar zorla veya hile ile İslâm'dan uzaklaştırılırken; Müslümanlar hiç bir şey yapmasın mı? Birtakım zalimler, halka, zayıf bırakılmışlara zulmederken, çoluk çocuk yaşlı genç demeden onlara saldırılırken Müslümanlar başlarını kuma mı gömsünler? Güçlüler ve zenginler yeryüzüne istedikleri gibi yön versinler, fitneyi artırsınlar, insanları sömürsünler, onların zenginliklerini yağmalasınlar ama Müslümanlar aldırmasınlar mı? Allah'a kul olmak isteyen nice iyi niyetli insanın önüne şeytanî tuzaklar kurulsun da, Müslümanlar kıllarını kıpırdatmasınlar, bu doğru olur mu?"

Evet, ümmet yaşadığı tüm acılara inat Allah'ın izniyle er ya da geç dirilecek, ayağa kalkacak ve tüm ulusçu, seküler ve putperest zihniyetleri ayakları altına alarak Türkiye'de Filistin'de, Suriye'de, Afganistan'da vesair ümmet coğrafyasının her yerinde yaşanan hadiselere Müslüman'ca bakabilecektir.

Ümmet acılar denizinde gark olmuş olsa da, Müslümanlar ulusçuluk fitnesiyle imamesi kopmuş tespih taneleri gibi dört bir yana savrulsa da, laik ve pagan anlayışlara sahip yönetimler halka inat sefa sürseler de, küresel emperyalist güçler her gün Siyonist çetelere silah verip onlara arka çıkan mesajlar yayınlasalar da Allah'ın izniyle tüm zalim ve tağuti otoriteler er ya da geç tarihin karanlık çöp sepetine yuvarlanacaktır.

Ümmetin nesillerini, yeraltı ve yer üstü kaynaklarını heder eden karanlık ideolojilerin son iki yüzyıldır ümmet bünyesinde açtığı tahribatlar hepimizce aşikârdır. Biz Müslümanlar, insanlığa miskale zerfe verecek bir şeyleri olmayan beşeri ve sanal düzenleri iyi tanımalı ve kadim bağlarla İslam'a gönül vermiş insanımızı bu karanlık izm'ler ve ideolojiler konusunda uyarmalıyız. Hem dünyada hüsrân ve hem de ahirette hüsrân getireceği aşikâr olan tüm beşeri izm'lerin ve içi kof ideolojilerin nesillerimizi yok etmesine izin vermemeliyiz. Önlerindeki en büyük engel olarak bu topraklarda İslam'ı gören sapkın zihniyetlerin ve izm'lerin derin kardeşlik ittifakı konusunda ferasetli davranıp yaşadığımız bu topraklarda İslam'ın evrensel mesajını daha gürlük haykırmalıyız.

Ümmetin tüm ihtilaflarını bir tarafa bırakarak asgari müştereklerde birleşmesi, mezhebi ve

ulusçu hastalıklardan azade güçlü bir İslam ümmeti olarak yeniden tarih ve medeniyet sahnesine çıkması belki uzun bir zaman alabilir. Ancak, İslami mücadelenin uzun soluklu ve süreklilik arz ettiği bilincinde olan Müslümanlar sosyal, siyasal, ekonomik, eğitim ve kültürel her alanda çağa rengini verebilecek çalışmalar içinde olmalıdır. Sanal gündemin esiri ve yaşadığı çağın figürü değil insanlığın umudu ve tarihin öznesi olmak suretiyle hayata şahitlik yapmalıdır Müslüman.

Küfür tek cephe ümmetin dirilişe ve direnişe geçmemesi adına plan üstüne plan yapsa da biz inanıyor ve iman ediyoruz ki ümmetin dirilişi yakındır. **"Onlar bir düzen kurdular. Allah da buna karşılık bir düzen kurdu. Allah düzen kuranların en hayırlısıdır." (Ali İmran 54)"**

Yazımızı, şair Bünyamin Doğruer'in şahitlik ve şehadet üzerine yazdığı şiirden alıntılıdığımız dizelerle nihayetlendirelim inşallah.

**Varlığım varlığına armağan olsun Rabbim-
Aşkımı böyle dillendirdim**

Ağzımda dua ile

Gipta ediyorum başkalarını diriltten ölüme

Fesada, zulme kesmiş dünyada

Rabliğine şahit olduğum rabbim

Şehadet yoksulluğu çektirme bize

.....

Ey ateşin bağrında ölümlü dans eden şehit

Sen varsın adalet ve özgürlük yollarında

Sen varsın direniş mektebinin harcında

Sen varsın derin uyanışın kılcal damarlarında

Eritildik Biz Dostum!

Bekir TOK

Tuttular kolumdan yaşın geldi diye. Bıraktım hüznle bir elimdeki Kur'an'ı ve öbür elimdeki oyuncak arabamı. Giydirdiler garip bir elbise ve hadi düş dediler yola. Girdim yüksek duvarlı hapisane benzeri binanın bahçesinden. Sıra olmuştü çocukların hepsi ve başlarında öğretmen dedikleri adamlar. Hepsi put gibi duruyorlardı; nizamî. Önce namaz mı kılıyorlar acaba diye düşündüm, ilerlerken onlara doğru. Ama ne sure okuyorlardı ne dua, garip garip cümleleri hepsi ezberlemiş, hep bir ağızdan bağıyorlardı. Benim yaşlarımda bir çocuk bir kuş gördü, sıradan çıktı ve yakalamaya çalıştı. Kimse bir şey demedi, çocuk tekrar sırasına geçti. Etrafta ciddiyetten en ufak taviz vermeyen irili ufaklı insanlar ibadet edasıyla devam ettikleri merasimlerine ara vermeden keskin bakışlarıyla baktılar masum çocuğa. Yaklaştıkça ön sıraları daha iyi görür oldum. Önde bir heykel vardı ve onun önünde sıra olmuştü herkes. Tir tir titredim. İzlediğim çizgi filmler aklıma geldi eski devrin putperestlerini anlatan. Ne kadar da benziyordu manzara.

Öğretmen dedikleri adam küçük çocuğa yan yan bakmaya devam etti. Az sonra çok güzel bir ders verecekti anlaşılan ufaklığa. Oysa ben bu yaşma kadar namazı bozduğum zaman bile annem en ufak kızmamıştı. Namazı bitirdikten sonra gülümseyerek namazın basit şeyler için bozulmayacağını anlatmıştı.

Ağızlardan tükrükler saçılırken, nefret dolu sözcükler okul önündeki binlerce ağızdan aynı anda çıkıp tek bir ahenkle birleşiyordu. Tüm bu faşizm kokan cümleleri ezberleyen çocuk-

lar hadi ne anlama geldiğini bile bilmiyordu, ya koca koca öğretmenler? Onlar da mı Hitler dönemine yakıştırılabilecek bu garip sözleri ibadet havasında söylerken utanmıyorlardı?

Ben sıraya girdiğimde küfür üzerine edilen and sona ermişti. Öğretmen dedikleri adam önce sıradan gördüğü kuş nedeniyle çıkan çocuğun yanına gitti. Okkalı bir tokat yaptırdı ve sıradan çıkmanın yasak olduğunu hatırlattı bir güzel. Sonra benim yanıma geldi, geç kalmam nedeniyle benim de payım verildikten sonra yanımdaki çocuğa geldi sıra: "Sen neden söylemedin?"

Sesindeki sertlik küçük kulağımı yırtacaktı neredeyse. Esmer çocuk titreyerek baktı iri-kıyım adamın yüzüne. "Öğretmenim ben Türk değilim ki?.." İlk gün ilk tokattan o da nasibini aldı.

Okul denilen "eritim ve öğütüm" sürecine o şekilde başlamış olduk. Tek bir önderim vardı anne-babamın bana öğrettiği, efendim Muhammed (s.a.v)'di. Ama burada bana "iki Mustafa" var tarihimizi etkileyen dediler. Efendimin adını söylerken dudak büktüler hep, öbüründen ise nefret etmek bile yasaktı. Öğretmenler hareketlerimize dikkat etmemiz gerektiğini söylerlerdi ama bir farkla; annem-babam Allah görüyor diye, yeni tanıştığım bu insanlar kara tahtanın üzerindeki o adam sürekli sizi izliyor diye.

Her sene tekrar tekrar, her derste başka bir yönüyle hep onu öğretiler bize. Efendimiz (s.a.v)'i tartışmak serbestken onu sevmemek

bile yasaktı. Öğretmenler laf ondan açıldı mı, "O'na laf eden dilleri kesmek lazım" diyorlardı suratlarını çirkinleştirerek.

Annem-babam ise eve gittiğimde hiç bana söylemediler gerçekleri. Kendileri bile bilmiyorlardı ki asıl doğru ne. O yaşıma kadar camideki hocalardan öğrendiğim değerler yavaş yavaş yok oldu. Artık dilimde demokrasi, cumhuriyet, bayrak sevgisi vardı hep; ümmet, namaz, dua yerine. Artık namaz kılmadığımı gören ve bana bunun için kızan anneme öğretmenimi örnek gösteriyordum hep, O da kılmıyor diye. Annem ise bir şey diyemiyordu ben öyle diyince. Kur'an mı? Fırsat mı kalıyordu, zaten tüm dönem boyunca yoruluyorduk, yazın biraz camiye gidince küçümseyerek baktığım hocalardan birkaç şey öğrensem iyi, unutup gidiyorduk sonra.

O kadar sene okudum ne öğrendim ki? Ufak tefek öğrendiğim yararlı bilgileri de unuttum zaten. Aklımda sadece kafama kazınan ve bilmeden her gün ettiğim iğrenç bir and kaldı, bayrak kaldı, cumhuriyet kaldı. Laf dokundurtmadım senelerce bunlara. Hep dedim ki "eğer bu topraklarda yaşıyorsan bunlara saygı göstereceksin." Evet, sahte rablerin kiracı olarak gasp ettikleri topraklarda yaşayacaksan, uydurdukları bu sahte dine saygı göstereceksin. İslam'a iftirayı, hakareti düşünce özgürlüğü kapsamında değerlendirdim. Ancak bilemedim ki bu toprakların asıl sahibi Allah'dı. Eğer Allah'ın yarattığı bu topraklarda yaşıyorsan Allah'ın da dinine en azından saygı göstermek zorundasın diyemedim.

Beyinlerimiz yıkandı bizim dostum. Yedi yaşına basar basmaz, elimizden Kur'an'ı alıp sahte ideolojilerle yıkadılar beyinlerimizi. Sahte Rabler koydular önlerimize. Herhangi bir şey öğretmeleri önemli değildi belki. İslam'a uygun bir eğitimden alıkoymaları bile yetiyor-artıyordu. Bir de o kirli düşüncelerini ardarda tekrarlayarak zihinlere zorla işlediklerinde artık tek tip düşünenler kervanına sen de katılıveriyordun.

Onbeş yaşına kadar rahat bırakmıyorlardı. O yaştan sonra İslami eğitim almak belki zekâsı üstün çocukların içinden bile faziletli âlimlerin çıkmasına yetmezdi. Biraz o yönde eğilimi olanların sivrilikleri İlahiyat fakültelerinde bilendikten sonra piyasaya sürülüyor, zaten unvanlarını ve işlerini kaybetme korkusuyla "fazilet" mertebesine varıp da insanlara gerçekleri anlatmaya dilleri varmıyordu.

Uyutulduk biz dostum. Uyutulmaya da devam ediyoruz. Bak yetmedi artık yedi yaş, altı yaşından itibaren beyin yıkama mekanizmasını devreye sokuyorlar. Artık altı yaşından on sekiz yaşına kadar bu sisteme ait sıradan bir robot olman için on iki yıl yontmaya ve beyinleri kirli ideolojilere kurmaya karar verdiler. "Zorunlu" demelerinin sebebi de o değil mi? Eğer bir kişi bu çarkta yontulmaktan korkar ve eğer bir anne de bu zulümden çocuğunu korumak için Allah'ın korumasıyla Nil'e teslim ederse, bir gün tüm bunlara dur diyecek bir Musa'nın karşılığına çıkmasından korkuyorlar.

Şehâdetinin 46. Yılında Büyük Dâvâ Adamı: Şehid Seyyid KUTUB - IV

Ubeydullah TOPRAK

Yazı dizimizin üçüncü bölümde Seyyid Kutub'a ülkemizde ve İslam âleminde yapılan eleştirilerden; Seyyid Kutub'un "İslami Terör(!)" listesinin başında yer alması üzerinde durmuş ve Batı'nın, Seyyid Kutub'u terörün başı saymasının arka planında ne var? Sorusuna cevap aramıştık. Bu bölümde de gücümüz yettiğince kendi eserlerinden veya onun müdafaasını yapan yazarlardan alıntılar yaparak yanlış anlaşılan veya aksettirilen görüşlerinin tahlilini yapmaya devam edeceğiz. Tevfik Allah (cc)'tandır.

2) TEK FİRCİ OLDUĞU İTHAMI:

Türkiyeli bir akademisyen diyor ki: "Kutub, hicri 690-700 yılları arasında Moğol istilasını en acımasız şekilde yaşayan ve bunun sonucu olarak sert söylemlerde bulunan İslâm âlimi İbn Teymiye'den (661/728) ödünç aldığı kavramla Müslüman toplumu cahiliye içinde ya da "bir cehalet hali üzere" yaşayan, yani gerçek İslâm'dan yoksun toplum olarak vasıflandırmıştır. İslâmî terminolojide "cahiliye" terimi, ilk olarak Arabistan'daki İslâm öncesi putperest toplumu tarif için kullanılmıştır. Fakat önce İbn Teymiye'nin, ardından da Kutub'un kullanımıyla "cahiliye" terimi, İslâm'ı gerçek anlamda yaşamayan ve fiilen hâlâ günahkâr olarak yaşadıklarını iddia ettikleri çağdaş Müslüman toplum için kullanılmaktadır. Dolayısıyla bizzat günümüz Müslüman toplumu da "kâfir" olarak nitelenebilmekte, bu da toplumun lanetlenip uzaklaşılması gereken bir tekfir sürecine yol açmaktadır."¹

cine yol açmaktadır."¹

Seyyid Kutub'un tekfirci olduğu yukarıda naklettiğimiz üzere çokça iddia edilmektedir. Baştan ifade edelim ki; Tekfir meselesi İslam ümmetinin en büyük sorunlarından biridir. Bu sorun sahabe döneminde Hariciler ile başlayıp günümüze kadar devam ede gelmiştir. Tarihin belli aralıklarında artış gösteren bu hastalık son zamanlarda yine nüveleşmeye başlayan bir hastalıktır. Bu hastalığın tedavisi zor fakat gereklidir. Tekfir, ümmete her anlamda zarar veren ve İslam düşmanlarını sevindiren bulaşıcı bir hastalıktır.

Tekfir iki tarafı keskin bıçak gibidir. Tekfir edeni veya edileni keser. İki taraftan birine zarar verir. Bu durumda tekfirden sakınmak asli vazifelerdendir. ²

Seyyid Kutub'un vahye dayanmayan toplumları "cahiliye toplumu" olarak nitelendirdiği bir hakikattir. Ama Müslüman olduğunu söyleyen fertleri tek tek tekfir etmek gibi bir anlayışın ona ait olmadığını net bir biçimde ifade edebiliriz. Peki Seyyid Kutub'a niçin tekfirci suçlamasında bulunulmaktadır?

Seyyid Kutub diyor ki: "İslam, Allah'tan başka ibadete layık hiçbir ilah olmadığına şehâdet etmektir. Allah'tan başka ibadete la-

1 Mehmet Emin Türkoğlu, Türkiye'de Dini Motifli Terörün Arka Planındaki Nedenler, S.53, KSİ Üniversitesi SBE Yüksek Lisans Tezi, Kahramanmaraş, 2006

2 Ferhat Özbadem, <http://www.kitaphaber.com.tr/tekfirde-asirilik-k1016.html>

yık hiçbir ilah olmadığına şehâdet etmek ise; bu kâinatı yaratan ve onda dilediği gibi tasarufta bulunan tek yaratıcının, kulların ibadet şekillerini, bütün faaliyetlerini ibadet olarak kendisine sunacakları, kulların şer'i hükümleri kendisinden alacakları ve kendisine boyun eğecekleri tek varlığın yalnız Allah olduğuna iman etmektir.

Herhangi bir kimse Allah'tan başka ibadete layık hiçbir ilah olmadığına bu kapsamı ile şehâdet etmeyecek olursa, gerçekte o şehâdet getirmemiş ve henüz İslam'a girmemiş demektir. Adı, lakabı ve soyu ne olursa olsun, değişen bir şey olmaz.

Eğer herhangi bir toprak parçası üzerinde bu kapsamı ile Allah'tan başka ibadete layık hiçbir ilah olmadığı şehâdeti gerçekleşmeyecek olursa orası Allah'ın dinine göre yönetilen bir toprak parçası değildir ve İslam'a henüz girmemiştir.³

Müslümanların tanıya geldikleri kâfirlerin çeşitlerine ek olarak Seyyid Kutub, Müslüman'a bir tanım getirmektedir, öyle bir tanımdır ki bu; bu tanımın kendisine uymadığı her bir kimse aynı şekilde kâfirdir.

Böyle bir tanıma sınırlandıran, belirleyen aşağıdaki dikkat çekici hususlardır:

a- Yüce Allah'ın vahdaniyet, yaratıcılık, kâinatın her türlü işlerinin yöneticiliği (kayyumiyet) gibi sıfatlarına iman etmek gerekir.

b- Namaz ve zikir gibi ibadet çeşitlerinin Allah'tan başkasına takdim edilmesi küfürdür. Müslüman kimse, bu gibi ibadet çeşitlerini Allah'tan başkasına sunamaz. Helal ve haram ile ilgili konularda Allah'ın hükümlerinden başkasına boyun eğmez.

c- Helal ve haram ile ilgili hükümleri Allah'tan başkasından almak küfürdür. Müslüman bir kimse ancak Allah'ın helal kıldığını helal ve ancak Allah'ın haram kıldığını haram kabul eder ve şerayi' diye ifade edilen helal haram hükümleri ile ilgili olarak O'nun hükümlerinden başkasına asla boyun eğmez.

İşte bu üç husus La İlahe İllallah'ın kapsadığı anlamın çerçevesine direkt olarak girer. O halde bunlar tevhidin şartıdır ve ancak bunlarla birlikte kişi muvahhid olabilir, değilse olamaz.

Açıkça görüldüğü gibi, anlaşmazlık ilk iki şart çerçevesinde olmayıp, -şayet söz konusu olursa- üçüncü şart ile ilgilidir. O da teşriin kendisinden alınacağı makamın yalnızca Allah olduğuna itikad etmektir.

Seyyid Kutub, bu noktayı şöyle açıklamıştır: "Bir defa daha şunu görüyoruz ki, hükümlerlik konusunda Allah ile çekişmeye girmek, dinden olduğu zorunlu olarak bilinen bir hüküm konusunda çekişmeye girdiğinden böyle kimseyi Allah'ın dininden çıkartır. Çünkü böyle bir çekişme onu yalnızca Allah'a ibadet etmek çerçevesinden dışarıya çıkartır. Böyle bir çekişmeye giren kimseleri kesinlikle Allah'ın dininden çıkartan şirk, işte budur. Bu çekişmeyi yapan kimsenin iddiasını kabul eden, ona itaat eden ve Allah'ın hükümlerliğini ve özelliklerini gasp etmesine karşı kalplerinde herhangi bir red bulunmayarak itaat eden kimseler, onlar da berikiler de Allah'ın ölçüsünde birbirine eşittir."⁴

Buna göre açıkça ortaya çıkıyor ki Merhum Seyyid Kutub, hiç bir Müslüman'ı tekfir etmiyor. Aksine o çoğu kimsenin kâfir olduklarını fark edemediği bir kısım insan türünün kâfir olduklarına dikkat çekiyor, o kadar.

Bu yorumları Seyyid Kutub'a tekfirci yafalamasında delil olarak kullanılmıştır. Oysa Seyyid Kutub'un, Mısır halkının tümünü tekfir etmediğini onun mahkeme konuşmalarından öğreniyoruz. Bu konuşmaların birinde Seyyid Kutub şöyle demektedir: "Biz insanları tekfir etmiyoruz. Bu çarpıtılmış bir nakil... Biz diyoruz

3 Muhammed Berekat, İslami Hareket Metodu Ve Seyyid Kutub, s. 230-231, Çeviren: M. Beşir Eryarsoy, Risale Yay., İstanbul, 1987

4 Muhammed Berekat, Seyyid Kutub, Risale Yay. s. 231-244

ki insanlar inanç sisteminin hakikatini bilmemeleri, onun gerçekten ne demek olduğunu kavrayamamış olmaları ve İslamî yaşantıdan uzak bulunmaları bakımından, cahiliye toplumunu andırır bir hale gelmiştir...”⁵

Seyyid Kutub’un hâlen yaşamakta olan küçük kardeşi Muhammed Kutub, kendisine ve ağabeyi Seyyid Kutub’a yapılan tekfirci ithamıyla ilgili şöyle demektedir: “Kimileri mevcut nesillere kâfir oldukları hükmünü vereceğimizi tasavvur ediyorlar... Diğer kitaplarda sorunumuzun insanlarına hüküm çıkarmak olmadığını... Yazdık. Bugün İslam topraklarında yaşayan insanlara İslam veya küfür hükmü vermemiz onları cehenneme ya da cennete koyacak değildir... Bugün İslam topraklarında yaşayan toplumlara “cahiliye toplumları” dediğimizde bununla ehlinin Müslüman olmadığını onlarda küfür olduğunu kastettiğimizi zannedenlere de burada diyoruz ki; topluma verilen bir hüküm şahıslara münzarif (için) değildir. Bugün İslam toprağında yaşayan insanlar karmaşık bir yapı gösteriyorlar, tek bir hükmü girmezler. Şüphesiz içlerinde Müslümanlar vardır. Bunu zahire göre söylüyoruz. Çünkü La İlahe İllallah diyor, ibadet edip cahiliyeyi reddederek Allah’ın dinini arzu ediyorlar. İçlerinde şüphesiz kâfirler de vardır. Çünkü La İlahe İllallah deseler de Allah’ın dininin üstünlüğünü reddediyorlar... İnsanlar günümüzde bu durumun İslam’dan kopmak olduğunu ve imanın aslını yıkacağını bilmiyor olabilirler. Bu insanlar hakkında hüküm verme problemine dalmak istemiyoruz...”⁶

Seyyid Kutub’a yapılan tekfirci ithamı konusunu araştırırken Fethullah Gülen çevresinin çıkardıkları Yeni Ümit dergisinde Prof. Dr. Mesut Erdal’a ait bir yazıda şu ilginç paragrafa rastladık. Genel manada Seyyid Kutub’u öven bir havada yazılan makalenin bir yerinde yazar:

“Seyyid Kutub’un siyasî yönünün bulunduğu ve bazı eserlerinde o günün sıkıntılı ve ağır şartlarını yansıtan yorumları olmuştur. Aslında sert yorum ve mesajlarını o günkü konjonktürü düşünüp empati yapabilirsek daha iyimser değerlendirmemiz mümkündür. Onun ve mensup olduğu cemaatin çektiği işkenceler, acılar ve imtihanları göz önüne getirelim: Başta Müslüman olduğunu iddia eden ve İslâmiyet’i hiç kimseye bırakmayan birileri iktidarda. Ama aynı iktidar,

tüm Müslümanlara kan kusturuyor. Hapishanelerde işkence altında can verenler vs.. Öyle bir psikolojik ortam oluşturulmuş ki, sanki radikalizm hortlatılmak istenmiş ve bunun ortamı olgunlaştırılmış. Ayrıca Seyyid Kutub hapisteyken, onun sinirlerini bozucu ve ruhî dengesini alabora edici bir kısım ilâçlar verilip verilmediğinden de emin değiliz. Elhâsıl, Kutub’un sert yorumlarını o gün itibarıyla üzerinde uygulanan fizikî ve psikolojik baskıyla irtibatlandırmak en doğrusudur. Eminim ki Kutub normal şartlar altında yazacağı bir eserde insanları tekfir edici ve sert ifadeler kullanmazdı.”⁷ demektedir.

Aydın Aktay bu konuda şunları demektedir; “O’na yöneltilen haricilik ithamı ise elbette ki tekfirci olduğu yaygarası ile birlikte anılmaktadır. Gerçekte böyle olmakla ya da böylesi bir tavırla Seyyid Kutub’un anılması, yukarıda işaret edildiği gibi hiçbir düşmana işaret etmeden sadece düşmanın niteliklerini ortaya koyması ile birlikte değerlendirilmesi ile ilgili bir yanılgıdan kaynaklanmaktadır. Seyyid Kutub okumalarının bu noktada gösterdiği en kestirme sonuç; kimin kâfir olduğu ile değil neyin insanı kâfir kıldığı ile ilgilenilmesi gerektiğidir. Yani kısaca Seyyid Kutub, eserlerinde “asla şu veya bu kâfirdir” dememiştir. Ancak, kâfirin, müşriğin, münafığın vasıflarını, niteliklerini tarif etmiştir. Tekfirci olarak algılanması ise asla Seyyid Kutub düşüncesinin değil O’nu bu şekilde algılayanların sorunu olmaktadır.

Bunun dışında hapishane koşullarında ve de İhvan’da bulunduğu süreç boyunca maruz kaldığı uygulamaların kendisini bazı konularda çok hassaslaştırdığı ve de agresifleştirdiği iddiaları da fazlasıyla Freudyen bir bakış açısının ürünüdür. Çünkü baştan sona tüm eserlerinde Seyyid Kutub’un itidali ve de sağduyuyu elden bırakmayan düşüncelerini, her zaman aynı kararlılıkla İslam’ı ve Müslüman haklarını savunan tavrını, aynı duygusal coşku ile Kur’an’ın edebi tasvirini yaptığını; “Kur’an’da Kıyamet Sahneleri”nde de “İslam Düşüncesi” kitabında da aynı istikrarla aynı ruh halini yine aynı üslupla yansıttığı görülür. Yani, değişen bir ruh halinin işaretlerinden çok aynı kafa, ruh hali ve kalemden çıktığı açıkça belli olan bir üslup, her eserinde her döneminde dikkat çekici ve tanındıktır.”⁸

7 <http://www.yeniumit.com.tr/konular/detay/seyyid-kutub>

8 Aydın Aktay, Şehid Seyyid Kutub’u Yeniden Anlamak bu günlerde...<http://fikiryorum.net/?p=504>

5 Seyyid Kutub, Son Sözler, Nehir Yay. s. 46-47.

6 M. Kutub, Kavramlar, Risale Yay. s. 60, 82, 91, 94, 95,

Tekfir babında son olarak şunu söylemeliyiz ki; İçinde bulunduğu İslami hareketin zaaf noktalarını iyi bir şekilde tespit eden ve bu noktada çıkış yolları sunan Kutub düşüncelerini yeterince sağlıklı bir şekilde açıklama imkânı bulamadan bu dünyadan ayrılmıştır. Dolayısıyla Kutub'u farklı şekillerde anlayan ihvan'ın gençleri arasında düşünce ayrılıkları olmuş ve ihvandandan ayrılarak farklı gruplar oluşturmuşlardır. Ama kim ne derse desin, Mısırlı gençliğin yüreğinde ve zihninde uzlaşmacı ve ıslahatçı mantık değil, Kutub'un tavizsiz ve inkılâpçı tutumu daha fazla yer etmeye başlamıştır.

Seyyid Kutub'un düşüncelerinden etkilenen kimi Müslüman gruplar, Seyyid Kutub'un cahiliyeye bakış ve cihad anlayışından yola çıkarak, içinde yaşadıkları toplumu cahiliye toplumu olarak görerek, tekfir etmiş ve bu toplumla mücadelenin de ancak ve yalnız silahla yapılması gerektiğini düşünmüşlerdir. Bu nedenle Mısır'da, Suriye'de ve daha birçok yerde, geçmişte ve bugün bu yolu takip eden, sadece silahlı mücadeleyi esas alan gruplar mevcuttur.

Seyyid Kutub'un düşünceleri ve yaptıkları iyice tahlil edildiği zaman bu anlayışın yanlış olduğu görülür. Çünkü Seyyid Kutub, şartlar ne olursa olsun cahiliye ya da şirk toplumlarına karşı hemen silahlı mücadelenin verilmesi gerektiğini savunmamıştır. Tam tersine, o silahlı cihadın, şartlar olduğu zaman yapılması gerektiğini savunmuştur. Ancak, şirk toplumlarında insanların omuzlarına kene gibi yapışmış sömürücü kapitalistlerin, emperyalistlerin ve tağutların hiçbir zaman tatlı dil ve beyanla da yola gelmeyeceklerini, mutlaka, bunlara karşı kıtal anlamında cihadın yapılması gerektiğinin de bilinmesi gerektiğini ifade etmiştir.

3) SAPIK, MEZHEBSİZ HATTA KÂFİR (ZINDIK) OLDUĞU İTHAMI:

Ne gariptir ki Seyyid Kutub yukarıda zikrettiğimiz üzere tekfirci olmakla suçlanırken, bazı

İçinde bulunduğu İslami hareketin zaaf noktalarını iyi bir şekilde tespit eden ve bu noktada çıkış yolları sunan Kutub düşüncelerini yeterince sağlıklı bir şekilde açıklama imkânı bulamadan bu dünyadan ayrılmıştır. Dolayısıyla Kutub'u farklı şekillerde anlayan ihvan'ın gençleri arasında düşünce ayrılıkları olmuş ve ihvandandan ayrılarak farklı gruplar oluşturmuşlardır. Ama kim ne derse desin, Mısırlı gençliğin yüreğinde ve zihninde uzlaşmacı ve ıslahatçı mantık değil, Kutub'un tavizsiz ve inkılâpçı tutumu daha fazla yer etmeye başlamıştır.

kişiler ve gruplar kendisini tekfir etmişlerdir. Türkiye Gazetesi grubu başta olmak üzere bazı tarikat ve gruplar, hayatını kâfirlerle ve emperyalistlerle mücadeleye adanmış şehid Seyyid Kutub'a mezhepsiz, sosyalist, hatta kâfir (zındık) gibi iftiralarda bulunmuşlar, söylenmedik söz bırakmamışlardır.

Bu iftiraları atanları ciddiye almıyoruz ama internet ve bedava dağıtılan kitaplarla bu ithamlarda bulunanlara araştırmadan inananların varlığını görmek, bizleri bu ithamlara karşı cevap vermeye mecbur bırakıyor. Önce bu zevatin iddialarını naklelim:

"Hiçbir dine inanmadığı halde Müslümanları aldatarak imanlarını yok etmek, İslâmiyeti içinden yıkmak için Müslüman görünüp küfre sebep olan şeyleri ispat etmek için delilleri yanlış tevili edene ZINDIK ve FEN YOBAZI denilir. Bid'at sahiplerine ve mülhitlere ve bunların yolunda olan cahil taklitçilere mezhepsiz denir. Mezhepsiz ve iman hırsızları olan zındıklar dinde REFORM-CU olarak ortaya çıkmaktadırlar."⁹ "Seyyid Kutub'un kitaplarında, Ehl-i sünnet âlimlerine saldırması, kendi sosyalist düşüncelerini İslâmiyet olarak tanıtmaya kalkışması, Fizilal-il Kur'ân Tefsiri'nde âyet-i kerîmelere yanlış mânâ vermesi onun dinde reformist olduğunu açıkça göstermektedir."¹⁰ "Seyyid Kutub kitaplarını belli bir mezhebe göre yazmamıştır. Seyyid Kutub'un bazı fikirleri Şafîye uyar, bazıları Hanefiye uyar, bazıları da Vehhâbiliğe uyar. Bazıları Rafiziliğe uyar. Bazıları ise sosyalistliğe uyar, bazıları ise dinsizliğe uygundur. Hâlbuki bir kimsenin yazdığı kitapları hep bir mezhebe uysa, bir tanesi başka bir hak mezhebe uysa mezhepsizlik olur. Seyyid Kutub'un ise hangi mezhebe göre yazdığı meçhuldür. İncelendiğinde bazen hak mezheplere uyduğu yerleri olu-

9 Saadeti Ebediyye 2/122. Büyük harfler yazarın kendi ter-cihidir.

10 Rehber Ansiklopedisi, Seyyid Kutup maddesi

yor, bazen hümanistliğe ve sosyalistliğe uyan yerleri oluyor...”¹¹

Öncelikle şunu ifade edelim ki; Cahil kimse-lerin Seyyid Kutub’a dair en büyük yanlışları, onun hayatını bir bütün olarak ele almalarıdır. Oysa Seyyid Kutub’un hayatı -herkes tarafın-dan bilinmektedir ki- 2 bölümde incelenir:

- 1- İslam’a Yönelişten Önceki Aşama
- 2- İslam’ı Hakkıyla Anladığı Aşama.

Seyyid Kutub’un akidesi netleşmeden önce yazmış olduğu, akideye ters düşen yazı ve söz-leri sanki Müslüman olduktan sonra da aynı düşüncedeymiş gibi insanlara yaymaya çalışan ve ona reddiyeler yazanlar; iki dönemini bir bi-rinden ayırmadan reddiye yazıp kendisini tekfir etmişlerdir.

İslam’a yönelişten önceki dönemdeki ki-taplarındaki bazı sözlerini delil alarak “Seyyid Kutub sahabeleri kötülüyor, Seyyid Kutub Şia inancına sahip” vb. sözlerle onu karalamak gerçekten son derece tehlikelidir. Çünkü Sey-yid Kutub, cahiliye dönemiyle hiçbir bağlantısı kalmadığını İslâm’la şereflendikten sonra açık-lamıştır.

Kanaatimizce Seyyid Kutub’u Müslüman ol-duktan sonra, Müslüman olmadan önceki du-rumundan dolayı tenkit ve tekfir etmek aynen; sahabelerin cahiliye döneminde işlemiş olduk-ları şirk ve küfürlerinden dolayı tekfir etmek gibidir.

Şimdi gelelim Mezhepsiz dedikleri Seyyid Kutub’un Mezheb hakkındaki görüşlerine.

Seven ve sevmeyenlerin dikkatlerini üzerine toplayan her büyük âlim gibi Seyyid Kutub da güçlü düşünceleri ve birbirinden değerli eserle-riyle dost ve düşmanlarının dikkatlerini üzerine çekmiştir. Onu sevmeyip iftira atanlar eserlerini ve düşüncelerini değerlendirmekten aciz kim-selerdir. Fakat biz şunu da hemen belirtelim ki, esasen tenkitten uzak, içerisine batıl karışma-yan tek kitab Allah’ın kitabı Kur’ân’ı Kerim’dur.

Allahu Teâla ve O’nun seçtiği Peygamberler dışında herkes yanılabilir. Zira hiç kimse ma-sum değildir. Her âlim yanlış olduğu gibi Seyyid’in de yanlış olduğu yerler olmuş olabilir. Fakat samimi ve mücahid bir mü’min olması nedeniyle, ya-nıldığı noktalarda tıpkı selef âlimleri gibi o da mazurdur. Nitekim yaşamış olduğu hayatı bize

onun niyetinin halis olduğunu yeterince anlat-maktadır. Hepimiz Seyyid’in kahramanlığını ve iman sağlamlığını az çok biliyoruz. İnancının sağlamlığını ve metodunun geçerliliğini ka-bul ettikten sonra, hatalarından dolayı İslâm âlimleri ve Müslümanlar dairesi dışında görmek mümkün mü? Hayatına bir göz attığımızda pırıl pırıl şahsiyetinden, kendisinin ne denli halis bir Müslüman olduğunu kolayca görürüz. Yeter ki ızanımız bağlanmış olmasın...

Mezheb konusunda Seyyid Kutub hakkın-da söylenelere gelince hemen belirtelim ki, Seyyid’in sorunu iman ve İslâm sorunudur. Mezhebler konusunda bir problemi yoktur. Çünkü onun özellikle özerinde durduğu ve konu olarak işlediği, İslâm’ın kendisidir. Mezheble-ri kabul etmek veya red etmek, bir veya bazı mezhepleri küçültmek, şu veya bu mezhebi tercih etmek veya bu mezhebin iyiliklerini veya kötülüklerini sergilemek gibi bir sorunu yoktur. Çünkü Seyyid batılı kâfirlerin, doğulu mülhidle-rin İslâm’a yönelttiği iftiralara cevap vermiştir. Reddiyede bulunduğu insanların hiç biri İslâm’a inanmıyorlar ki, mezhebi görüşlere inansınlar. Allah ve Resulünün bildirdiklerinin dışına çıkıl-madığı sürece, hiçbir mezhepten bahis etmese de bir kitaba ve müellifine ta’n edemeyiz. İmam Buhari de Camiüssahih’inde hangi mezhepten olduğunu beyan etmiyor diye kalkıp İmam-ı Buharinin kitabına taarruz mu edelim?

Zaten Üstad Seyyid Kutub fıkıhla uğraşp fikhî ahkâm kesmedi gibi, bu şartlarda öncelik-le teorik fıkıhla uğraşmanın yersiz olduğuna da inanmaktadır. Onun problemi mezheblik veya mezhepsizlik değil, batıl’ın bütün çeşitleriyle İslâm’a saldırdığı bir dönemde İslâm’ın ger-çeklerini ortaya koymak ve hakkın sesini yü-celtmektir. Kendisinin her zaman tekrarladığı “Allah’ın dininin üstün olmadığı bir yerde fıkıh ahkâmı kesmekle uğraşmak anlamsız ve cid-diyetten uzaktır.”sözü bu gerçeği açıkça ortaya koymaktadır.

Onun mücadelesi mezheb mücadelesi değil, iman, küfür mücadelesi olarak algılamamız ge-rekir. O kardeşi Muhammed Kutub’un deyişle “Şehadet kelimesinin anlamını ortaya koyma ve anlatma çabasıdır.”

Mezhepleri red etmeyip kabul ettiği şu gö-rüşlerinden anlaşılmalıdır.

“Ortada nas varsa, hakem o’dur. Nas bulun-duğu ve delaleti sarıh olmadığı yerde içtihad or-

taya çıkmaktadır. Bu da arzu ve heveslere göre değil, Allah'ın dininde belirlenen ilkelere göre yapılır. İctihad için belirlenen ilkeler de açık ve bilinmektedir. Kapalı bir tarafı yoktur. Hiçbir kimse kendi yanında uydurduğu bir hükme bu Allah'ın dinidir diyemez." (Mealimü Fitterik 126)

"Seyyid Kutub'un "İslam'da Sosyal Adalet" adlı eserinde Hz. Osman ve Hz. Muaviye hakkındaki bazı sözlerine de burada bir açıklık getirmek istiyoruz: Seyyid Kutub bu eserini 1946'da yazmaya başlayıp 1948'de bitirmiştir. Eseri çok rağbet görmüş zamanla, İngilizce, Fransızca, Almanca, Türkçe ve Farsça'ya tercüme edilmiştir.

Bu eserin ilk baskılarında Hz. Muaviye ve onunla birlikte bulunan sahabe-i kiram ile Hz. Osman'ı tenkit eden sözler sarf edilmiştir. Bu sözlerinden dolayı Allame Mahmud Şakir ve diğer bazı ilim adamları tarafından tenkit edilmiştir. Kutub, sağlığında bu konudaki yanlışlarını bizzat kendisi düzeltmiş ve adı geçen kitabın altıncı baskısında tenkit konusu sözleri tamamen çıkarmıştır. Kitabın son şekli 1964'te basılmıştır. (Salah Abdulfettah Halidi, Seyyid Kutub mine'l-Milad ile'l-İstishad - Doğumundan Şehadetine Seyyid Kutub, sh. 540) Kitabın Türkçe tercümelerinde ilk baskılar esas alındığından hâlâ bazı tercümelerde bu sözlere rastlamak mümkündür. Ancak hakikat yukarıda belirtildiği gibidir. Fi Zilal ile ilgili iddialara Muhammed Kutub tarafından, Seyyid Kutub'un İslam Düşüncesi ve Esasları adlı kitabına yazdığı mukaddimede cevap verilmiştir."

Seyyid Kutub'un Müslüman olmadan önceki dönemine ait tekfirine gerekçe gösterilen görüşler: Abduh'a üstad demesi Hz. Osman'a uygun olmayan sözü İhlâs suresinde vahdet-i vücudu andıran sözleri bu ve buna benzer İslam'a uygun olmayan başka sözleri Müslüman olmadığı dönemine aittir. Seyyid Kutub bütün bu görüş ve düşüncelerinden dönmüştür. Son kitapları buna şahiddir. Bunun dışında Kutub'u yakından tanıyanlar, onun dava kardeşleri ve yakın çevresi kendisindeki bu değişimin en canlı şahidleridirler. İşte Kutub'u Tekfir edenler son dönemini göze almadan, önceki dönemiyi birlikte değerlendiriyorlar. Böylelikle Kutub'u tanımayanları da onun ışık saçan görüşlerinden uzaklaştırmaları her an için ihtimal dâhilindedir.

Seyid Kutub'un Müslüman olduktan sonraki fikirleri nelerdi. Neden selefi olduklarını iddia edenleri bu kadar rahatsız etmiş daha da ileri

giderek reddiye yazmaya ve onu tekfir etmeye kadar bunları götürmüştür. Asıl bunları rahatsız eden şahadetine sebebiyet veren fikirleridir.

Hz. Osman ve Hz. Muaviye Hakkında Yazdıkları:

Seyyid Kutub'un "İslam'da Sosyal Adalet" adlı eserinde Hz. Osman ve Hz. Muaviye hakkındaki bazı sözlerine de burada bir açıklık getirmek istiyoruz; Seyyid Kutub bu eserini 1946'da yazmaya başlayıp 1948'de bitirmiştir. Eseri çok rağbet görmüş zamanla, İngilizce, Fransızca, Almanca, Türkçe ve Farsça'ya tercüme edilmiştir.

Bu eserin ilk baskılarında Hz. Muaviye ve onunla birlikte bulunan sahabe-i kiram ile Hz. Osman'ı tenkit eden sözler sarf edilmiştir. Bu sözlerinden dolayı Allame Mahmud Şakir ve diğer bazı ilim adamları tarafından tenkit edilmiştir. Kutub, sağlığında bu konudaki yanlışlarını bizzat kendisi düzeltmiş ve adı geçen kitabın altıncı baskısında tenkit konusu sözleri tamamen çıkarmıştır. Kitabın son şekli 1964'te basılmıştır. (Salah Abdulfettah Halidi, Seyyid Kutub mine'l-Milad ile'l-İstishad - Doğumundan Şehadetine Seyyid Kutub, sh. 540) Kitabın Türkçe tercümelerinde ilk baskılar esas alındığından hâlâ bazı tercümelerde bu sözlere rastlamak mümkündür. Ancak hakikat yukarıda belirtildiği gibidir. Fi Zilal ile ilgili iddialara Muhammed Kutub tarafından, Seyyid Kutub'un İslam Düşüncesi ve Esasları adlı kitabına yazdığı mukaddimede cevap verilmiştir. (Bu kitap Resul Tosun tarafından Türkçe'ye çevrilmiştir.) (Bu kitabı tavsiye ederim) Biz Seyyid Kutub'un tamamen hatasız olduğunu iddia etmiyoruz. Ancak kendisinden mutlaka istifade edilmesi gereken değerli bir mücahid aynı zamanda ilim, fikir adamı olduğuna, çağdaş İslami harekete hem düşüncesiyle hem de yaşantısıyla büyük bir katkıda bulunduğu inanıyoruz. O, Müslüman davetçilerin önündeki karanlıkları aydınlatan Şehid bir kandildir.. Seyyid Kutub'un fikirleri: Seyyid Kutub (r.a.) cehaletin cirit attığı, zulmün insanlığı kasıp kavurduğu bir dönemde Allah'ın kendisine hidayet ettiği bir dönemde Kur'an ve Sünnete dayanarak şunları haykırıyordu: "Sorun aslında iman, küfür, şirk, tevhid, cahiliye, İslam sorunudur. Açık olması gereken durum işte budur. Cahiliye hayatı yaşayan insanlar, iddia ettikleri gibi Müslüman değildirler. Eğer onlardan kendilerini ya da başkalarını aldatmak isteyen, İslam'ın bu cahiliye ile birlikte bulunabileceği-

ne inanan bir kimse çıkarsa, onun bu durumu var olan gerçekten hiç bir şeyi değiştirmez. Ne bu İslam'dır, ne de onlar iddia ettikleri gibi Müslüman'dır. Bu günün daveti, o cahillerin İslam'a dönüşlerini, onların yeniden Müslüman olmalarını sağlama temeline dayalıdır.

İslam şu iki toplum türünden başkasını tanımaz. Bir; İslami toplum. İki; cahili toplum. İslami toplum akide ve ibadet, yasa ve düzen, ahlak ve süluk olarak İslam'ın uygulandığı toplumdur. Cahili toplum ise İslam'ın uygulanmadığı akide ve düşüncesine, değer ve ölçüsüne, düzen ve yasasına, ahlak ve sülukuna Allah'ın hükmetmediği toplumdur. İnsanların kendilerini Müslüman olarak adlandırması onları İslam toplumu yapmaz. Allah'ın gönderdiğinin Rasulullah'ın açıkladığının dışındaki kimselerin kendilerince bir İslam icad edip; örneğin modern İslam adı verdikleri toplumlar da İslam toplumu değildirler."

Allah'tan başka insanlar üzerinde şu veya bu şekilde ilahlık taslayarak kanunlar koyan yöneticilerin ve amirlerin zalim ve kâfir olduğunu,

Hukuki işlemlerde ceza meselelerinde insanlar üzerinde yetki ve tasarruf hakkına sahip hiçbir merci ve otoritenin olmadığını bu otoriteye sahip olduğunu iddia edenlerin kâfir ve müşrik olduğunu, Allah'ın indirdikleriyle hükmetmeyenlerin Allah'ın hükmünü beşeri hükümlerle değiştirenlerin yine kâfir ve müşrik olduğunu, Amerikan ve Yahudi uşaklığı yapmanın ve onlara velâya varan davranışlarda bulunmanın küfür olduğunu, bunu yapanların tekfir edilmesi gerektiğini, Kur'an ve sünnete dayanmayan bir ülkenin bir beldenin kesinlikle Müslüman ülke olmayacağını belirten görüşlerine son eserlerinde rastlamak mümkündür.

Seyyid Kutub'un kitaplarını araştıranlar onun yukarıda saydıklarımız ve daha Kur'an ve sünnete ters düşen fikir ve alışkanlıkların küfür olduğu, bunları reddetmeden iman ve İslam iddiasında bulunmanın mümkün olmayacağına rastlayacaklardır.

Müslüman olan bir kimse bilir ki yukarıda saydığımız şartlara uyanlar namazda kılsalar oruçta tutsalar hacca da gitseler bu zalim ve tağutları reddetmedikçe Müslümanlık iddiası boş ve geçersizdir. Bunları Seyyid Kutub'un özellikle Fizilal'in 13. cüzüne kadar ve Yoldaki İşaretler adlı eserinde görmek mümkündür.

Seyyid Kutub idama mahkûm olduğu zaman sunları söylüyordu:

"Eğer Allah'ın kanunu ile mahkûm edilmişsem ben hakkın hükmüne razıyım. Eğer batıl kanunlarla mahkûm olmuşsam ondan çok daha üstün bir düşünceye sahib olduğum için batıldan ve münafıklardan merhamet dilemem. Allah'a şükürler olsun ki on beş sene cihad ettikten sonra bu mertebeye ulaştım."

Kendisini "Selefi" olarak adlandıran bir şahıs aynen şöyle demektedir "...Tevhidi hakimiyet meselesine hasredip, La ilahe illallah'ı yeryüzündeki her türlü yönetim, hakimiyet ve sultanlara isyan edip, adı ne olursa olsun, bütün yöneticilere başkaldırmak ve huruç etmek olarak açıklayan, Musa kelimullah'ın bile ta'nından selamette kalamadığı, meleklerin bile kendisinden hayâ ettiği Osman (radiyallahu anh)'a pervasızca dil uzatıp söven, ona başkaldıranları ve şehit edilmesi ile neticelenen fitneleri, İslam'ın ruhundan doğan bir hareket diye isimlendiren, Muaviye ve Amr b. As (radiyallahu anhuma)'yı yalan, rüşvet ve hatta nifak ile itham eden, Müslüman toplumları la ilahe illallah'dan irtidat etmiş cahiliye toplumları olarak adlandırıp, mescidlere cahilliyeye mabedleri diyerek, yöneten ve yönetilenleri ile bütün ümmet-i Muhammed'i tekfir eden, daha açık bir ifadeyle, dinde ihdas edilmiş ne kadar itikadi bid'at ve sapıklık varsa hiçbirisini ihmal etmemecesine hepsini bünyesinde cem etmiş ve en maruf manzarası ile, kafirlerin elbisesi içinde, boynunda onların yuları, yüzü tıraşlı bir şahsiyetin selefi olduğuna, ümmetin önüne önder diye takdim edildiğine şahit olunmuşsa, evet o zaman, şeyh el Elbani nin "usulü ve furusuyla İslam'dan bî haber" diye vafsettiği Seyyid Kutub'un da, imam, önder, şehid ve hatta selefi olduğu kabul edilebilir.

Bizce Seyyid Kutub'un İslam dünyasına bıraktığı miras, ihya edip hortlattığı haricilikle, tekfir, tedmir, tefcir, cihad adıyla ifsad ve kıyam adıyla yeryüzünde fesad çıkarmaktan başkası değildir."¹²

"Bu günkü devletin yeni devletimizin tam olmasa da belli ölçülerde Firavun özellikleri taşıdığına şüphemiz yoktur. Bir Müslüman için Firavun egemenliği altında yaşamak hoş bir şey değildir. Ama fitne de büyük günahdır. Bu nedenle Firavun özellikleri taşısa da biz devlete itaat ederiz."

12 <http://selefiyye.blogspot.com/2008/12/zaruri-bir-beyankimlerdeildir.html>

Devletin devamının esas olduğu geleneksel yapılar varlıklarını bu temel üzerinde karşılıklı fayda temeli üzerine oluştururken, Seyyid Kutub'u Müslüman olduktan sonra, Müslüman olmadan önceki durumundan dolayı tenkit ve tekfir etmek aynen; sahabelerin cahiliye döneminde işlemiş oldukları şirk ve küfürlerinden dolayı tekfir etmek gibidir.

Bilindiği gibi Seyyid Kutub'un iki ayrı dönemi olmuştur. İlk döneminde Fizilal-il Kur'an'ın tefsirini yazmış, fakat akidesi tam netleşmediği için tefsirinde akideyi sarsacak birtakım görüşleri olmuştur. Akide de netleştikten sonra Yoldaki İşaretler adlı kitabı yazmış, hapis hayatında Fizilal-il Kur'an'ı 13. cüze kadar tekrar gözden geçirmişti, akideye ters düşen düşünce ve görüşleri ayıklamış, fakat tamamını düzeltmeye ömrü yetmeden kâfir Mısır yönetimi tarafından hapisanede asılarak şehid edilmiştir.

Seyyid Kutub'un akidesi netleşmeden önce yazmış olduğu, akideye ters düşen yazı ve sözleri sanki Müslüman olduktan sonra da aynı düşüncedeymiş gibi insanlara yaymaya çalışan ve ona reddiyeler yazanlar; her iki dönemini de bir birinden ayırmadan reddiye yazıp kendisini tekfir etmişlerdir.

Saadeti Ebediye'nin 2/122. Sayfasında "Hiçbir dine inanmadığı halde Müslümanları aldatarak imanlarını yok etmek, İslâmiyet'i içerden yıkmak için Müslüman görünüp küfre sebep olan şeyleri ispat etmek için delilleri yanlış tevillene ZINDIK ve FEN YOBAZI denilir. Bid'at sahiplerine ve mühlitlere ve bunların yolunda olan cahil taklitçilere mezhepsiz denir. Mezhepsiz ve iman hırsızları olan zındıklar dinde REFORMCU olarak ortaya çıkmaktadırlar."

Bu adam ileride de göreceğimiz gibi birini tekfir ederken direk yapmıyor. Önce onu reformcu ve mezhepsiz diye tanıtıyor. Tabi bu zata göre mezhepsiz ve reformcu olan zındıktır, fen yobazdır, zındık ise kâfirdir, müşriktir.

Evet, şimdi bu caninin kime zındık, mezhepsiz, mason, reformcu dediğini yine kendi yazdıklarından beraber takip edelim. Bize inanmak istemeyen kardeşlerimiz varsa veya bu zalimlerin oyunlarına gelmiş kardeşlerimiz varsa, bu iftiracıların bedava olarak dağıttıkları ve 9-10 kitaptan müteşekkil kitap setlerine bakabilirler. Rehber ansiklopedisinin Seyyid Kutub, Mevdudi, Hasan el Benna, İbn-i Teymiyye, Muhammed Abduh ve Reşid Rıza gibi şahsiyetlerin isim

maddelerine bakabilirler. Bu konuda gerçekleri görmek isteyenlere her türlü yardımı yapmaya hazırız. Bu insanların şahsiyetizliklerini izah edebiliriz.

4) MEZHEBSİZLİK İTHAMI:

Şimdi Faideli Bilgiler kitabından bazı alıntılar yapalım.

"Selefi salihini techül etmek, beğenmemek küfür olur demişlerdir. Şimdi Pakistan'da Mevdudi ve Mısırdaki Seyyid Kutub ve Reşid Rıza gibi MEZHEBSİZ kimseler ve bunların kitaplarını okuyarak aldanmış mezhepleri birleştirmeli diyorlar." (Faideli Bilgiler 22)

Başta belirttiğimiz gibi bunlar mezhepsiz derken neyi kast ettiklerini belirtmiştik.

5) SOSYALİST OLDUĞU İTHAMI:

"Devlet lüzum halinde cemiyetini korumak için ihtiyacı kadar parayı varlıklı fertlerden kayıtsız şartsız alabilir diyor. (Seyyid) Bu SOSYALİST düşüncelerini İslâmiyet'e yüklemeyip de kendi malı olarak ortaya koysaydı çeşitli akıntılara kapılarak, şaşkına dönmüş gençler arasında belki kendisine bir yer bulabilirdi." (Faideli Bilgiler 373)

Hayatının düşünsel ve ahlaki aşamalarına ve eserlerindeki görüşlerine baktığımızda böyle bir iddiaya sadece iftira diyebiliriz. Seyyid'in Sosyalizmle ilişkisi konusundaki iddialara kardeş değerli âlim Muhammed Kutub şöyle der.

"1947 yılında El-Fikrül Cedid dergisini çıkarak sosyal problemleri İslâm'ın bakış açısıyla ele almaya başladı. Burada hemen şunu belirtelim ki, kardeşim Seyyid Kutub'un ne Sosyalist, ne de Komünist düşüncelerle ilgisi vardır. Sorunlara İslâm'ın bakış açısından bakıyordu. Bu nedenle Sosyalist veya Komünist görüşleri benimsediği tarzındaki iddialar tamamen yalan ve uydurmadır. Öyle tahmin ediyorum ki, Seyyid Kutub'un Sosyalist veya Komünist görüşleri benimsediği yolundaki iddialar, çıkardığı El-Fikrül Cedid adlı dergi ile o sıralarda komünistlerin çıkarmakta olduğu El-Fecrul-Cedid dergisinin adının birbirine benzer olmasından ileri gelmektedir... Ahmed Huseyn'in çıkarmakta olduğu El-İştirakiyye dergisinde de tamamen İslâmi makaleler yazıyordu."

Yazmış olduğu İslâm'da Sosyal Adalet adlı kitabını Müslümanların komünizme ihtiyaçlarının olmadığını, sorunlarını İslâm'ın hal edeceğini izah ediyordu.

İlk olarak mülkiyet tümüyle Allah'ın olduğuna göre, temelde fertlerin herhangi bir mülkiyeti söz konusu değildir. Yalnızca her şeyin maliki olan Allah'ın mülkünde hilafet görevini yerine getirmektedirler. Devletin dış saldırılara ve toplum dengesini sarsan olaylara karşı toplumu korurken mülkiyet üzerinde kayıtsız tasarruf yetkisi bulunduğu gibi, iç huzuru sağlamak ve adaleti gerçekleştirmek için de bireysel mülkiyete müdahale etme yetkisi vardır. İslâm mülkün Allah'a ait olduğunu açıkça ifade etmektedir. Nitekim zaruret halinde ve toplumun maslahatını korumak için devlet fiyat tahdidi (Narh) koyabilir.

Seyyid bu söylediklerini savunurken İslâm âlimlerinin söylediklerini söylemektedir. İftiracının iddia ettiği gibi sosyalist fikirlerini değil. İsterseniz burada Seyyid'in sosyalist olup olmadığına da açıklık getirelim. Hayatına ve eserlerindeki görüşlerine baktığımız zaman kesinlikle sosyalist olmamıştır ve sosyalizmi savunmamıştır diyebiliriz. Edebi olsun, İslâm düşüncesiyle ilgili eserlerinde olsun, böyle bir şeye rastlamak mümkün değildir.

Aksine Müslümanların ve bütün insanlığın kurtuluşunun yalnızca İslâm'da olduğunu, başta Kapitalizm ve Sosyalizm olmak üzere İslâm dışı bütün sistemlerin insanlık için birer felaket olduğunu açıkça ifade eder. Seyyid, Komünizm ve Sosyalizme düşman olduğu gibi Kapitalizme de ve din bezirgânlarına da düşmandır. Kapitalizmin pisliklerini anlatmak için "İslâm ve Kapitalizm Çarpışması" adlı kitabını yazmıştır.

Seyyid cahiliyenin bütün çeşit ve şekillerine karşıdır. Fakat Seyyid kesinlikle Sosyalist değildir. Onun hayatı ve eserleri ortadır. Fakat ona iftira atanlar Seyyid'in düşmanı olduğu kapitalisttirler.

Zira Kapitalizm; kısaca tanımlarsak, sermaye ve sermayedarların hâkim mevki tuttuğu rejim demektir.

Yine Seyyid Kutub'un İslâm'da Sosyal Adalet adlı eserinden naklen şöyle yazıyor aynı kitapta: "Milyonlarca insanın basit bir mesken ve elbiseye muhtaç bulunduğu bir memlekette, milyonlarca lira sarf ederek muhteşem köşkler yaptırmak israf ve haramdır." Age.)

Seyyid'in bu sözleri söylediği yıllarda milyonlar değer ifade ediyordu, artık milyon değil, trilyonlar geçerli. Tabiatıyla bu görüşü bunlar kabul edemezler.

İşte bu insanlar Seyyid'i ve onun gibi sahih İslâm'a sarılanları sevmeyenler ve iftira ederler. Zira Seyyid'in görüşlerini kabul ederlerse saraylarını yıkmaları lazım. Bunu da göze alamazlar. Kendisinin yapmadığı, yapamadığı, elini uzatamadığı noktalara, başkalarının da uzanmasını istemeyen kompleks sahibi, başarısızlık psikozuna sahip kimseler, kıymetli bir elemanı çürütme yollarına, toplumda eritme yollarına başvururlar. Bu aşağı yukarı sosyal Psikolojide geçerli bir kuraldır.

Seyyid Kutub'un "İslâm'da Sosyal Adalet" adlı eserinde Hz. Osman ve Muaviye hakkındaki bazı sözlerine de burada bir açıklık getirmek istiyoruz: Seyyid Kutub bu eserini 1946'da yazmaya başlayıp 1948'de bitirmiştir. Eseri çok rağbet görmüş zamanla, İngilizce, Fransızca, Almanca, Türkçe ve Farsça'ya tercüme edilmiştir. Bu eserin ilk baskılarında Muaviye ve onunla birlikte bulunan sahabe-i kiram ile Hz. Osman'ı tenkit eden sözler sarf edilmiştir. Bu sözlerden dolayı Allame Mahmud Şakir ve diğer bazı ilim adamları tarafından tenkit edilmiştir. Kutub, sağlığında bu konudaki yanlışlarını bizzat kendisi düzeltmiş ve adı geçen kitabın altıncı baskısında tenkit konusu sözleri tamamen çıkarmıştır. Kitabın son şekli 1964'de basılmıştır. Kitabın Türkçe tercümelerinde ilk baskılar esas alındığından hâlâ bazı tercümelerde bu sözlerle rastlamak mümkündür. Ancak hakikat yukarıda belirtildiği gibidir."

6) TASAVVUFA KARŞI OLDUĞU İTHAMI:

Bakara suresinin 117. ayetini tefsir ederken 'yaratanın hiçbir benzeri yoktur. İşte burada vahdet-i vücud felsefesi tamamen İslâmi tasavvufun dışında kalır ve İslâm gayrı müslimlerin vahdet-i vücud anlayışını tamamen red eder.'diyerek TASAVVUFTAN hiç haberi olmadığını bildiriyor." (Age. 386)

İsterseniz ilgili ayetin tefsirini Seyyid'in kaleminden okuyalım. Seyyid şöyle diyor.

"İslâm düşüncesine göre varlıkların yaratıcısı, yarattığı varlıkların hiç birine benzemez. O tektir. Bunun doğal bir sonucu olarak İslâmi düşünce, Müslümanların dışındaki bir takım inanç mensuplarının anladığı gibi vahdet-i vücud kavramını red eder. Yani varlıklarla yaratıcı birleşik bir bütündür ya da varlık âlemi yaratıcının zatından kaynaklanan ışıklardan ibarettir veya varlık âlemi yaratıcının görülebilen bir sureti,

bir yansımasıdır şeklinde ifade edebileceğimiz yahut aynı esasa dayalı başka bir biçimde anlatılabilen vahdet-i vücut kavramı İslâm düşüncesi ile bağdaşmaz.” diyor.

Şimdi sormak lazım, yani yaratanın hiçbir benzeri yoktur demek mi suçtur? Yoksa yaratan ile yaratılan birdir demek mi suç? Kendi kaba-hatini örtmek için Seyyid’in tasavvufu bilmediğini iddia ediyor. Doğrudur.

Şirk koşan sözleri tasavvuf diye yutturulmasına Seyyid’in ve hiçbir müvahhidin tahammülü olmaz.

Ama Allah’ın emirlerine, Resulünün sünnetine, Eshabına tabi olma ve selefi salihinin yolunda gitmek tasavvuf ise-ki tasavvuftan anladığımız da budur- bunun en güzel örneğini Seyyid göstermiştir.

Maide suresinin 54. ayetinin tefsirinde bakın ne diyor. “Allah öyle bir grup ortaya çıkaracak ki, Allah onları sevdiği gibi onlar da O’nu severler.” “Yüce Allah’ın kullarından herhangi birine yönelik sevgisi, ifadenin vasfedemeyeceği bir olay olunca, kullarından birinin ona yönelik sevgisi de zaman zaman sevenlerin sözlerinde örneklerini görmekle beraber, ifade ve tasvir edebilmesi son derece güç bir olaydır. İşte gerçek tasavvuf adamlarının yükseldiği kapı burasıdır. (Ancak bunlarda tasavvuf kisvesine bürünen ve uzun tarihlerinde bilinen bu topluluğun içinde son derece azdırlar.)

Tasavvufun amacı; insanı olgunlaştırmak ve faziletlerle donatmaktır. Şeriat temeldir, tasavvuf binadır. Temelsiz bina olmaz ama binasız temel olur şeriat ağaç, tasavvuf meyvedir... İmam-ı Kuşeyri şöyle der: “dostlar iyi biliniz ki bu taifeye mensup olan hakiki sufilerin çoğu yok olup gitmişlerdir. Şu içinde bulunduğumuz zamanda bu zümrenin kendisi değil, sadece eserleri(izleri veya kitapları) kalmıştır. Şu şiir bu hali çok güzel anlatır. Çadırları onların çadırlarına benziyor, hâlbuki görüyorum ki çadırların içinde duran kabilenin kadınları, sevgilimin kabilesine ait çadırların kadınlarından başka. Şimdiki sufiler şekil ve kıyafet bakımından eski sufilere benziyor ama ruh ve muhteva bakımından başkalaşmıştır.” (1045 yılında)

Mutasavvıfların büyüklerinden bazılarının Tevhid hakkındaki görüşlerini de burada aktaralım. Cüneyd-i Bağdadiye göre: “Allah ezeliyetinde tektir, onunla birlikte ikincisi yoktur.” Kuşayriye göre: “O’nu yaratıklarından ayırt etmektir.”

Bilindiği üzere tasavvuf insanı vera sahibi yaparken, bu zatlar haram içinde, faiz muamelesi içinde yüzüp tasavvufçuluk yaparlar. Ehli Tasavvuf kardeşlerden özür dileyip, aflatına sığınarak bu konuya girdim. Asıl konum bu değil.

Yalnız Tasavvuftan bizim ne anladığımızı ve iftiracıların ne anladığını belirtmek için bir iki konuya değineceğim. Bu konunun ehli kardeş ve bacılardan özür diliyorum.

Bizim Tasavvuf anlayışımız, Allah ve Resulünün emirlerine ittiba, haram ve nehiylerinden sakınma, şüpheli şeylerden korunma şeklinde özetleyebiliriz. Fakat kalkıp şu sözleri Tasavvuf olarak algılamamız Tasavvuf büyüklerine ve Selef-i Salihine saygısızlık olur inancındayız. Zira mutasavvıfların hayatları imrenilecek izzetli bir hayattı.

Fakat tasavvuf adına söylenen şu sözleri ne yapmalı; “Arif Allah’ı her şeyde görendir, belki her şeyin kendisi olarak görendir. Putperestler arif billâhtır. Allah her şeydir ve neye ibadet edilirse Allah’a ibadet edilmiş olur. Her şey Allah olduğu için kulların Allah’tan başka taptıkları bütün şeyler de aslında Allah’tır. Bu ayrımı kullar uydurmuştur.” (Füsüs 1/32,33,42,Darul Kitabul Arabi Kahire 1980)

“Allah’ın, kadınlarda müşahade edilmesi en büyük ve en mükemmeldir. Kavuşmanın en büyüğü nikâh münasebetidir.” (Age. 1/212)

Tanrının kadın suretinde görünmesini nasıl savunacağız? Allah için söyleyelim, bu sözlerde ne gibi bir sır veya sembol vardır? Bu sözlerde zavallıları uyutan cüretkârlık ve Allah’ın dinine karşı müşrikçe sırtan bir gayretkeşlikten başka ne vardır ve biz bunları nasıl İslâmî inanç olarak kabul edip savunacağız?

İslâm tevhid dinidir ve bel kemiğini tevhid ilkesi oluşturur. İslâm çok tanrıcılığa ve gerek insana Allah’ın sıfatlarının verilmesi şeklinde olsun, gerekse Allah’ı insan özellikleriyle tasarlamak şeklinde olsun, toplumdaki bütün şirk çeşitlerine en amansız savaşı açmıştır. Seyyid bu konuda şöyle demektedir: “İslâm düşüncesi, bir uluhiyyetin bir de ubudiyyetin varlığı temeline dayanmaktadır. Yalnız Allah’a mahsus olan ulûhiyet, bir de Allah’tan başka bütün yaratıkların ve özellikle insanların ortak olduğu ubudiyyet. Ulûhiyet makamı ile ubudiyyet makamı arasında, ulûhiyetin özellikleri ile ubudiyyetin özellikleri arasında kesin ayrım yapmaktadır.”

Hakikat

Ömer Ali TORTUM

Eziyet değil de nedir ki bu hal!
Gafletin koynuna girmiş hakikat.
Adalet bir fıkra; hak, hukuk masal,
Şeytana gemini vermiş hakikat

Kimine bir müjde kimine feryat;
Kölelik kalkmamış, dostlarını sat.
"İnsanlık" belki de en garip icat;
Bu asır, bu demde, körmüş hakikat.

"Kitap" rafa kalkmış, kanun bozulmuş;
Hakkı "demeli"ymiş, "yemeli" olmuş.
Mülk ki adaletin temeli olmuş;
Gördüyse, zengini görmüş hakikat.

Güleryüz göstermiş, sevecek gibi,
Gururunu ezmiş, bir böcek gibi,
Nefsine ağ yapıp örümcek gibi,
Fikrine zulmeti örmüş hakikat.

Oklar yaya dönmüş, doğru çembere,
Leşlerin kokusu, misk-i ambere,
İhanet modaymış Son Peygamber'e;
Putlara secdeye varmış hakikat.